

АЛЕКСАНДЪР ДРАГАНОВ

СКАЗАНИЯ ЗА ЛЕДЕНАТА

ПЛАНИНА

Част 1 от „Ледената планина“

chitanka.info

ЕЛФЪТ ОТ ПЛАНИНАТА

Казвам се Алтиарин и съм дете на мрака — от расата, която хората наричат черни елфи. Роден съм в Иррхас-Аббат, Града на Странните Удоволствия, под черните кули на Храма, посветен на Рамакар, нашия бог; тези кули се издигат толкова високо, че върховете им се губят дори от нашия, виждащ надалеч взор. По произход съм това, което хората наричат Лорд на Мрака — син на една от благородническите фамилии на нашата древна и могъща раса — и съм възпитан като такъв; владее четмото и писмото както на моите събратя, така и на нашите презрени светли братовчеди, макар и да не зная езика на хората — едnodневките, живеещи между нашите две държави, оградени от Мрулл'Аббан, Планината на Ледените Хребети, от едната страна, и Древния лес на Всемайката, от другата. Отгледан съм в традициите на нашия народ — традиции, които с времето намразих. Струва ми се, че през безкрайните векове на трупане на мъдрост, знания и могъщество сякаш сме изгубили онази първична същност, която прави едно общество жизнено и необходимо. Задушени в примката на традициите и правилата, ние живеем като роби, с изключение на онези, които (къде задкулисно, къде все по-открито) дърпат конците на нашата политика — жреците на Рамакар, могъщия бог на черните елфи и покровител на войната; оня, в чиито нозе винаги се ваят трупове. През десетилетията, в които израснах в Иррхас-Аббат, аз се научих да мразя своя град и неговите странни удоволствия, своята религия и всички онези правила, които ни обричаха на уродливо вековно полусъществуване.

Ала най-много от всичко мразех начина, по който се отнасяме с нашите жени. Когато бях млад, не разсъждавах така. Тогава за мен те бяха женски, самки; създания, които съществуват, за да ни забавляват, да задоволяват нагона ни и да продължават рода ни, като раждат нови играчки или пък войни. Затова ходех без свян в Купола на Насладата и всеки път лягах с различна, като не обръщах внимание на пискливия кикот на пазачите евнуси и не се интересувах от чувствата, които тези

момичета изпитваха. Честно казано, не мислех, че има и защо: факт е, че аз не бях — и не съм — неприятен физически, та предполагам, че те също са изпитвали удоволствие от моите посещения, а освен това възпитанието им бе такова, че намираха своята роля за напълно в реда на нещата.

Така се чувствах, докато не се появи Лертиена — перлата на Купола, красавицата, която плени сърцето ми. Като всеки представител на нашия народ, нейната кожа бе бяла като мрамор, а косите ѝ бяха черни, ала нещо в чертите ѝ я правеше да се извисява много над останалите. Когато я съзрях, сърцето ми трепна и оттогава винаги ходех само при нея, а на евнусите наредих да въздържат другите посетители от срещи с Лертиена, освен ако не искат да се запознаят с рапирата ми. След тръпката на физическите удоволствия често се отдавахме на все по-дълги разговори и скоро тази жена стана моят най-добър приятел — пред нея споделях всичките си копнежи, кроежи и тревоги, отегчението си от магията и упоритото си нежелание да я изуча, както и умората си от глупостта на моите събратя, които непрекъснато умуваха как да заобиколят кралството на многобройните хора и да нападнат светлите ни братовчеди.

Тъй изкарах двадесет хубави години. За един човек това е кажиречи една трета от живота му, ала за елф е като един хубав, мимолетен сезон. Всичко свърши така рязко, както и започна — една нощ моята Лертиена бе пожелана от жрец на Рамакар; жрец, на когото отказала услугите си и го посрамила, когато той се опитал да я вземе със сила. Бях я научил тайно на някои от моите воински умения и щом тя приключила с жреца, той не бил в състояние да си тръгне сам, та трябвало да го извеждат на носилка.

Ала жреците са отмъстителна гилдия, а отмъщението им за това унижение беше страшно. Те призоваха демон от бездната, който да погълне душата ѝ, а срещу такъв противник дори моята Лерти нямаше никакъв, никакъв шанс.

По онова време бях на мисия по море — нападахме Брулените брегове, местата, където живееха лукавите и хитри джуджета. Мисията не мина добре, защото, макар и да се върнахме с прескъпи съкровища, мнозина от моите войни погинаха, а за нашия народ всеки елф е скъп. Ето защо се чувствах мрачен и угнетен и няхах търпение да споделя тревогата си с Лертиена.

Ала когато се върнах, тя вече беше мъртва, погубена от алчните и отмъстителни жреци. О, колко силен бе гневът ми тогава! Намерих Дум'йас, злополучния насилник, както и Камрасин, мръсника, който се занимаваше с призоваване на демони, и ги погубих, като нито техните войни, нито чудовищните им пазачи от отвъдното, нито собствените им жалки заклинания можаха да ги спасят. Обаче след тая моя постъпка Черния крал, безименният върховен властелин на всички черни елфи, ме обяви за отстъпник и ме прогони от Града на Странните Удоволствия, а жреците на Рамакар ломотеха проклетия за това как гневът на техния бог ще ме застигне. Предполагам, че проклетията им не са отишли на вятъра, иначе едва ли щях да лежа тук, пронизван от студения вятър, който от векове наред вледеняваше десетките хребети на Мрулл'Аббан. Участта, която ме сполетя, бе зловеща, но очаквана. Една от причините хората да живеят в относително спокойствие по земите си, че за нашия изтънчен народ е предизвикателство да прекоси коварната планина, усукана от криволичещи пътеки. За разлика от нашите светли братовчеди, ние сме народ, който изключително много разчита на цивилизацията и магията и досегът с природата често е фатален за нас, макар че ако трябва да бъда честен към себе си и своите събратя, едва ли някой и от светлите би прекосил с лекота тази ужасна планина, пред чиито височини дори черните кули на нашия бог приличат на клечки за зъби. Въпреки всичко аз се справях добре, макар слабото ми тяло да бе пронизвано от студа през плътното, топло черно наметало, с което го бях увил. Обаче бях ловък воин, кален в редица преходи, затова успях да се изкачвам и по най-стръмните и заледени пътеки, а създанията, които обитаваха тези планини — гноми, коболди и гоблини — се досещаха какъв съм и не ме закачаха. Така почти бях прекосил планината на безопасно разстояние от тъмния град, в който бях израсъл, когато попаднах на Йети.

Йети са създания, които са загадка дори за нашите уж премъдри и многознайни жреци. Някога бях чел едно древно съчинение в кралската библиотека, според което всички разумни раси по континента Тарр, който населявахме, бяха произлезли от един и същи животински вид, изгубен в мрака на изминалите векове. Ала докато хората, елфите и джуджетата избрали да се развият по пътя на разума и магията, Йети останали на животинско ниво, като развили само

колосална сила и невероятна свирепост, благодарение на които да могат да оцелеят в обитаваните от тях непристъпни ледени върхари. Не мога да кажа дали това бе вярно, но е факт, че бях напълно изненадан, когато огромното и грозно създание изскочи от преспите сред взрив от сняг. То бе високо поне четири метра и бе покрито с гъста бяла козина, а муцуната му потресе със своята свирепост дори черен елф като мен, израснал сред жестокостите на Иррхас-Аббат. Ръцете му бяха мускулести и по-дълги от краката, а възлестите му дебели пръсти завършваха със закривени черни нокти, по-широки от моята рапира и по-дълги от моя кинжал. Битката помежду ни беше тъй дълга, че някой от бардовете на Черния крал би написал цяла балада за нея, която несъмнено щеше да достави удоволствие с кървавите си подробности на благородниците — за разлика от нашите светли братовчеди и човеците, ние обсипваме историите си с многобройни детайли за това колко и какви точно рани нанасяме на враговете си. А рани в моята битка имаше много. Спаси ме само фактът, че дългата ми рапира и острият ми кинжал са изковани от магьосник, и то от звезден метал, извлечен от метеорит, който рухна в залива до нашия град.

Жреците ни го извлякоха с магия и направиха от него непобедими оръжия, които дариха на най-важните благородници, а аз бях един от тях. Този метал бе тъй здрав, че успя да прониже гъстата козина и дебелата кожа на страховитото същество от планините, ала за да успея да направя това, се изложих на прекомерна близост до неговите чудовищни нокти и те на няколко пъти разкъсаха плътта ми, забивайки се дълбоко в моето леко, стегнато тяло. Затова, макар и накрая да убих Йети, в сърцето ми нямаше радост, тъй като усещах как животът ме напуска — усещах стомаха си като топка пламък и осъзнах, че ноктите на изчадието вероятно са разкъсали вътрешностите ми. Гърдите ми пък сякаш свиреха и от скромните си познания по анатомия се досетих, че са засегнати белите ми дробове.

Ето защо сега стоях облегнат на една черна скала, издигаща се подигравателно по голия хълм, в чието подножие бе посеченото от мен Йети. Оръжията ми бяха още в ръцете, ала няхах никакви сили да ги вдигна, дори някой да дойдеше наблизко. Дългата ми черна коса бе започнала да се заскрежава, а по острата брадичка капеше кръв от устата ми. Стана много студено, а после ме обхвана странна топлина. Усещах как животът ме напуска. Зачудих се дали жреците са прави и

Рамакар ще ме изпрати в пъкъла, при ужасния Кракен, в чиито пипала страдат грешниците, обидили боговете, или пък моите воински подвизи ще натежат на везните и ще попадна в Чудноомайните поля, чиито удоволствия надхвърлят дори откритото в нашия величествен град.

В тоя момент чух гласове. Като в просъница видях как към мен се приближават мъж и жена и по телосложението познах, че са човеци, тъй като бяха по-едри от моя вид — особено мъжът, чието лице бе обрасло със страшна черна брада; нещо, което бе невъзможно да се появи на лицето на елф. Мъжът изглеждаше гневен и свали секирата от рамото си, вероятно за да ме довърши. Опитах се да вдигна оръжията си, но можах само да изпъшкам, при което от устата ми се пророни още кръв. Жената вдигна ръка и започна да говори нещо умолително на мъжа. Не разбрах какво е това, тъй като, както казах, езикът на човеците ми бе непознат, а и да го знаех, едва ли бих бил в състояние да позная думите дори на Епоса за Миракин, нашия най-велик герой — онзи, съсякъл Кралицата на Светлите Елфи в древните времена, когато Рамакар лично бе обитавал континента Тарр и се бе опитал да го завладее, изковавайки корона от звезден метал, в която вложил тленната си сила.

Двамата човеци повишиха гласове, ала аз не можах да изслушам спора им. Ненадейно ме налегна страшна умора и над очите ми се спусна погребалното покривало на съня.

* * *

За голямо мое учудване след известно време се свестих и установих, че не съм в Дул-Кирилла — залата, в която боговете произнасят своите присъди. Над мен не стояха Сталкерите на Мрака, древните служители на Рамакар, които някога бяха управлявали нашия народ, преди Далкул, проклетият герой на джуджетата, да унищожи звездната корона. Според поверията днес те съдели воините на черните елфи във величествена зала от абанос и обсидиан. Ала аз не бях в такава зала. На първо време можех да кажа, че съм в нещо като колиба от здраво дърво, разположен на меко и удобно легло. Някой бе превързал раните ми и усещах аромата на различни лековити билки,

които и нашите жреци използваха, макар и култивирани, докато тези най-вероятно бяха диви. Беше ми топло и приятно, което навярно се дължеше на огъня, напален в една масивна желязна печка, както и на плътната завивка, с която ме бяха наметнали.

Понечих да стана, ала щом го направих, отново усетих болки да пронизват цялото ми тяло, ето защо простенах и отново се отпуснах. Над мен се появи фигурата на жена и аз предположих, че тя е същата, която бе убедила брадваря да не отнема живота ми на онзи леден хребет. Ала щом застана над мен и съумях да видя лицето ѝ добре, устата ми зяпна.

Тази жена очевидно бе човек, тъй като кожата ѝ не беше тъй бледа като моята, ушите ѝ не бяха заострени, а веждите ѝ не се спускаха извити над очите. Въпреки това приликите с моята Лертиена бяха невероятни. Същата гъста, черна коса, в която ти идва да се заровиш, същите сочни, плътни устни... и това, което бе най-особено и странно — същият умен, разбиращ поглед, който сякаш те предразполага да се довериш на личността пред теб.

— Коя си ти? — успях само да промълвя, ала жената поклати глава и започна да ми говори нещо на нейния си неразбираем език. Аз отново понечих да стана, въпреки болките, ала тя сложи ръка на гърдите ми и ме побутна назад. Толкова бях отслабнал от битката с Йети, че няхах друг избор, освен да се подчиня — тя ме надви така, както човек би надвил домашна котка.

Жената се отдалечи от мен и аз я проследих с поглед. Тя отиде до голямата желязна печка, откъдето донесе дървена купа с нещо, което миришеше вкусно. Това ми се стори странно, тъй като в Града на Странните Удоволствия ние, черните елфи, ядяхме само най-отбрани и фини храни — раци и омари, съомга, октоподи и калмари, миди. На нас зеленчуковата диета на светлите ни събратя и грубите ястия на хората ни се виждаха просташки. Ала въпреки това устата ми се напълни със слюнка при аромата на топлата супа. За трети път понечих да стана и да взема храната, но този път главата ми се замая и бях принуден отново да се отпусна назад. Странната жена приседна до мен и започна да ми подава лъжица след лъжица със супа, която преглъщах трудно, макар и с апетит. Накрая усетих как в тялото ми се разлива приятна топлина. Искях да ѝ благодаря, обаче в нашия език

нямаше такава дума... а и да имаше, тя нямаше да я разбере. Унесен в тези мисли, не усетих кога заспах отново.

* * *

По-късно се събудих. Наоколо бе по-тъмно, а огънят от печката хвърляше по-силни отблясъци, поради което разсъдих, че е станало вечер. Чувах се шумове от прибори. Понечих да повдигна глава и този път успях да го направя. Моята спасителка стоеше на масата, а срещу нея се бе разположил брадатият мъж. Той забеляза движението ми и се намръщи свирепо, след което промърмори нещо под носа си. Жената му се скара и пристъпи към мен, отново с порция супа в ръце. Този път успях да я взема сам и я изядох със собствени усилия, макар че това сериозно ме измори. Не ми се спеше обаче, затова останах отпуснат на леглото. Брадатият промърмори нещо отстрани и продължи да се храни на масата.

Младата жена седна на леглото до мен и се посочи с пръст.

— Лерта — каза тя.

Изтръпнах. Как бе възможно тази жена да има име, което толкова напомня това на някогашната ми любима, и в същото време да прилича тъй силно на нея? Тоя въпрос ме изпълни с невъобразимо любопитство.

Докато се чудех, тя ме посочи с пръст и аз се досетих, че най-вероятно иска да узнае моето име.

— Алтиарин — изрекох бавно аз.

Тя се усмихна и повтори името ми няколко пъти. Брадатият изсумтя. Лерта продължи да ми говори нещо на своя неразбираем език, след което докосна челото ми с пръсти и прошепна няколко думи. Изтръпнах, когато усетих как по тялото ми протича магия, но после се успокоих — познах, че тя е лековита. Усетих как се изпълвам със сили, макар все още да бях твърде далеч от нормалното си физическо състояние. Досетих се обаче, че вероятно именно магията на тази жена й бе позволила да ме спаси, тъй като Йети бе направил тялото ми на кървав парцал. Това, което не можех да узная обаче, беше защо младата жена го бе сторила. Не е голяма тайна, че черните елфи презираме „еднодневките“ (думата, с която обозначаваме хората) и

когато ги срещнем, най-често ги избиваме безмилостно. Самите хора също не ни обичаха, ала не смееха да ни закачат, тъй като в техните митове ние сме полулегендарни създания на злото. От тяхна гледна точка сигурно бяха прави за себе си. Именно с това си обяснявах и враждебното поведение на брадатия. Щом Лерта стана да свърши някаква работа, той дойде при мен с брадвата си и потупа заканително острието и, като ми дуднеше някакви неразбираеми брътвежи — вероятно да не злоупотребявам с гостоприемството им.

Контактът с този човек ме измори и неусетно отново потънах в сън.

* * *

Следващите няколко дни протекоха в същата рутина. Направи ми впечатление обаче, че от време на време Лерта приемаше разни хора, очевидно болни, лекуваше ги и в замяна те й носеха различни дарове като зеленчуци, месо, мляко. В такива моменти тя закриваше леглата в колибата, в едно, от които се намирах аз, с плътна завеса, разделяща помещението надве, като преди това ме предупреждаваше с пръст на устните да си мълча. Брадатият човек излизаше на лов и се връщаше или с някакви убити животни, или с гъби, които после готвеше.

Във времето, в което не спяхме и нямаше посетители, Лерта започна да ме учи на езика на хората. Когато напреднахме с думите, той ми се видя по-просто устроен спрямо този на елфите. Научих как хората наричат „човек“, „елф“, „орк“, „демон“, „маса“, „стол“, „колиба“, „здрав“, „болен“, „рана“, как се поздравяват, разбрах, че брадатият човек е неин баща и се казва Крау и лека-полека проговорих техния език, макар и със странен акцент, който я караше да се смее.

Това бе странно, защото, ако някой в Града на Странните Удоволствия ми се изсмееше, щях на мига да му отрежа езика. Тук обаче позволявах на тази смъртна селска жена да се забавлява с опитите ми да извъртя финия си език така, че да говоря тяхната груба и недодялана реч. Помня, че понякога бях позволявал и на Лертиена да ми се подсмивва, ала това бе доста отдавна и не исках да мисля за странните прилики между двете. Не исках да разправам много за себе си, но успокоих Крау, че не съм предвестник на по-голям отряд, а

изгнаник — отне ми десет минути, докато открия подходящата дума в техния речников фонд. Не уточних причините, поради които съм напуснал черните елфи, но им разказах за моя сблъсък с Йети, който силно заинтересува Крау.

— Никой никога не е сразявал Йети в бой, момче — промърмори той. — Ти си един дяволски късметлия.

Много ме досмеша, когато ме нарече момче. Вярно е, че черните, а и обикновените елфи изглеждат младолики на хората със своите елегантни черти, отличаващи се с фини нос и челюст, заострени уши, спускащи се почти под ъгъл вежди и бледа кожа, която не се сбръчкваше никога. Също тъй е вярно, че за елф аз все още бях млад мъж, ала въпреки това със своите сто и седемдесет години бях безкрайно по-стар от този човек, който вероятно беше на не повече от петдесет. Щом научи за това, Крау се намръщи още повече.

— Тогава ще ти викам дядо — отсече рязко той. Лерта се засмя звънко на думите му и аз отново, противно на всякаква логика, се присъединих към смеха ѝ. Тя ме караше да се чувствам особено, някак жив, затова ѝ позволявах много неща, които в друга ситуация бих сметнал за недопустими — например това да си играе с лъскавите ми черни кичури. Тя имаше навика да ги навива около пръста си и аз не ѝ се сърдех, дори когато веднъж ме оскуба.

Честно казано, даже да ѝ се бях разсърдил, едва ли бях в състояние да сторя много. Тя ме уверяваше, че се възстановявам бързо и че от раните ми няма да остане нищо друго, освен белези, но аз не го усещах така. Отне ми много време, докато се науча отново да ставам, а бях отвикнал и да ходя. Привикването да го правя наново не беше толкова лесно, колкото исках, и помня, че първия път трябваше да се подпирам на нея, което ми се видя много унижително, макар и не неприятно. За сметка на това много се зарадвах, когато видях, че те са прибрали оръжията ми. Дори си позволих да разкажа на Лерта как са изковани, а това я впечатли много.

Изминаха още няколко седмици. Вече бях започнал да говоря нормално езика на хората, можех и да ходя и макар да не бях в най-добрата си форма, можех да излизам и даже да ловувам. През това време научих, че Лерта е лечителка и помага на болни хора, а пък те ѝ се отблагодаряват, с каквото могат. Това ми се стори много странно, тъй като в моята раса никой не помагаше никому, ако нямаше някаква

изгода от това, или пък ако не бе повеля на жреците на Рамакар, чиито цели често оставаха скрити дори за благородници и черни лордове като мен. Стана ми любопитно дали тя почиташе някой бог, както правят черните елфи.

— Не, никой — отвърна ми тя и се усмихна някак тъжно.

— Дори — сбърчих вежди аз — Томан Изкупителя? — спомените от уроците по география и история ми подсказаха, че това е богът, когото хората най-често почитат.

— Томан е хубав бог с хубава история — поклати глава Лерта, — ала според мен тя е приказка, а хората, които го тачат днес, не са хубави.

Тя не пожела да ми разкаже повече. За нейната неприязън към религията узнах от Крау, стария ловец. Крау ми обясни, че жреците на Томан — низшите се наричаха „пастори“, а върховните — „кардинали“ — забранявали магията и поради това Лерта била избягала от големите градове и живеела сама с него в колибата, където бях приютен. Тя, от своя страна, се намирал в подножието на страховитата Планина на Ледените Хребети, която зимата никога не напускаше. Там войниците нямало да я намерят.

— Но Лерта използва лековита магия! — възразих аз. — Тя не е като Камрасин — добавих по инерция.

— Като кого? — по любопитства баща ѝ, с когото бяхме излезли на лов.

— Няма значение — отвърнах аз. Не желаех да се връщам на тази история и затова го подканих да ми покаже други тънкости от лова. Трябва да призная, че като благородник в Иррхас-Аббат аз не се грижех за прехраната си. Имаше други, по-низши елфи, чиито задължения включваха винаги да съм сит и да имам това, което искам да ям. Поради това първите ми опити в лова бяха силно разкритикувани от Крау, макар че поради нечовешката си бързина имах солиден успех в преследването на сърни, елени и дори някои птици. Брататият човек обаче каза, че съм шумен и непредпазлив и плаша другата плячка. Това ме шокира, тъй като, подобно на всички елфи, имах изключително лека стъпка. Крау обаче ме научи как да пристъпям незабелязано до животните, без да ги стряскам — нещо, което ми заприлича твърде много на изкуството на Гилдията на

Убийците от моя роден град. Обаче реших да не споделям това с Крау, а просто го оставих да похвали моя вроден талант в промъкването.

Но ако ловът ми се удаде с лекота, брането на гъби бе нещо съвсем ново за мен. Крау подробно ме осведоми кои гъби стават за ядене и кои — не. В началото бърках много и той силно се гневеше, тъй като според него съвсем незначителни разлики в цвета на една гъба често очертават незабележимата граница между живота и смъртта.

— Лерта е силен лечител — присмехулно казах аз, за да го успокоя.

— Така е — съгласи се Крау, — но дори магиите й няма да те спасят от другите, странични последствия от лошите гъби.

— Какви са те? — попитах аз.

— С дни наред няма да излезеш от нужника! — отвърна той и се изсмя гръмко на изражението ми.

Изгледах го със зле прикрита враждебност. Това ми се стори голяма, груба обида. Вярно е, че тези хора ме бяха спасили, но аз все пак бях лорд на мрака, благородник, черен елф...

Той усети, че съм се засегнал.

— Просто шега — рече. — Извинявай.

Кимнах колебливо. Най-малкото, не исках да засягам Лерта.

Крау ме научи и да стрелям с лък. Знам, знам, това ви звучи шокиращо. Клишето е, че елфът стреля с лък. Това обаче е голяма заблуда. Вярно е, че светлите ни братовчеди много обичат лъковете и често пъти нанасят катастрофални поражения на враговете си само с тези оръжия. Това е типично за тяхното селско хитроумие — те се крият из гори и храсти и стрелят от засада, подли като глигани. Черните елфи също имат стрелци. Това обаче са най-низшите от нашите войни. Един благородник не ползва селско оръжие като лъка. В най-лошия случай има арбалет, а и това се счита за проява на страхливост и лош вкус. А аз, до момента на гибелното си увлечение по Лертиена, бях считан за храбър елф с добър вкус.

Крау обаче ми показва, че лъкът е едно чудесно оръжие и дори ми направи един. В Иррхас-Аббат се считаше за голяма обида някой да ти подари лък — все едно да ти каже, че си простак или страхливец. Ала той ми го даде с такова гордо изражение, че не можех да не се зарадвам и дори му поблагодарих.

Трябва да призная, че с времето се привързах към тоя селски, грубоват човек и неговите простонародни шеги повече, отколкото към моите изискани събратя от Града на Странните Удоволствия.

Но и това бледнееше пред привързаността, която изпитвах към Лерта.

* * *

Ако навремето някой в Иррхас-Аббат ми беше казал, че ще се влюбя в смъртна жена, вероятно щях да му отрежа езика. Моите събратя не считаха хората за равностойни нам създания нито по разум, нито пък физически. Възприемахме ги като умни животни, които са опасни заради своята многочисленост; по същия начин, както някой човек би възприел глутница вълци. За светлите елфи бе известно, че понякога се влюбват в смъртни жени, ала те бяха прочути със своята диващина. За черен елф обаче това би било нечувано.

Докато не срещнах Лерта.

Не знам какво точно ме привличаше толкова в нея. Не беше само до физическата красота, макар че тя бе не просто хубава, а прекрасна. Навярно се дължеше повече на характера, нрава ѝ, който ме караше да се смея като глупак; който ме принуди да изтърпя и дори да харесам грубоватия Крау; който ме накара тайничко да се засрамя от моето минало на воин и завоевател. Възхищавах ѝ се за това как лекува и помага на свършено непознати хора; за това, че бе помогнала дори на такъв като мен.

Тя също ме харесваше. Виждах го в очите ѝ, в начина, по който се отнасяше с мен, в думите ѝ, в жестовете ѝ. Въпреки това дълго време не събрахме смелост да си го кажем. Чувствах се глупаво за това. Бях имал много жени през живота си. Бях обичал — чувство, непознато за мнозина от моите събратя. Но сега се чувствах някак недостоеен и груб да ѝ призная любовта си. Все пак накрая си казахме какво чувстваме. Случи се няколко месеца след пристигането ми. Бе сезонът, който из Тарр наричат лято. Тук той означаваше, че снегът е напуснал подножието и планината е само студена, а не ледена. Бяхме излезли навън, застанали на покрива на иначе не много високата колиба, увити в топли одежди — милата Лерта ми бе ушила дебели

кожени дрехи, далеч по-подходящи за студа от моето черно облекло на лорд на Мрака, което бе прибрала. Беше вечер и звездите бяха необикновено ясни — заедно с луната осветяваха околната природа, която бе чиста и недокосната от цивилизацията. В този момент осъзнах защо нашите светли събратя толкова много обичат дивата гора.

Лерта се бе сгушила в мен и бе отпуснала красивата си глава на рамото ми. Усещах нежното и, топло тяло и леко я притиснах до себе си. Тя измърка като коте от удоволствие.

— Как е на твоя език думата „любов“? — попита тя.

Обзе ме невероятна тъга — за мен, за живота, който бях водил, за моите събратя, които при цялото си величие...

— Ние нямаме такава дума — признах натъжено.

— О! — възкликна тя и замълча.

Някъде в далечината зави вълк. От гората се обади бухал.

— Това значи ли, че никога не си обичал? — попита някак тъжно тя.

— Не! — отвърнах аз.

— Не си? — не ме разбра тя.

— Не, обичал съм. Много — отвърнах аз и спомените ме заляха неканени.

— Разкажи ми — каза Лерта.

— Не искам — отвърнах аз.

Останахме смълчани. Не биваше да мисля за Лертиена сега, не и когато Лерта бе до мен, в прегръдките ми. Но как, след като тя толкова много ми напомняше за любимата ми...

— Приличаше на теб — изрекох внезапно. — Много. Думите изскочиха неканени от устата ми, една след друга. Лерта ме слушаше внимателно, без да ме прекъсва. Разказах ѝ цялата ужасна история за Купола на Насладата, за жреците и тяхната неутолима, всепоглъщаща злоба... Не беше честно от моя страна. Лерта бе едно невинно дете. Нямах никакво право да ѝ разказвам за Града на Странните Удоволствия — удоволствия, които всъщност бяха ужаси. Докато говорех, пелената от лъжи, която жреците ми бяха втълпявали от най-невръстна възраст, рухна. Това бе истината за Иррхас-Аббат. Той бе Градът на Ужаса. На Злото.

Когато завърших, от очите ми се стичаха сълзи. Това бе нещо срамно, недостойно, не и за един лорд на Мрака.

Но аз вече не исках да съм лорд на Мрака. Омръзнало ми бе от Странните Удоволствия.

— Съжалявам. Не биваше да ти разказвам това — въздъхнах аз накрая, установявайки, че тя ме е прегърнала като малко дете.

Никой никога не ме беше прегръщал така. Лертиена се бе отнасяла с мен като с любим, което пак бе нещо повече, отколкото някой можеше да очаква в Иррхас-Аббат.

Но никой никога не ме беше успокоявал.

Никой.

Никога.

За какво са ти тогава Странните Удоволствия, познанията над живота и смъртта, най-могъщата черна магия, тъмните откровения на Рамакар, контролът над страховитите създания от отвъдното, кармичните удоволствия на тялото и духа, когато не можеш просто да си поплачеш?

— Трябваше — отговори спокойно тя.

— Аз те омърсих с тази история — казах. — Самият спомен за моя град е... анатема за теб, цвете мое.

Лерта се усмихна малко тъжно.

— Ще се изненадаш, че ние, хората, не изоставаме чак толкова.

— Какво искаш да кажеш? — сепнах се аз, ала тя вече сменяше темата.

— Знаеш ли защо те попитах за това? За думата любов?

Лицето ѝ приближи моето.

— Исках да ти кажа, че те обичам на твоя език. Но понеже вие нямате такава дума, ще го кажа на моя. Обичам те. Обичам те.

Устните ни се сляха в едно. Това бе най-сладкият миг в живота ми. Най-сладкият миг в цялата история на Тарр. Жреците можеха да вземат Странните си удоволствия и както казваше Крау, да си ги заврат там, дето слънце не огрява.

Отлепихме се.

За миг.

— Обичам те още откакто те намерихме на онзи хребет — каза Лерта. — Под кръвта, под раните, под черното наметало, ти беше ослепително, невероятно красив. А след последните месеци знам, че имаш добро сърце.

Сърцето ми, смаяно от това, че някой го намира за добро, прескочи един удар.

Никой не ми беше казвал нещо подобно.

Бяха ме наричали храбър, силен, хитър, изкусен.

Но никога не ми бяха казвали, че имам добро сърце.

Странните удоволствия.

Там, дето слънце не огрява...

Отново се целунахме. И отново, и отново.

Животът бе прекрасен.

* * *

Следващите месеци познах какво означава истинско, а не Странно удоволствие. Бях сигурен, и все още съм, че дори в Чудноомайните поля никой бог не може да ми даде тази радост, която изпитах тогава с Лерта, когато любовта ни лумна.

Крау също ни се радваше. О, в началото сумтеше, ругаеше ме, караше ми се, но го усещах, че вътрешно е щастлив. Предполагам, че отстрани сме изглеждали, както биха казали хората, сладки.

Сладък черен елф.

Като дървено желязо.

Един ден Крау ми рече:

— Да си жив и здрав, момко, знам, че дъщеря ми е в сигурни ръце.

Обаче аз се измъчвах от нещо, една тревога не ми даваше покой. Дълго време не исках да я споделям с Лерта, ала тя винаги, винаги разбираше, когато нещо ме мъчи. И ме притискаше, докато не си кажа.

— Аз ще живея още дълго, много дълго — накрая й признах аз, — а ти си човек.

— И те е страх, че ще стана стара и грозна, нали? — подхвърли тя.

— Не! — извиках. — Ще те обичам винаги. Всякога. Но дали ти...

— Би било трогателно ти да си все така млад и красив, когато аз ще съм надебеляла лелка — прекъсна ме Лерта. — За жалост обаче ще те разочаровам. Аз съм на седемдесет.

— Какво?! — зяпнах аз. — Но нали хората...

— Хората живеят малко, да, така е, за съжаление — Лерта се натъжи за миг, — но аз съм магьосница, а не обикновен човек. Магията ни прави дълголетни. И дори мога да правя Крау дълголетен, макар с другите да не се получава. Може би защото той ми е баща.

Стоях зяпнал, невярващ.

Единствената ми тревога се оказа напразна.

Сега щяхме да сме заедно дълго, дълго време.

— Спокойно — чух гласа на новодошлия Крау зад мен, — аз пък съм само на сто и десет. Все още си по-дърт от мен, дядо! — и той се засмя. И двамата с Лерта се засмахме с него...

Бяха хубави дни, макар че зимата се оказа люта.

Докато с една от виелиците не дойдоха и те.

* * *

Това се случи в един свиреп зимен ден. Вятърът навън бе силен и навяваше сняг на парцали. Освен това студът бе дошъл внезапно, падайки след един сравнително топъл за тия места ден. От рязката смяна на времето Крау получи болки в кръста и гърба и макар Лерта да ги овладя със своята лековита магия, той не можеше да излиза. Затова реших да отида на лов сам.

Не биваше, не трябваше да излизам тогава.

Ловът бе, както можеше да се очаква, много труден, тъй като повечето животни се бяха скрили и аз трябваше да се катеря нагоре по заледените чукари, изложен на немилостивите удари на вятъра. За щастие дългите месеци съвместна работа с Крау ме бяха направили поиздръжлив на планинското време и смея да кажа, че сега бях по-силен дори от златните си години като командир на армията на черните елфи. Накрая успях да намеря за плячка един муфлон — свиреп и раздразнително животно, което нападаше с наведени напред извити рога. Трябваше да внимавам много, за да не бъда погубен от тях или от чаткащите му по заскрежените камъни копита, а също така и да не падне самият звяр в някоя пропаст. В крайна сметка успях да го раздразня с рапирата си и го убих, като забих своя кинжал в сънната му артерия, след което го замъкнах към колибата. Животното бе тежко

и аз бях много изморен, когато я стигнах, но още от далечината сърцето ми се сви в лошо предчувствие. Колибата бе притъмняла и в прозорците ѝ не се виждаше игрищата светлина на пламъците, а носът ми не долавяше миризмата от пушека на домашното огнище. Захвърлих муфлона — сигурно който са ме благославяли за това — и хукнах към колибата. Когато я приближих, установих, че вратата ѝ е изкъртена и от вътрешността ѝ долитат стенания. Щом влязох вътре, кръвта ми се смрази.

Когато се замисля за това от дистанцията на времето, си давам сметка, че вероятно съм от малкото черни елфи, шокирали се от жестокости. В крайна сметка изтезанията са сред най-върховните наслади измежду Странните Удоволствия.

Ала аз вече се бях отрекъл от тези удоволствия и сърцето ми се сви, щом зърнах Крау, моя добър, сърдечен приятел, разпънат по най-варварски начин върху стената на колибата. Ръцете и краката му бяха приковани с гвоздеи за нея, а челото му бе стегнато от желязна корона от шипове, които бяха разранили лицето му. Тялото му бе покрито с множество прободни рани, ала той все още беше жив.

Крау забеляза присъствието ми, тъй като надигна клюмналата си глава и пророни:

— Те я отмъкнаха, синко. Отмъкнаха дъщеря ми.

Страх изпълни сърцето ми и го стисна като ледена ръка.

— Кой? Кой я е отмъкнал? — приближих го аз, а тялото ми се обля от студена пот. Лерта, моята Лерта. Не и отново...

— Тамплиери от Санпар, столицата на нашето кралство... търсели са я, защото е магьосница — Крау ме погледна измъчено. — Навремето те убиха жена ми, нейната майка. Сега искат нея.

И издъхна.

Светът ми се срина от тази история.

Нима религията, макар този път чужда за мен, щеше да продължи да ми отнема всички, които обичах?

Сега, след като Крау ми прошепна тези думи, всичко се изясни, включително и начинът, по който бе убит. Неговата смърт бе зловеща пародия на Колелото на Мъченията — древния инструмент, на който Сталкерите на Мрака бяха разпънали Томан Изкупителя, богът на озарението. Според легендите на хората тази саможертва освободила човеците от властта на Рамакар, Господаря на Всемирения Мрак, и им

позволила да се присъединят към светлите елфи и джуджетата в борбата с нашия народ.

Но аз нямах време да размишлявам върху митовете и легендите на хората.

Те бяха отвлекли моята Лерта.

Нямаше да им позволя да я убият, както техните събратя от Иррхас-Аббат убиха Лертиена.

Въпреки че бях уморен от битката с муфлона, тръгнах по следите им. Макар виелицата да бе засипала голяма част от тях със сняг, местността, по която бяха тръгнали, бе гориста и имаше много следи от преминаването на голяма група хора — счупени клонки, стъпкани храсти, дълбоки следи в снега, който бе станал на лед и не бе позволил на вихрите да ги заличат напълно. Беше много студено, ала гневът не ми позволяваше да усетя мраза. Дъхът ми излизаше на пара от устата, а вътрешно горях.

Проклети мръсници. Само като се сетех за горкия беден Крау, в гърдите ми се надигаше жажда за мъст, кръвожадна ярост, която не бях изпитвал от смъртта на Лертиена насам.

Но Лерта нямаше да стане Лертиена.

Нямаше да го позволя.

Гоних изедниците три дни в гъстия лес, който отделяше цивилизованите земи от Планината. Спях неспокойно и за кратко, скрит в хралупи, където вятърът нямаше да отнеме живота ми. Моите врагове бяха на коне, ала в свирепото време те бяха по-скоро пречка, отколкото помощ. По пътя си видях избити вълци — явно прегладняла глутница, решила да опита късмета си с натрапниците. За жалост онези се бяха оказали прекалено силни. После се сетих, че вълците вероятно щяха да изядат и моята Лерта и приех победата на въпросните тамплиери — от малкото, което знаех за хората, това бяха рицарите на тяхната религия — като шанс да я спася.

Настигнах мръсниците в края на третия ден. Мракът започваше да се спуска и вътрешно благодарих на Рамакар за милостта — нещо, което не бях правил от смъртта на Лертиена насам. Мракът беше моя територия, не на едnodневките.

Те бяха седем на брой и мъкнеха Лерта на кон, пристегнатата с въжета към гърба му и наметната с груба кожа, за да не замръзне. Щом видях това, кръвта ми кипна и едвам се сдържах да не напада веднага.

Все пак обаче бях черен елф, а ние знаем и умеем да планираме атаките си.

Седмината мръсници бяха облечени в тежките доспехи, които хората толкова много обичаха. Явно се имаха за много впечатляващи с тях, макар на мен да ми приличаха на възголеми бръмбари. Петима изглеждаха редови; дотолкова, доколкото броните им бяха обикновени, макар и тежки — железни доспехи, върху които имаше и кожени наметала. Един от тях изглеждаше техен предводител — беше по-висок и броните му бяха кичозно отрупани със злато, сребро и скъпоценни камъни. Това ме накара да го преценя като недобре подготвен за бой човек, склонен повече към показност. Това се потвърди и от наметалото му, което не беше тъй дебело, бе снежнобяло и върху него се виждаше изографисано златно колело, вероятно религиозен символ. Проклетият глупец сигурно зъзнеше.

Аз обаче нямах време да разсъждавам за персоната му, тъй като вниманието ми бе привлечено от рицаря, който яздеше от дясната му страна. От време на време Скъпоценният, както започнах да го наричам мислено, се привеждаше към него и макар яростно да тръскаше глава, от което скъпият му платинен шлем дрънчеше, обикновено отстъпваше, което ме накара да се поинтересувам повече от съветника, въпреки че той бе далеч по-неугледен — с грозни черни доспехи, най-обикновен на вид шлем, също черен, и дълъг дебел плащ, отново в черен цвят, нарушаван единствено от кървавочервено колело. Жестовите на тоя човек издаваха премереност, търпение и изключителна самоувереност, поради което го сметнах за далеч по-опасен от Скъпоценния и вероятно за фактически предводител на групата.

След време седмината спряха. Единият от рицарите отиде при Лерта и я свали — сравнително внимателно. Тя обаче бе с превръзка на устата, което ме разяри още повече. Отново с мъка потиснах импулса си да напада веднага.

В това време рицарите се разкършваха от ездата, сваляйки шлемовете си. Избухна къса кавга между Скъпоценния, който се оказа гладко избръснат млад мъж с руса коса до раменете и нацупено изражение, сякаш бе обиден на целия свят. Той искаше да накладе голям огън, докато Черния се противеше. Когато Черния свали шлема си усетих неприятно чувство, тъй като с ясните си очи на елф успях да

го видя много добре. Това бе стар и грозен човек, със силно изпито лице, хлътнали бузи и горящи с демоничен плам очи, които сякаш бяха изсмукали плътта около себе си, тъй като този рицар имаше тежки торбички под тях. Бузите му бяха опасани от металносива брада, а устните бяха безцветни.

— Огънят привлича излишно внимание — изрече той с протяжен, лепкав глас, който ме накара да усетя известно отвращение, макар да идеше отдалеч и дори моите елфически уши да го доловиха трудно.

— Не ме интересува! — ядно отвърна русият. — Аз съм върховен тамплиер и няма да спя на студено! Напалете огън! Арно, стига си се шушкар около вещицата!

Рицарят, който връзваше Лерта към едно дърво трепна виновно като ритнато куче.

— Както кажеш, Фриц — отвърна Черния с такова дразнещо спокойствие, че Фриц го изгледа с неприкрита омраза. Обаче явно го беше страх от сивобрадия мъж, тъй като не каза нищо повече.

Черния извади някаква кесия и измъкна от нея хляб, който отдалече мязаше на камък. След това викна рицаря на име Арно — младеж, по-малък и от Фриц, почти момче, с много лунички на лицето и дълга червена коса. Сивобрадият му подаде къшей хляб и манерка.

— Но, велики инквизиторе — каза Арно, — този хляб е много твърд, не става за ядене...

Следващият звук, който излезе от устата му, бе стон, тъй като Черния го зашлеви през лицето със стоманената си ръкавица.

— Съчувствието към грешниците само по себе си е грях, млади ми Арно — рече сивобрадият, — особено ако е предизвикано от греховни помисли.

Лицето на Арно стана червено като косата му и макар да не бе съвсем редно, изпитах задоволство от това, че великият инквизитор го е ударил.

В това време избухна още един скандал.

— Но, господарю, дажбите няма да ни стигнат, ако ядем толкова! — говореше един от рицарите, човек с грубовата, червендалеста физиономия и малки очички.

— Тогава ти няма да ядеш толкова много, мазна свиньо! — кресна му русокосият, докато си заделяше някакво много тънко,

червено месо, от което устата ми се напълни със слюнка. Не се бях хранил истински през дните, в които бях гонил тези мръсници.

— Е, гладни ли ще си легнем? — облиза се червендалестият, явно упорит човек.

— Да направим сделка — обади се трети, мъж с гъсти вежди и широк нос. — Съгласни сме да гладуваме, но ще ни позволиш да се забавляваме с малката.

Всички се изсмяха доволно, с изключение на сивобрадия и Арно, който зяпна, очевидно ужасен от предложението.

— В никакъв случай — отсече облеченият в черно рицар.

— Ако някой ще се забавлява, това ще съм само аз — обади се Фриц.

— Взимаш всичко хубаво — изръмжа червендалестият.

— Достатъчно — отново се обади сивобрадият. — Тази жена е вещица и е гнусна в очите на Томан, Носителя на Озарението, което всички ние очакваме. Никой няма да я докосва.

Фриц го изглежда гневно, ала се покори, явно усетил, че великият инквизитор няма да прави повече компромиси. Той се обърна с гръб към другарите си и лакомо почна да яде.

— Жан-Клод, щом имаш такава енергия — продължи инквизиторът, — поemi първия пост.

— Да, о превелики — отвърна мъжът с широкия нос, макар и да изглежда сивобрадия с невероятна злоба.

Фриц отдели много малко храна за събратята си, като за младото момче на име Арно не остана почти нищо. Малко храна си взе и инквизиторът, който беше седнал със скръстени крака и гледаше с немигащи очи в нищото.

Изпитах неприятно усещане, сякаш онзи можеше да ме види. Крадешком погледнах Лерта. Тя бе заспала, увиснала във въжетата си. Сърцето ми се сви от съчувствие.

Постепенно всички заспаха; всички без широконосия, който стоеше на поста си, и сивобрадия, който продължи да гледа нощта с немигащи очи. Проклех го безмълвно — явно мръсникът медитираше по някакъв начин. Изкуших се да стрелям по него и да отнема мерзкия му живот с един удар, но нещо ме накара да не предприема този ход. В крайна сметка се прицелих в мъжа, който бе поискал да насили моята Лерта. Припомних си Дум'йас и си дадох сметка за приликата му с

този човек. Моята Лерта бе права, хората не изоставаха особено от жреците на Рамакар.

Пуснах стрелата си, която се заби в крака на мъжа. Той изпищя от болка и се наведе, като при това движение шлемът му отзад се понадигна леко и разкри тила му. Пуснах втора стрела и той падна с хъхрене.

— Нападат ни! — високо, но спокойно оповести сивобрадият.

— Какво? — извика сънено Фриц, като погледна към инквизитора. Събратята му се занадигаха от постове си, надявайки шлемове и вадейки мечове.

— Не си глух — изръмжа му сивобрадият, а в това време аз пуснах втора стрела, като улучих един, който не бе успял да намести добре шлема и бе разкрил гърлото си.

Бяха останали само петима.

Потресен, Фриц скочи на крака.

— Откъде стрелят? — попита той паникьосано.

— От гората — отвърна меко инквизиторът. — Не е ли очевидно?

Пуснах стрела и към него. Той се наведе сякаш случайно и тя се заби в едно невинно дърво. Сетне постави черния си шлем и се изправи спокойно.

Фриц още не бе поставил своя, а се озърташе трескаво напред-назад.

— Хванете го! Убийте го! — истерично нареди той.

— Млъквай, Фриц! — изрева червендалестият. — Крещиш като кокона!

Сетне приближи към мястото, от което бях стрелял. Добре обучен за убиец в Иррхас-Аббат и за ловец от Крау, аз обаче останах незабелязан — една сянка сред дърветата. Очите на червендалестия минаха точно през мен и не различиха нищо.

Той се обърна.

— Къде си, копеле мръсно? — процеди.

— Тук съм — отговорих и изникнах като сянка зад гърба му.

И му прерязах гърлото.

— Убийте го, убийте го! — разкрещя се отново Фриц.

— Хайде де, убийте ме, ако можете — усмихнах се подигравателно аз. Искях да ги изплаша, да им покажа с какво си имат

работа.

С най-лошия си кошмар.

С лорд на Мрака.

Единият от рицарите, който не ми бе направил никакво впечатление, се метна към мен, размахал брадва. Парирах удара му с рапирата си и забих кинжал в гърдите му. Острието от звезден метал разкъса бронята като хартия и го удари в сърцето.

Мъжът се строполи в краката ми.

Огледах останалите с мрачна усмивка и накарах очите си да почернеят напълно.

Това бе простичък номер на елфите на мрака, но много впечатляваше останалите раси.

Инквизиторът обаче остана неподвижен с изтеглен меч в ръка.

Червенокосото момче въртеше глава, гледайки ту инквизитора, ту мен. Очите му бяха разширени от страх.

Фриц обаче бе използвал объркването му и моята битка с рицаря брадвар, за да се промъкне до Лерта и да вдигне меча си към гърлото ѝ.

— Дошъл си за нея, нали, демоне? — извика той и нацупеното му лице се изкриви в злобна гримаса. — Е, още една крачка и тя е мъртва.

Очите на Лерта бяха разширени от ужас.

— Фриц, това е вече прекалено! — извика Арно.

— Мълчи! — изрева Фриц.

Задуха леден вятър, който развя русите му коси.

Инквизиторът стоеше все така неподвижен.

— Хвърляй оръжията, елфе! — настоя Фриц.

Не помръднах.

— ГЛУХ ЛИ СИ? — кресна русокосият. — Хвърли оръжията!

— Както желаете — отвърнах.

И метнах кинжала си.

Улучих го точно между очите. Той успя само да изпъшка и падна назад, лишен от живот.

Арно се свлече на колене и заплака.

По бузите на Лерта се търкулнаха сълзи. С болка осъзнах, че вероятно с тези си убийства завинаги съм разбил нейния образ за красив, раним, сладък и добър елф, който е неин любим.

Най-сетне ѝ се бях показал в моята същност.

На Лорд на Мрака.

Но нямах време да мисля за това. Инквизиторът пристъпи, надигнал меч си, който, естествено, също бе черен.

Усмихнах му се.

И нападнах, мушвайки напред с рапирата си — оръжието, което бе толкова здраво, че бе пробilo гъстата козина и дебелия кожа на Йети.

Тя отскочи от бронята на инквизитора като клечка за зъби. Без да продума нищо, той пристъпи напред и едва не ме съсече надве с огромното си черно оръжие, което се стовари като косата на Рамакар. Със закъснение установих, че неговите оръжия не са от обикновен метал и че той се движи с лекота, която не бе възможна при такъв меч и такава броня.

Разбрах, че съм попаднал в истинска битка, а не в кланица, в която аз съм касапинът.

Черния рицар нападнах безмълвно, без да изстене, изръмжи или изохка, подобно на машина, на демоничен конструкт.

Според нашите легенди така нападаха Сталкерите на Мрака.

Беше иронично, че този човек, който на думи служеше на Томан — онзи, който озарява душите — се бе превърнал в нещо, напомнящо най-големите му врагове.

Ала нямах време да оценя иронията. Атаките на черния рицар продължаваха и макар да бях по-бърз и ловък от него, той компенсираше със сила, а рапирата ми по никакъв начин не можеше да пробие проклетите черни доспехи.

Внезапно той пусна меч с едната си ръка и хвана острието на рапирата ми. Сетне замахна с огромното си черно оръжие.

Направих салто назад, за да не бъда съсечен.

И рапирата ми остана в ръцете му.

Той я заби в земята, натисна я с черната си стоманена обувка и я счупи като суха съчка.

Моята рапира.

Която бе пробila кожата на Йети.

Постарах се да не изпиша на лицето си изненадата и ужаса, които изпитах. В друго време, в друг живот, щях да оценя предизвикателството от такъв противник и щях да се хвърля към него, с нетърпение очаквайки тъмните награди на великия Рамакар. Но сега

мислех само за Лерта и това как този черен човек щеше да ми я отнеме.

Затова се озъбих предизвикателно и разперих пръстите на ръцете си. За разлика от хората и нашите светли събратя, ние, черните елфи, имаме черни нокти, напомнящи тези на риса, които увенчават иначе красивите ни, тънки пръсти.

Ако черният рицар се впечатли, не го показва.

Стоеше пред мен като зловещ тотем.

От лицето му виждах само горящите, зли очи.

Внезапно той нападна, опитвайки се да ме подсече с черния си меч. Усетих шанса си и скочих във въздуха, след което ударих с два крака профучаващото под мен острие и го изтръгнах от ръцете му.

Изревах триумфално и се метнах към него, драскайки към гърлото му.

Мръсникът носеше нещо като ризничен шал под шлема си. Ноктите на кутрето и средния пръст на дясната ми ръка се счупиха. Щях да извикам от рязката болка, но звукът заседна в гърлото ми, когато черните метални ръкавици на инквизитора се вкопчиха в шията ми.

Той ме събори на земята и започна да ме души, стискайки с всичка сила. Отчаяно задрасках по шлема му.

Онзи не реагира.

Не се изсмя.

Не се отдръпна.

Само продължаваше да души и да ме пронизва с фанатичните си, сатанински очи.

Очи като на Кракена, Великия мъчител, най-великото зло, пред което тръпнем дори и ние.

Немигащи, жестоки и всепоглъщащи.

Започнах да се давя и по устните ми изби пяна.

А очите горяха ли, горяха...

Очите?

С последни сили надигнах ръце и забих ноктестите показалци на двете си ръце право в този откачен, ужасен поглед. Забих и натиснах...

Натискът върху гърлото ми се охлаби. Черният инквизитор падна спокойно назад — така, както се беше и борил, без напрежение. Здравно закрепеният му шлем се изхлузи, вероятно охлабен от атаките ми.

Мъртвецът полегна на ледената земя и ме загледа със зеещите рани, които сега бяха очите му. Като някаква извратена икона на злото, ридаеща с кървави сълзи.

Застанах на колене и за пръв път повърнах, след като съм убивал. Обърсах трескаво кървавите си ръце и нокти в снега и станах на крака.

Нямах право, нито време да бъда слаб.

Подобно на Фриц, Арно бе застанал до Лерта, която се гърчеше във въжетата си.

Но за разлика от Фриц беше с шлем и вдигнат за бой меч.

А аз нямах кинжал, нито рапира или сили, с които да ги използвам.

При все това се озъбих дръзко и отново почерних очи.

— Убих предводителите ти, момче. Дръпни се от нея — наредих с дрезгав глас.

— Няма! — изкрещя Арно. — Стой настрана от нея, демоне!

— В такъв случай — приближих го аз, — ще те сполети шестдесет и шестото от Странните Удоволствия, описани ми от жреца Камрасин в Кулата на Безбрежното Странствие. Ще...

В този момент Лерта изплю кърпата от устата си.

— Стига. Стига убийства. Той е приятел.

И двамата замръзнахме.

— Алтиарин, той е единственият, който ме защитаваше в тази група. Ако не беше той, Фриц и Жан-Клод отдавна да са ме насилили. Опълчи се дори на великия инквизитор.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Арно... — рече тя, — това е Алтиарин. Той е моят мъж.

Начинът, по който го каза, стопли сърцето ми.

Все още бях повече от Лорд на Мрака за нея.

— Ти си женена за черен елф? — попита шокиран младият рицар.

— Женена съм за Алтиарин, най-храбрия и достоен воин, когото познавам — каза тя.

Сърцето ми щеше да се пръсне.

Арно свали меча си.

— Значи мога да ви оставя.

Той ме погледна и потрепери.

— Предполагам, си имал право да се ядосаш — рече накрая. — Фриц и Инквизиторът, а и останалите, бяха лоши хора. Не са истински хора на Томан. Предполагам, че са хора на...

Той не довърши, а ме погледна боязливо.

Но аз довърших.

— На Рамакар — кимнах аз, спомнил си сталкероподобния инквизитор. — Явно вашият бог не ви е освободил напълно от властта му.

— Вероятно не може, ако не го поискаме — каза Лерта тъжно, след което добави: — А сега няма ли най-после някой от вас да ме измъкне оттук?

Завтекох се към нея, ругаейки се за глупостта си. След миг тя потъна в прегръдките ми.

— Да се връщаме към Планината — каза тя. — Не искам да виждам повече смърт. Ненужна, безсмислена смърт. Мама, Крау... Дори Фриц и тези хора. Дори инквизитора. Толкова ненужна смърт.

И отпусна глава на гърдите ми.

Не знаех какво да кажа.

— Ами, аз тогава ще ви оставя — рече Арно. — На по-малко от ден път има село. Ще стигна дотам. После...

— Ще се върнеш в своя храм? — попитах аз, повдигайки вежди. — Не знаеш ли, че жреците не прощават никому? Казвам го от личен опит.

— Все някой трябва да опита да промени нещо — поклати глава Арно. — Ще кажа... че не е имало никаква магьосница. Търсели сме прекалено упорито, като обсебени. Попадали сме на Йети и... само аз съм оцелял, подхлъзвайки се в една падина.

Трябваше да призная, че историята звучеше... учудващо правдоподобно. А и не исках този момчурляк да се навърта около моята Лерти.

Да, знам, ставах ревнив.

— Върви тогава — казах му аз. — Може би за твоята раса не е късно.

— Може би — отвърна ми Лерта, — като гледам теб, и за твоята не е късно.

Устните ни се докоснаха, а Арно нарочно се обърна, пристъпвайки към пламъците, за да се сгрее в студената зимна нощ.

ЛИХВАРЯ

Римиел изсъска, скрит в сенките на гората. Дългите му бели зъби проблеснаха издайнически и Леонций го видя. Паладинът се приближи, вдигнал дългия си двуостър блестящ меч.

Римиел изпита гореща завист, когато го видя. Някога и той бе искал да е такъв бляскав рицар, шампион на Томан Изкупителя, непобедим воин, който да бъде прославян и обичан надлъж из цял Тарр.

Но съдбата невинаги ни поднася това, което желаем. Когато празнуваше своята двадесетгодишнина, Римиел бе излязъл да погледа звездите, качвайки се на върха на високата кула в своя замък, имението Лъоблан, едно от най-почитаните в човешките предели. Бе се загледал в съзвездието на Крилатия Еднорог, символа на неканени тайни, когато усети ухапване по врата си. Когато се извърна настрани, видя само как един прилеп се отдалечава. Зверчето нададе странен писък, от който Римиел потръпна, след което изчезна в нощната тъма.

И бе променило Римиел завинаги.

Следващите дни той падна повален от треска, която изсмука цвета от тялото му, а после го направи силно чувствителен и към най-тънкия процеп слънчева светлина. За сметка на това през нощта бе усетил прилив на гибелна, всепомитаща енергия и изгаряща жажда, която не можеше да бъде потушена нито с храна, нито с вино.

Римиел познаваше добре митовете и не бе нужно да вижда мъртвешки бледата си плът или дългите зъби, за да разбере в какво се е превърнал.

Като вампир той нямаше шанс да остане в своя дом — жреците на Томан щяха да го намерят — затова избяга навън и започна да се скита из пустите земи на Тарр, залъгвайки огнената си жажда с кръвта на нещастни животни, озовали се на пътя му. От време на време обаче инстинктът се оказваше по-силен от съвестта му и той поваляше хора, странници, малки отряди войници. След всяко такова нападение се

чувстваше като кърлеж, като пиявица. Всеки път си казваше, че повече няма да прави така и всеки път гърлото му си искаше своето.

Римиел се превърна в легенда, в кошмар, в приказка, която хората разказваха на непослушните си деца. Рицарите на Томан не можеха да го открият, а ако някой все пак го намереше, намираше края си. Той бе навсякъде и никъде — ужасът на Тарр, кръвосмучещият в мрака.

Една нощ бе намерил нова жертва. Това бе в малък замък, в който никой не искаше да живее, освен неговите собственици — младия рицар сър Леонций и неговата по-малка сестра, шестнадесетгодишната Жийна. Римиел бе издебнал кога Леонций излиза на лов и бе нападнал момичето, за да изсмуче кръвта му. Ала щом тя го бе погледнала, друг огън, по-силен дори от всепоглъщащата жажда, изпълни цялото му същество.

Тя не се уплаши от него — напротив — в погледа ѝ се четеше същото, което изпълваше и неговия. Любовта победи глада и двамата започнаха да се срещат тайно от брат ѝ, когато той е на лов или спи. С времето станаха безразсъдни, а тя обичаше Римиел повече, отколкото бе разумно. Измъчваше се да го гледа как страда, докато смуче кръвта на животните, която в устата му бе като мътна вода. Затова започна да му дава по малко от собствената си; върховен жест, почти сравним с неговия — задето успяваше да се сдържи да не изпие цялата ѝ кръв.

Ала това не можеше да продължава вечно. Денят, в който Леонций ги откри, бе страшен. Паладинът правеше впечатление на кротък човек, но щом зърна сестра си — бледа, омаломощена и окървавена в ръцете на вампир — полудя. Извади мечата си и замахна да съсече Римиел на място. Острието му грееше, изографисано с магически руни, в които вампирът прочете смъртта си.

Но Жийна посрещна острието и удара, предназначен за него.

И двамата мъже — и Римиел, и Леонций — нададоха вик, който раздра нощта, тишината, замъка и създанието. Но паладинът освободи оръжието си и след като склопи очите на сестра си, отново тръгна за мъст, този път решен да довърши съществото, което според него бе отнело живота на Жийна.

А Римиел — посрамен от това, че бе оставил любимата си да умре, посрамен от страха си и от жалкия си инстинкт за самосъхранение — побягна. Той нямаше желание да се бие с рицаря. А

пред себе си знаеше, че няма и възможност. Силите му бяха огромни, той можеше да се слива със сенките, бе по-бърз от невестулка и по-силен от трол, ала в онова омагьосано, обсипано с руни острие прочете съдбата си.

И затова отново побягна, съскайки безсилно, чупейки клоните на дърветата по пътя си, отдалечавайки се от замъка, в който бе загубил своята любима. Бягаше дълго, много дълго, когато наскоро видя светлинка. Тя идеше от колиба. Без да знае що да стори, Римиел я приближи и откряна вратата и.

Вътре, на малко столче до маса, на която бяха наредени табло за дама и пулове, стоеше мъж, какъвто вампирът не бе виждал досега. Той бе висок, много слаб и блед, облечен елегантно, което някак си не се връзваше с простата селска обстановка наоколо. Ушите му бяха заострени, а косите — бели като сняг, макар лицето да не бе старо.

— Заповядай — покани го мъжът спокойно, — седни.

Вампирът примигна. До масата вече имаше втори стол, а можеше да се закъдне, че допреди малко такъв липсваше.

Римиел потъна в своите сетива на вампир. Нещо около този човек определено не бе наред. Елф, помисли си той. Или елф на мрака?

Ала вампирът бе срещал представители и на двете раси през своя дълъг живот и макар мъжът да приличаше на тях, все пак изглеждаше различен.

— Кой си ти? — попита той.

— Аз съм Лихваря — простичко каза мъжът, — а ти имаш нужда от заем. Затова се появих.

Римиел усети пулсиращо главоболие в главата си. Почувства се странно. Като вампир не страдаше от подобни болести. Потри слепоочията си.

— Аз съм отвъд заеми и лихви — заяви той и за да подчертае това, оголи дългите си кучешки зъби.

— Но той идва — отвърна Лихваря и се усмихна.

— Кой? — не разбра Римиел.

— Рицарят — отвърна белокосият. — Все пак той те обвинява за това, че сам уби сестра си. Лицемерно е, но не можеш да очакваш разумно поведение от него.

— Той... — отвори уста вампирът.

— Ще те убие — спокойно каза Лихваря — и за света няма да е голяма загуба да има един вампир по-малко. Но аз давам заем на всеки, който е в нужда.

Римиел се досети какво има предвид белокосият, макар да не разбираше мотивите му.

— Аз не го искам мъртъв — рече той. — Вината за станалото е повече моя.

Но откъде Лихваря знаеше за станалото, зачуди се Римиел.

— Аз също не го искам мъртъв — кимна спокойно Лихваря, — така че ставаме двама.

— Тогава? — повдигна вежди вампирът.

— Тогава ще мога да уредя нещата тихо и кротко, но в замяна на услуга, разбира се.

Римиел се замисли. Реално погледнато, не трябваше да се страхува толкова за живота си. Той бе анатема, проклятие, подигравка с нормалното човечество.

И все пак.

— Какво искаш? — попита вампирът.

— Не знам — отвърна чистосърдечно Лихваря, — още не знам. Но ако ми се вrechеш във вярност, когато му дойде времето, ще си поискам услугата.

Острите сетива на Римиел доловиха приближаването на паладина. Имаше някаква клопка в тази сделка, бе прекалено просто, но...

— Съгласен съм — каза той и оголи зъби в усмивка.

Лихваря примигна.

Някъде, много далеч, отекна камбана.

Леонций нахлу в колибата с оголен меч.

— Ти! — извика той.

Вампирът отскочи от стола си, оголи зъби и изсъска.

— Добър вечер — каза кротко Лихваря.

Паладинът го забеляза.

— Вие... — каза той и тръсна глава. Самият той не можеше да прецени какъв точно е този човек.

— Това същество... — продължи той.

— Е мой гост — каза спокойно белокосият, — така че е под моята закрила.

— Това е чудовище! — вдигна меча си паладинът. — Ако сте с него, значи и вие сте чудовище!

— Колко грубо и нерицарско от страна на човек, който нахлува в къщата ми — смъмри го Лихваря.

Леонций се поколеба. Римииел усети, че този странен господин и неговата къща, появила се от нищото, влияят и на паладина. Руните на острието му сякаш помръкнаха.

— Но понеже съм добронамерен, мога да ви го оставя, за да го заколите, макар че, разбира се, ще настоявам това да не става в дома ми — кротко каза белокосият.

Римииел го изгледа с ужас.

— Но ти... — отвори уста той.

— Млъкни — меко каза белокосият. Вампирът усети как думите го задавят и не излизат от гърлото му.

— Отлично — разведри се погледът на Леонций. — Излизай навън, гадино!

— Чакай — прекъсна го все така спокойният, благ Лихвар. — Не съм казал, че го давам безвъзмездно.

Паладинът го изгледа.

— А как тогава?

— Ами искам първо да поиграем — махна с ръка белокосият към таблото с пуловете. — Една игра на дама например. Ако ти спечелиш, Римииел е твой — и той посочи към онемелия, парализиран вампир. — Но ако спечеля аз, ще искам нещо дребно в замяна — белокосият се замисли. — Например да коленичиш пред мен като рицар.

Паладинът тръсна глава. Той смътно усещаше, че нещо не е наред, но бе като хипнотизиран от този белокос възпитан мъж, който му предлагаше омразното изчадие на тепсия.

Леонций седна и започна играта, без да продума. Играеше дисциплинирано и смело. Дамата бе една от любимите игри на него и сестра му. Изпълни го ярост при спомена и той погледна към отвратителния вампир.

Странно, ала видът на Римииел го изпълни с някаква жал. Могъщият вампир изглеждаше като приклещен в някакви окови, отворил уста в безмълвен писък. Дългите му зъби блестяха.

Белокосият бе по-добър играч на дама. Пуловете му се движеха в някакъв странен ред и той изписваше фигури с тях, от които главата на

Леонций се изпълни с пулсиращо главоболие.

Тази игра бе грешка, осъзна той.

Груба, ужасна грешка.

Накрая белокосият победи.

Леонций го погледна с ужас.

Добре облеченият мъж с остри уши го гледаше весело, някак небрежно.

— Искам да коленичиш пред мен — каза той внезапно. Паладинът усети как невидима сила изпълва крайниците му и го заставя да падне на едно коляно, забивайки меч в пода.

— Римииел, разкъсай гърлото му — ведро каза Лихваря. Вампирът го изглежда с ужас, но изглеждаше, че накрая се е освободил от своя плен.

— Ти каза, че няма да го убиваме — изсъска гневно той. Парализираният Леонций не разбра. Защо вампирът не искаше да го убива?

— Не съм казал, че ще го убиваме — отвърна меко белокосият, — затова направи каквото ти се казва.

Римииел се презираше за това, което прави. Ала нямаше избор.

Подозираше, че ако се възпротиви, белокосият отново ще го сграбчи в магическата си хватка.

Въобще не трябваше да търси помощ от този луд, откачен магьосник.

Той приближи безпомощния Леонций и с едно ухапване разкъса гърлото му. Кръвта рукна, сладка и омайна.

— Няма да пиеш, ей! — смъмри го Лихваря. Като шибнат през лицето, Римииел отскочи назад.

— Скъпи ми рицарю — прехвърли вниманието си белокосият, — сега ще останеш тук коленичил, докато кръвта ти изтече. След това ще останеш коленичил, докато дните се превърнат в седмици, седмиците — в месеци, месеците — в години, а годините — във векове. И когато ми потърбваш, ще те извикам отново. Става ли?

Въпросът бе зададен искрено, все едно паладинът можеше да направи нещо. Лихваря кимна доволен, сякаш бе получил съгласие, след което се обърна към Римииел.

— А ти си свободен. Върви, тичкай си наляво-надясно из Тарр и се постарай да не прекратиш своя животец. Когато някой ден ми

потрябваш, ще се видим отново.

И след тези думи колибата изчезна, а с нея и странният белокос мъж.

Риммиел остана сам с коленичилият труп.

* * *

Ако някой можеше да се справи с Алтиарин, това бе Лихваря, мислеше си Амрак'арр, докато крачеше по криволичещите улици на Иррхас-Аббат, Града на Странните Удоволствия. Изграден по архитектурен план на един от Сталкерите на Мрака, той нямаше нищо общо с човешките градове и ако някой смъртен го видеше, вероятно щеше да полудее. Неговите сгради се издигаха до шеметни височини и едновременно с това се спускаха дълбоко в недрата на земята, сякаш за да стигнат самия ад; улиците криволичеха без никакъв план, разбираем за хора или елфи, които не служат на Рамакар, онзи, който дарява смъртта. Но колкото и да бе усукана, объркана, неразбираема и пресичаща се сама на няколко пъти, уличката, по която крачеше Амрак'арр, водеше до едно-единствено място — къщата на Лихваря.

За разлика от представителите на другите народи, жрецът на Рамакар не изпадаше в суеверен ужас от личността на добре познатият в Иррхас-Аббат белокос мъж. Вероятно причината за това беше, че елфите на мрака поне имаха познанието какво представлява Лихваря — силф, представител на древна, полузабравена цивилизация, потънала в мъглата на вековете. Но как бе оцелял след изчезването на своя народ и как бе още жив толкова време бе тайна дори за най-могъщите жреци на черните елфи. Способностите и уменията на Лихваря, макар и невинаги показни, също будеха почуда и уважение дори у мъже като Камрасин и Амрак'арр, гордеещи се със собствените си магически умения.

Всъщност Амрак'арр идваше именно заради своя стар покоен приятел Камрасин. Двамата бяха много близки — доколкото можеха да са близки двама черни елфи, — и си споделяха различни умения: Амрак'арр в областта на прорицателството, а Камрасин — за призоваването на демони. Затова и Амрак'арр много се наскърби от известията, че старият му другар е убит от Алтиарин, и то заради

някаква куртизанка от Купола на Насладата. Жрецът се вкисна още повече, когато по някаква причина Алтиарин бе осъден от Черния крал не на смърт, а само на изгнание. Той впрегна цялото си умение, за да хвърли прокоба върху дръзкия бунтовник, нарушил реда в Града на Странните Удоволствия, ала когато наскоро гледаше на ашици за резултата, тъмните сили му откриха, че Алтиарин все още е жив. Това бе напълно неприемлива ситуация и дълго време Амрак'арр не знаеше що да стори. Алтиарин бе много могъщ воин. За това свидетелстваше начинът, по който се бе справил с нещастния Камрасин и неговата охрана, която включваше както елитни войни на мрака — специално обучени гвардейци на черните елфи, отглеждани отделно в казарми, в които оцеляваха само най-издръжливите, така и създания от други поля на съзиданието; според самия Камрасин — твари, отгледани лично от Сталкерите на Рамакар. Алтиарин обаче бе съумял да надхитри по-голямата част от тях, а останалите да убие, след което се бе разправил с горкия жрец, призоваващ демони. Ето защо Амрак'арр дълго време не знаеше какво да измисли срещу дръзкия убиец, докато не се сети за Лихваря.

Скоро домът на силфа се издигна пред него, подобен на гробница. Макар и нисък на фона на останалите сгради, според Амрак'арр той бе най-внушителното място след безкрайния замък на владетеля и разбира се, главният храм на Дарителя на смъртта. Амрак'арр почука с костената дръжка и в къщата проехтя звук — стенание като на душа, измъчвана от вечни времена и обречена на същото и в остатъка на вековете.

Черната врата се отвори и Амрак'арр се озова лице в лице с Лихваря, който играеше на дама, очевидно със себе си.

— Здравей — меко каза той, — отдавна не си идвал.

Амрак'арр се облиза. Това беше вярно. Той не обичаше да си говори много-много със силфа. Но в случая...

— ... ти се налага — довърши мисълта му белокосият. — Това, което искаш от мен, не е толкова просто. Алтиарин е опасен — рече той и се усмихна, когато спечели партията със себе си.

— Със сигурност не и за някой с вашите умения, древни — почтително каза жрецът.

— Алтиарин показва учудващи умения в това да побеждава всякакви врагове, смъртни и безсмъртни, тленни и нетленни, създания

от оня свят и първични същества от нашия. Аз следях прогреса му, да ме прощаваш, далеч по-успешно от тебе.

— Какво искаш? — прекъсна го Амрак'арр и изтръпна. Понякога цените на силфа идваха в повече дори за елфите на мрака.

— О, за стари приятели нещо дребно — махна с ръка Лихваря. — Душата ти например.

Амрак'арр премигна. Нещо дребно. Душата му.

— Хайде стига — измърка Лихваря, — в крайна сметка някой като Алтиарин си струва залога. Редно е и ти да рискуваш нещо съществено, а не пари или роби. Ако аз се проваля и загина, загиваш и ти, така е по-честно. Пък и ти знаеш, че няма да се проваля. Аз никога не се провалям.

Лихваря никога не се проваляше. И все пак... Да заложи душата си?

Но рискът си струваше, реши Амрак'арр. Не можеше да остави обидата към жреците ненаказана. Какво щяха да си помислят останалите благородници? Че може да им се качват на главата?

— Съгласен — кимна той. — Искаш ли да призовем нещо на помощ?

— Не, не — усмихна се Лихваря, доволен от пазарлъка. — Не обичам демоните. Няма какъв стил. И вонят.

— Ха-ха! — изсмя се нервно жрецът. Не го впечатлиха толкова думите, колкото начинът, по който силфът ги бе изговорил — с пълно пренебрежение към създанията от тъмната равнина.

Макар че, замисли се той логично, ароматът на сяра наистина не беше приятен.

— Аз си имам едни стари приятели — допълни Лихваря. — Те ще се зарадват да ме видят и ще свършат работа.

За последното Амрак'арр беше сигурен, но за първото запази своите съмнения.

* * *

Невероятно е какво могат да правят парите. Понякога си мисля, че те са най-голямата сила на тоя свят — по-

могъща от меча, магията, дори от боговете. Погледнете мен например. Дълги години аз бях беглец, сянка от кошмар. Всявах ужас у хората и трябваше да бягам всяка нощ, оставяйки трупове след себе си.

Но днес — днес е друго. Днес съм уважаван, тачен. Невероятно е колко толерантни стават жреците на Томан при вида на златото. Злато, злато, злато... и дори един вампир става предан син, за когото се молят ежедневно. Сега единствената ми грижа е да се местя от замък в замък, но това става веднъж в поколение, а не през броени дни.

В момента съм в собственото си имение. Удивително, нали? Откъдето започна всичко.

Едновременно с по-големия контрол над живота си имам и по-голяма власт над себе си. Вече не убивам жертвите си като бясно куче, което не знае кога да спре. Достатъчно е едно лекичко ухапване — да пийнеш малко, пък ако трябва, и редовно. Така жертвите остават живи и относително здрави, а ако са от нежния пол, ти оставят възможности за далеч повече занимания.

Вече имам и силата да създавам други вампири. Не ме питайте откъде го знам, просто го усещам. Изкушавам се да създам мой другар, с който да обикалям през вековете. Може би някоя красива девойка. Дали ако направя жена вампир, вековете ще разпалят помежду ни любов като тази между мен и Жийна? Все още я помня, като последния слънчев лъч, преди да бъдеш ослепен. Много бих искал някой ден да изпитам подобно усещане, но дали ще стане, не знам.

Понякога си мисля, че...

Внезапно Римиел спря да пише. Шестото му чувство започна да го дразни. Нещо не бе наред и той го усещаше.

Стана от писалището си и се обърна по посока на внушителния си портрет. Понеже бе вампир и огледалото не го ловеше, той пожела да бъде нарисуван от най-изкусен художник и така най-сетне успя да се види такъв, какъвто е. Висок, блед, с тъмнокафява коса до раменете,

облечен в много дълго палто, което стигаше почти до петите му. Бледата кожа на ръцете му бе скрита от ръкавици. Той си позволи да се усмихне и съжали, че не го е направил пред художника. Но дори с всичките си пари не бе разумно да парадира с това, че е вампир, а зъбите биха го издали.

Жалко. Бе убеден, че изглежда добре с тях.

Воден от интуицията си, Римиел излезе от стаята си. Той нямаше слуги и нощем се обслужваше сам. От време на време наемаше някой да почисти и това бе всичко. Единствените му други гости бяха любовниците, които му осигуряваха кръв и удоволствия, както и някои стари приятели — жреци, благородници... Знаеше, че някои от тях плащат, за да бъдат ухапани. Един му предлагаше огромна сума, за да стане вампир.

Римиел още обмисляше дали да не приеме.

Вампирът започна да обикаля коридорите. С всяка стъпка неудобството му се засилваше. Внезапно се озова в коридор, който не познаваше.

Кое то бе абсурд.

Той се обърна настрана.

Не знаеше пътя за натам.

Оголи зъби и изсъска.

Ако това беше някой малоумен фанатик... от време на време се срещаха и такива. Подготвяха едно-две заклинания и опитваха късмета си. Но нито един тях нямаше меч като Леонций, а и сега Римиел бе много по-силен оттогава.

Тогава бе беглец в мрака.

А сега...

В този миг в ума му нахлу споменът и за другия човек от срещата с Леонций. Римиел изтръпна. Той тайно се надяваше, че след всичките векове Лихваря е мъртъв.

Или поне е забравил за него.

Вампирът се обърна наново.

Усети как го полазват тръпки.

Пред него стоеше огледало.

И той се отразяваше в него — напрегнат като котка, с леко оголени зъби.

„Наистина изглеждам добре“ — надъха се той.

— Скъпи неканен госте — каза Римииел, — мисля, че е време да се покажеш.

— Добре — дочу присмехулния отговор и отново се извърна рязко.

Лихваря бе излязъл от сенките. На вид бе същият, както в онази среща в гората — добре облечен, изискан, с иронично изражение на лицето.

Вампирът изпита някакво странно облекчение. През дългото си съществуване бе станал тъй могъщ, че вече не се притесняваше от почти нищо, освен от спомена за онази ужасна нощ. Реши, че сега ще получи възможност да изчисти дълга и да приключи с миналото си завинаги.

Но каква ли щеше да е лихвата за онази услуга, обади се предателски глас в подсъзнанието му. Глас, който го връщаше отново към миналото му на беглец в мрака.

Римииел направи всичко възможно да го прогони.

— Добър вечер — каза той и се изпъна. — Отдавна не сме се виждали.

— Вярно е — кимна Лихваря. — Бях зает, а и не обичам да досаждам. Виждам, че заемът ми е свършил работа.

С това изречение Лихваря накара Римииел да се почувства несигурен. Години наред вампирът се бе крил, търсейки стратегия, с която да си осигури по-удобно съществуване. Накрая бе решил да намери съкровище, колкото и наивно да звучеше. Откри копачи, които знаеха нещо, засити глада си с тях и след това заграби плановите им, за да открие старо имане — злато, което бе променило живота му изцяло. Тогава за пръв път от смъртта на Жийна — а може би и от нощта, когато го бе ухапал прилепът — реши, че има късмет.

Но дали пък този късмет не бе нагласен от белокосия демон?

— Хайде, хайде — меко каза Лихваря. — Чак пък демон?

Римииел отново усети да го побиват тръпки. Той беше вампирът. Той трябваше да кара другите да треперят, да не би да им чете мислите.

Не обратното.

— Какво искаш? — попита направо. Макар и доста силен, той не бе глупак. Можеше да прецени кога някой е в по-силна позиция.

А Лихваря бе такъв човек.

Не.

Не човек.

Просто такъв.

— Делови си, това ми харесва — усмихна се белокосият. — За съжаление, работата, която имам да ти възложя, е безвкусна и неприятна. Но какво да се прави, един друг приятел ме помоли за услуга, а аз, както ти е известно, съм много услужлив.

Римиел кимна спокойно, въпреки че усети да го изпълват лоши предчувствия.

— Търся един елф на мрака — премина директно по същество Лихваря.

Римиел потри ръце. Навремето бе виждал елфи на мрака. Бяха боен отряд, опустошил село. Това село беше част от ловната му обиколка и така той се срещна с черните същества. Те го посрещнаха с разбиране, дадоха му някои от пленниците си — за да утоли жаждата си — и дори го бяха поканили в своя град.

Иррхас-Аббат, Града на Странните Удоволствия.

Римиел бе обмислил сериозно предложението им. За пръв път от превръщането му във вампир някой се бе отнесъл така радушно с него, така щедро и така... нормално. Черните елфи го приемаха за нещо естествено. В някакъв смисъл той ги почувства близки дори заради тяхната смъртнобледа кожа, така подобна на неговата. Тогава се бе зачудил каква ли е на вкус кръвта им, но реши да не се конфронтира с могъщите същества — те бяха много и добре въоръжени, а сред тях имаше и магьосници, някои от прословутите Влѣхви на смъртта, от които трепереше цял Тарр.

Не пожела обаче и да ги последва в техния странен град, сякаш нещо му подсказа, че дори за него там ще бъде... чуждо.

Черните елфи бяха разочаровани, ала не се опитаха да го убеждават повече.

Ако белокосият се бе забъркал с тях, Римиел разбираше защо идва да търси помощта му. Колкото и да бе силен, сигурно и той имаше едно наум за лордовете на Мрака, живеещи в своята далечна империя отвъд Мрулл'Аббан, Планината на Ледените Хребети.

Но следващото изречение на Лихваря го шокира.

— Става дума за един отстъпник. Той нанесе голяма обида на черните елфи и ми бе платено добре, за да приключи с него.

Римиел го погледна любопитно.

— Нима ти трябва помощ? — попита той.

— Скъпи ми вампире — вдигна невинно вежди Лихваря, — моята едничка сила е да получавам това, което ми е обещано. Нито съм воин, нито мога да призовавам демони, а още по-малко пък да сривам цели градове като могъщите заклинатели на елфите, били те светли или черни. Е, владее някои дребни заклинания, известни и на най-изостаналия маг, но в никой случай не мога да се меря с един вампир...

След тези думи Римиел внезапно се замисли каква ли би била на вкус кръвта на белокосия.

— ... освен ако той не ми е длъжник. Тогава, опасявам се, нещата се променят — усмихна се хитро Лихваря.

Римиел реши да не прави глупости.

— Мъдро — кимна неговият гост.

— Добре тогава — кимна и вампирът, — кажи ми къде е този елф на мрака и ще приключа с него.

— Богове, как се променят хората! — възкликна белокосият. — Беше такова уплашено момче, когато се видяхме преди години, а сега сме, хммм, самонадеяни, може би?

— Реалисти — похвали го Римиел. — Уважавам коварството и силата на черните елфи и ако бях изправен срещу армия или боен отряд, щях да призная, че не мога да се справя сам. Но срещу един самотен воин...

— Самотен воин, който е бивш главнокомандващ на цели армади и е побеждавал в сражения демони от отвъдното, дузини елитни гвардейци от своя народ, разлютено Йети, нападнало го от засада по върховете на Мрулл'Аббан, а също така и велик инквизитор, въоръжен с броня от звездна стомана — даде повече информация Лихваря.

Римиел сплете пръсти.

— Това е интересно — най-сетне призна той. Като вампир той също имаше редица победи, включително срещу друг вампир, една хищна жена, живееща близо до Горите на Всемайката под носа на светлите елфи, рицар на въпросните светли елфи и пещерен трол, но някои от изброените постижения наистина му направиха впечатление.

— Все пак мисля, че мога да свърша работата — каза той.

Искаше да приключи с този проблем и да бъде оставен на мира.

— „Мисля“ не е достатъчно добро за моя приятел, висш клирик на бога Рамакар. Той дори си заложи душата в замяна на услугите ни.

Внезапно Римиел разбра, че е забъркан в много дълбока и гъста каша. Като всеки жител на човешките предели, той знаеше твърде малко за клириците на Рамакар, но и чутото бе достатъчно. Пред тях инквизиторите бяха като палави деца.

— Какво искаш тогава? — леко повиши глас вампирът. — Предлагам ти всичко, което мога да направя.

— Можеш много повече — измърка Лихваря. — Като вампир ще се слееш със сенките на Горите по подножието на Мрулл'Аббан, ще откриеш точно къде се крие нашият приятел черен елф и ще ми кажеш какъв е той и — нещо по-интересно — каква е жена му.

— Жена му? — повдигна вежди Римиел.

— Тя е най-интересното. Знам смътно за нея, учудващо, но дори моят псионичен взор не може да я огледа ясно.

Белокосият леко се намръщи.

— Усещам обаче, че е магьосница, магьосница с голяма сила. Трябва да ми кажеш точно каква, преди да атакуваме.

— Атакуваме? — повтори вампирът. — Нали каза, че не си боец!

— Да, но ти не си единственият пул на таблото, приятелю — засмя се Лихваря. — Мисля, че е време да събудим и твоя стар приятел Леонций.

* * *

— Знаеш ли, ако има някакъв проблем, че мъжът ми е черен елф, това е изпращането на работа — каза Лерта, докато гледаше сънena как Алтиарин излиза, препасал рапирата, кинжала и лъка си.

— Какво имаш предвид? — попита Алтиарин.

— В смисъл — продължи лечителката, — повече ми допадна старата рутина с Крау. Сутрин го изпращам на лов, вечер го посрещам. При теб е обратното. И после спиш до обяд.

Черният елф се усмихна.

— А когато се събудя, вече си наготвила улова — подхвърли той — и след като обядваме...

Лечителката се изчерви. Алтиарин я целуна по челото.

— Прияло ми се е свинско — каза ѝ той внезапно.

Лерта се отблъсна от него.

— Не. Забранявам ти, Алтиарин. Наистина.

— Много е вкусно — добави черният елф и се затича към вратата, преди жена му да го хване.

— Алтиарин, забранявам ти! — извика тя.

— Ако нещо стане, ще ме излекуваш — долетя отговорът от студената есенна нощ.

Лерта прехапа долната си устна.

— Мъже! — процеди накрая.

През това време черният елф вече се бе отдалечил от малката колибка, където живееше с любимата си. Бяха построили нова къщичка, далеч от старата, която използваша за гроб на горкия Крау, бащата на Лерта, убит от инквизиторите на Томан. Бяха щастливи, близо до планинско селце, пълно със саможиви и честни хора, далеч от цивилизацията. След дълго увещаване от страна на Лерта Алтиарин най-накрая се беше представил на местните. В началото имаше известен шок от тяхна страна, но в крайна сметка го приеха. Сега той беше пазителят на селцето от чудовищата, обитаващи Планината на Ледените Хребети, а Лерта ги лекуваше.

Единствената сянка, тегнеща върху щастието им, бяха опасните ловни навици на Алтиарин. Сега той тръгваше по петите на любимата си плячка — едно от най-свирепите същества в Мрулл'Аббан.

Адската свиня.

Това бе огромно животно от рода на глиганите, покрито с гъста бяла четина и с огромни глиги. Туловището му обаче наместо с копита се придвижваше с мощни ноктести лапи, а звярът, за разлика от другите прасета, бе хищен и се хранеше с елени. Това бе и една от причините Алтиарин да го ловува. Съществото бе надарено с невероятна стръв и оставено без контрол, можеше буквално да ликвидира популацията на красивите горски рогачи. Затова черният елф хем си набавяше вкусно месо, хем пазеше по този начин равновесието в природата.

„Станал съм като светъл елф“ — направи гримаса той в тъмното.

Скоро зорките му очи доловиха следи от чудовищното създание. Алтиарин забави ход, приведе се и тръгна по следите му. Когато наближи бърлогата му — пещера, скрита в скалите зад гъсти

храсталаци — елфът отстъпи назад и намери най-близкото езеро. Там се покатери в короната на едно дърво и зачака.

Тук идваха да пият вода различни животни — елени, вълци, дребни и не толкова дребни гризачи. По някое време четириногите се разбягаха и зоркият слух на Алтиарин долови приближаващ се тътен. Не след дълго чудовищната свиня се появи пред погледа му. Бе огромна, висока почти два метра в плешките. Свинята приближи водата и започна шумно да лочи.

Алтиарин бе точно над нея.

Черният елф се усмихна и скочи право върху огромния глиган, изтегляйки със същото движение и рапирата си. Веднага щом падна върху четината му обаче, разбра, че преценката му за атаката е била напълно погрешна. По принцип Алтиарин се справяше с това животно, като се хващаше за гъстата четина и забиваше рапирата си в окото му, убивайки го, преди то да е разбрало какво му се случва.

Четината на тази свиня обаче беше мазна — явно животното се бе търкаляло на някакво място, за което елфът предпочиташе да не мисли. Алтиарин се хлъзна напред и веднага усети, че ще падне точно пред страховитата паст на създанието, което щеше да е краят му.

Преценил грешката си, елфът успя някак си да се изстреля напред и да цопне във водата, след което трескаво заплува навътре, мъчейки се да не обръща внимание на режещия студ в езерото. Нормален човек би се парализирал при такъв шок, но не и елф на мрака, каляван от съвсем малък.

Зад гърба му се чу пронизително квичене и свинята нагази в езерото, гневна и разлютена.

Алтиарин точно това и чакаше. Когато глиганът влезе прекалено надълбоко и изгуби пъргавината си, елфът се извъртя във водата, гмурна се към разбеснялото се животно и го намушка като риба меч с рапирата си, пронизвайки го право в едното око. Глиганът потръпна в мощни конвулсии, изквича и умря.

Алтиарин използва намаленото му тегло във водата, за да го избута криво-ляво към брега, след което свали мокрите си дрехи и започна да дере животното, като отделяше и най-хубавите късове месо, които после уви в плаща си.

Лерта щеше да полудее, щом разбере какво пране я чака, но какво да се прави.

Алтиарин напали огън и остави частта от глигана, която нямаше как да вземе, на дивите животни, след което остана край огъня и зачака дрехите му да изсъхнат.

По някое време усети, че кандидати за убития глиган няма.

Всъщност наоколо бе неестествено тихо.

Алтиарин разбра, че някой го наблюдава.

Някой, който не е животно и същевременно е достатъчно силен, за да накара планината да притихне.

Външно черният елф не показва с нищо, че е усетил какво става, но приближи огъня и докато се правеше, че го напалва, започна да се оглежда крадешком, като бе застанал и плътно до рапирата си.

Скрит в сенките на едни скали по начин, по който само вампир можеше да се скрие, Римиел наблюдаваше представлението със смесени чувства. Със сигурност този черен елф, за когото го беше предупредил Лихваря, бе много силен и много опасен. Всеки, който за секунди се справя с такова огромно и хищно животно, заслужаваше уважение и здравословна доза боязън. Въсъщност вампирът бе доловил възможност да довърши черния елф и да приключи взаимоотношенията си с Лихваря веднъж и завинаги, но се бе въздържал да го стори. Това бе в мига, в който елфът се хлъзна върху четината на огромното прасе. Въсъщност Римиел бе очаквал всичко около този бежанец да приключи именно тогава, понеже, щом бе цопнал във водата, елфът бе останал уязвим за внезапна атака от страна на вампира, който се чувстваше като змиорка във водата.

Такъв ход обаче щеше да остави Римиел сам срещу огромната разярена свиня, а за разлика от елфа на мрака, вампирът нямаше хладни оръжия, с които да я пронже, и дори нечовешката му сила щеше да бъде поставена на изпитание от адския глиган — да не говорим, че зъбите му едва ли щяха да пробият гъстата четина.

Изправен пред угрозата от свинска смърт, вампирът бе предпочел да изчака и сега наблюдаваше впечатлен как черният елф някак си е доловил присъствието му, макар очевидно да не можеше да го види.

Може би наистина щеше да се стигне до Леонций, помисли си Римиел, но от това не му стана по-добре. Навремето се бе плашил от светлия, изпълнен с праведен гняв паладин, но сто пъти го

предпочиташе пред чудовището, което му разкри Лихваря. През всичките години рицарят не бе мръднал от мястото си, но вече и пращинка не бе останала от тленната му форма. Сега той бе една есенция на мрак, изпълваща доспехите; чудовищен конструктор на черната магия, пред която неговото собствено кръвосмучещо състояние бе нищо. Вампирът, като всеки в континента Тарр, бе чувал легендите за Рицарите на Смъртта — страховитите убийци, създавани от Сталкерите на Мрака в древни времена — ала и през ум не му бе минавало, че ще срещне такова създание.

Леонций наистина щеше да се справи с този черен елф — в случай че Римиел срещнеше проблеми...

След като дрехите на Алтиарин изсъхнаха, черният елф се облече с тях, вдигна издутото като торба с месо наметало и се насочи към дома, като през цялото време бе готов за бой. По едно време видя няколко назъбени тъмни скали, в които дори неговото зрение не успя да различи нищо. Той разбра, че нещо не е наред и ги заобиколи внимателно, стиснал дръжката на рапирата си.

Докато се прибираше към къщи, усети, че планината остава все тъй притихнала и напълно се увери, че някой или нещо го следва.

И каквото — или който — да беше, явно разполагаше с внушителна сила. Но дали бе Йети, свирепият хищник, спуснал се от високите върхове? Колкото и невероятно да звучеше, това бе съвсем възможно. Косматите създания имаха славата на хитри ловци и цялата планина трепереше от тях. Самият Алтиарин едва не бе изгубил живота си в схватка с такова изчадие, макар че именно тази битка го срещна с Лерта. Лечителката му бе спасила живота.

С всяка следваща стъпка Алтиарин отхвърляше тезата за Йети. Миризмата на такъв звяр мигновено би прогонила глигана. Дори адската свиня избягваше ужасния снежен човек от върховете. Освен това Йети не бяха чак толкова търпеливи. Досега сто пъти да са го е нападнали, за да докопат свинското.

Не бе вероятно и преследвачът да е човек. Хората нямаха такъв финес, те обикновено огласяха шумно присъствието си с тракане на брони и звънтене на оръжия.

Оставаше друг черен елф.

Някак си обаче и това не се връзваше.

Той усети да го полазват тръпки.

Когато най-сетне достигна колибата, Лерта го чакаше на прага, пребледняла като платно.

— Какво се е случило? — попита разтревожен черният елф.

— Наблизо има някой — каза лечителката. — Някой ни наблюдава, някой с голяма сила.

Алтиарин остави торбата на земята и изтегли рапирата си. Нямаше смисъл да отрича, той също го усещаше.

Играта на криеница му омръзна.

— Мисля, че е време да се покажеш! — извика той.

Римиел, който бе впечатлен от интуицията на вълшебницата, реши да приеме предизвикателството.

— Добър вечер — каза той и се материализира като сянка от дърветата. — Нямате представа колко любопитна е за мен тази среща.

Черният елф вдигна рапирата си, а Лерта си пое рязко дъх.

— Вампир — промълви тя.

Но Алтиарин вече и сам бе видял бледата кожа, леко издължените кучешки зъби, елегантната походка, издаваща стаената огромна сила... Сега нещата се нареждаха. Действително всички знаци показваха, че по следите му е вървял вампир.

Как не се бе сетил?

— Аз съм граф Римиел — представи се новодошлият, като наглед не предприемаше нищо агресивно — и много исках да се запозная с вас.

Алтиарин наклони леко глава. Всичко това можеше да е поза. Ужасното същество сигурно готвеше нападение.

Римиел обаче наблюдаваше предпазливо рапирата. Вампирският му усет го предупреди, че острието е опасност за него, както навремето бе мечът на Леонций. Самият черен елф пък благодари на своята настоятелност, която бе убедила един ковач да изкове наново строшеното от великия инквизитор оръжие — като по ирония на съдбата за спойка елфът беше дал части от бронята на въпросния инквизитор, метал лек и ковък, по негова преценка — паднал от звездите.

Вероятно двамата все пак щяха да се нападнат, ако Лерта не се беше обадила.

— Ами щом е така, заповядай у нас — каза лечителката.

* * *

— И така — рече Алтиарин, — ще споделиш ли какво те доведе насам?

Тримата бяха седнали около грубата маса. В печката бе напален огън. Пред двамата домакини имаше по купа топла супа и чаша вино. Пред госта — нищо.

Черният елф изглеждаше небрежно отпуснат, но на практика бе застанал така, че да може да извади рапирата си с едно-единствено движение.

„Не прави никакви грешки“ — отбеляза си наум Римииел, след което на глас изрече:

— Имаше интересни слухове — предаде той информацията, която му беше дал Лихваря — за цял отряд рицари, избити от Йети. Само един оцелял, младеж на име Арно. Случилото се породило дебати в ордена на Томан, но както и да е... — вампирът се усмихна — на мен нещо не ми се връзва цялата история и реших да проверя какво става.

Черният елф кимна, привидно удовлетворен от отговора.

Обаче усети, че другият лъже.

Лерта не се включваше в разговора. Тя стоеше леко настрана, притворила очи, сякаш се опитваше да разбере нещо.

— И какво мислиш за това, което откри? — попита Алтиарин, като отпи малко от виното си.

— Ами, впечатлен съм — усмихна се още по-широко Римииел. — Не съм очаквал да откроя черен елф, и то живеец със смъртна жена.

— Случват се и такива неща — отвърна Алтиарин, не желаейки да изпуска инициативата. — А ти какво знаеш за черните елфи, та си толкова впечатлен?

Въпросът не бе случаен. Алтиарин искаше да разбере дали неговите събратя са изпратили този кръвосмучещ убиец. Това щеше да предопредели действията му оттук нататък.

Малко объркан от въпроса, Римииел реши да използва най-старата тактика — да смеси лъжата с истина.

— Преди много време бях попаднал на един отряд черни елфи — каза той. — Бях излязъл на лов... — облиза се, — но селцето, което си бях набелязал, бе атакувано от черните елфи. Те се отнесоха... с разбиране към мен.

Тактиката му сработи. Алтиарин не усети никаква лъжа. Ситуацията бе позната.

— Предполагам, са те поканили да дойдеш в Иррхас-Аббат — предположи елфът на мрака.

Римиел сплете пръсти с учтива усмивка.

— Винаги ли каните вампири, когато ги видите? — попита той, леко разочарован. Надяваше се да са харесали него, а не това, което е.

— Да — отговори Алтиарин и отново отпи от виното си. — Вампирите са сред най-търсените роби за гладиаторските игри.

Римиел бе така шокиран от отговора, че зяпна. Лерта леко потръпна при вида на дългите му, остри като бръснач зъби.

— Черните елфи организират грандиозни гладиаторски битки, в които участват различни създания, които пленяваме по време на набезите си — джуджета, орки, тролове. Но малко са така ценени като вампирите. Вашата сила е легендарна.

Черният елф реши да продължи разказа. Нещо в този гост и бездруго не му харесваше. Нека изпита темперамента му.

— Държат вампирите в полуосветена килия, за да са немощни и объркани, и им дават кръв от орк, която те мразят. Пускат ги гладни, омаломощени и настървени на арените. Те разкъсват по-низшите създания, но когато в битката влезе някой от нашите гвардейци, са прекалено ядосани, за да оказат реална съпротива.

— Алтиарин, стига! — скара му се Лерта, усетила какво прави мъжът ѝ. Късно.

— Това предизвикателство ли е, елфе? — процеди Римиел. Усмивката бе изчезнала от лицето му и той се бе смръщил като мраморна статуя на гнева.

— Само ако ти искаш да бъде такава — кимна черният елф.

— Достатъчно! — извика Лерта.

Двамата мъже продължиха да се гледат един друг, преценявайки шансовете си. „Рискувах много“ — укори се Алтиарин. Този вампир не беше нито немощен, нито объркан. Дори да успееше да го победи, пак можеше да стане опасно за Лерта.

Римиел пък вътрешно кипеше от гняв. Не можеше да допусне някакъв бежанец, живеещ като чобанин, да го унижава. Действително изпитваше страх от рапирата, ала това също го влудяваше.

Предишния път, когато бе избягал от магическо острие, нещата не се бяха наредили като хората. Може би трябваше да свърши всичко тук и сега.

— Достатъчно — повтори Лерта тихо, но категорично. Двамата усетиха как ги обзема някакво спокойствие.

— Стига вече. Алтиарин, ти си домакин, не подобава да се отнасяш така към госта ни — смъмри го тя нежно.

— Той е тук, за да ме убие — каза внезапно черният елф. Бе сигурен в това. — Нали така?

Римиел отвори уста. Не знаеше какво да отвърне.

Изсъска.

— Но няма да го направи, нали? — Лерта го погледна.

Вампирът извърна поглед настрана. Не знаеше защо тази лечителка му влизаше така под кожата, нито пък как бе превърнала един елф на мрака във въплъщение на образцовия стопанин. Двамата внезапно му напомниха за него и Жийна. И неговата любима бе успяла да потуши ужасния му глад, неестествената стръв за повече кръв и повече смърт.

— Ти кървиш — каза внезапно Лерта и го приближи.

— Лерти, не! — предупреди я черният елф, но лечителката махна с ръка.

Вампирът се обърна към нея.

— Стой настрана! — озъби се той. Знаеше откъде кърви и чувстваше унижение заради това. Като вампир, създание без нормален живот, той не можеше да плаче като хората. Очите му не можеха да произвеждат сълзи. Затова от тях капеше течността, която беше всичко за вампира.

Кръв.

— Спокойно — каза Лерта и избърса лицето му, — всичко е наред.

— Нищо не е наред — пророни внезапно вампирът, обзет от тежко, дълбоко отчаяние. — Лихваря ме изпрати при вас.

— Лихваря? — погледна го учудено жената.

Алтиарин усети да го полазват ледени тръпки при тези думи.

— Това не е възможно — продума вцепенен.

— Ти го познаваш? — погледна го Римииел.

— Кой е този Лихвар? — настоя Лерта.

— Той е един от най-странните обитатели на Иррхас-Аббат — отговори като в транс Алтиарин. — Наричат го още Избраникът на Сталкерите, Любимецът на Рамакар, Последният Силф.

— Какво е силф? — попита Лерта.

— Някога силфите били раса, близка до тази на светлите елфи, но по-първична, по-свързана с природата и дивата магия. Те били сред най-упоритите противници на Рамакар. Един ден обаче Сталкер на Мрака успял да проникне в техния град и да отприщи такива същества от отвъдното, че расата им изчезнала напълно. Останал само Лихваря, а той е свързан с Рамакар, това е ясно като бял ден. Приятел на жреците, доколкото създание като него може да е приятел с когото и да е било. Да, сега всичко ми е ясно — въздъхна Алтиарин.

— Защо го наричат Лихваря? — зададе нов въпрос Лерта.

— Той е властелин на изпълнените обети — отговори черният елф. — Когато някой му обещава нещо, той разполага с магическата сила да принуди обещалия да изпълни дадената дума, дори когато става въпрос за нещо ужасяващо. За да си спечели тази власт, самият Лихвар обикновено помага за нещо дребно, по-дребно от това, което иска в замяна. Затова го наричат Лихваря — взима си обещаното с лихвите.

Черният елф подпря челото си с ръка.

— Ако се е съгласил да тръгне подир мен, това е излязло скъпо на жреците... — добави той.

— Жрецът, който е поискал помощта на Лихваря, е предложил душата си в замяна — отрони в отговор Римииел.

В стаята настана мъртва тишина.

Алтиарин погледна Римииел.

— Как се забърка в това? — попита черният елф.

— Нямам желание да се връщам към това — поклати глава вампирът.

— О, не, излъга — рече му Лерта, — всъщност искаш, имаш нужда да го разкажеш, нали? Ти си толкова самотен.

— Предполагаш твърде много — изсъска вампирът, ала отново усети издайническите ручейчета кръв да се стичат по лицето му. Как

можеше да се размеква толкова!

Алтиарин усети, че става нещо специално, и реши да помогне.

— Спокойно — каза меко той. — Ако някой може да те разбере, това е Лерта. Тя разбра мен, а аз съм правил неща, които дори един вампир не може да извърши. Надявам се.

Римиел го погледна и отвори уста, след което отново я затвори. Изсъска.

— Имаше... — изрече накрая той, след което млъкна. Замисли се за миг, подир, което отново започна. — Всичко тръгна от един прилеп, но в действителност тази история е за едно момиче. Кое то обичах много.

Думите заваляха една след друга — болезнени спомени, забулени от мъглата на вековете, но винаги дебнещи да изплуват отново, подобно на акули. Той се върна назад — към първите си години като вампир, към срещата с Жийна, към онези няколко месеца на сияйно щастие във вековете му на уродливо полусъществуване, към трагедията със сър Леонций, към срещата с Лихваря в гората, към внезапния му късмет след това, към новото му положение, към повторната среща с Лихваря и накрая — към ужасния Рицар на Смъртта, който дебнеше в гората.

— Рицар на Смъртта — поклати глава Алтиарин. — Дори аз нямах представа, че Лихваря е толкова силен.

— Той е по-силен от боговете — процеди Римиел. — И рано или късно ще ви намери, със или без моята помощ, а и аз съм принуден да му помагам пряко волята си.

Вампирът откри решението на проблема. Беше толкова просто, че чак го досмеша.

През цялото време това е било решението на проблема.

От самото начало.

— Убий ме, черни елфе, и приключи цялата история, веднъж и завинаги — предложи вампирът.

— Не — поклати глава Лерта. — Нещата са много по-прости.

И тя хвана с длани слепоочията му и произнесе няколко думи. Римиел усети да го изпълва неземно спокойствие, завладяващ покой.

След това усещането изчезна.

Той погледна двамата.

— Какво ми направи? — обърна се вампирът към Лерта.

— Вече си свободен от обещанието — отговори тя.

Вампирът се изсмя късо.

Алтиарин поклати глава.

— Лерти, не мисля, че дори ти... — отвори уста той.

— Няма начин! — продължи да се смее горчиво вампирът. — Лихваря е на векове. Няма начин едно горско момиче да развали магията му.

— Ти си свободен — каза меко Лерта. — Трябва само да го повярваш.

Вампирът я изгледа.

— Скоро ще се съмне — отбеляза вълшебницата. — Алтиарин, мисля да го сложим да си легне, както сложихме теб, когато дойде.

— Лерти, не мисля, че е разумно — възрази черният елф.

— Така каза и Крау за теб — прекъсна го лечителката.

И с този аргумент сложи край на спора.

* * *

Лихваря се намръщи. Бе следил внимателно къде ходи Римиел с псионичните си умения, но когато той приближи колибата на бежанеца, някак всичко се замъгли. Силфът се досети, че това е резултат от уменията на селската лечителка.

Но как можеше да е толкова силна, удиви се той, когато съвсем изгуби контакта си с вампира.

Добре, че Амрак'арр ме изпрати тук, реши Лихваря след кратък размисъл. Толкова силна вълшебница не биваше да съществува на лицето на Тарр.

Трябваше да избие всички — и лигавия вампир, и принизилия се до ролята на животно Алтиарин, и онази натурална селянка с нейните фокуси. А после щеше да вземе и душата на Амрак'арр, като добавка за непредвидените усложнения.

— Скъпи мой рицарю! — каза напевно Лихваря.

Леонций го приближи — един силует от най-черен мрак; доспехи, зад които се криеше самата смърт.

— Настана време за убиване — измърка силфът.

Римиел спа, без да сънува нищо, и се събуди привечер. Беше се свил под кревата на черния елф, въпреки протестите на Лерта. Обясни, че така си създава илюзията за ковчег. Когато отвори очи и прецени, че е достатъчно тъмно, изпъзля изпод кревата, наметна се с дългото си палто и се огледа.

Черният елф точеше рапирата и кинжала си един в друг. Скръц-скръц, скръц-скръц.

Лерта стоеше настрана, съсредоточена.

— Правите грешка — отбеляза Римиел. — Когато Лихваря ми нареди да ви убия, няма да имам друг избор, освен да се подчиня.

— Ти си свободен. Той няма власт над теб. Ще можеш да направиш това, което смяташ за редно — отговори Лерта.

— Не се притеснявай — подметна присмехулно Алтиарин. — Ако се закучат нещата, веднага ще те освободя от тежестта на престъпленията ти.

— Надценяваш се — обади се вампирът и внезапно притвори очи. Острото му шесто чувство долови усещането за развала, за поквара, за обида към съзиданието, което съпровождаше идването на Лихваря.

Но сега с него имаше и още нещо — усещане за кладенец на тъмната.

Леонций.

— Те са тук — изрече той и оголи зъби.

— Усетих — отвърна Алтиарин и продължи да точи оръжията си. Стойката му остана непроменена.

Но Римиел долови нервността и в него.

Миришеше на тревога.

— Няма смисъл да се крием в колибата — обади се Лерта. — Да излезем навън.

— Ти оставаш тук — тихо отвърна Алтиарин, докато се изправяше. Той отвори вратата и излезе, следван от Римиел.

Лерта бе зад тях.

— Прибирай се — нареди й вампирът. Нямаше намерение да предизвика смъртта на една втора Жийна.

— Това не е ваше решение — заяви Лерта.

Вампирът се озъби, а Алтиарин се обърна разгневен към нея.

— Сега поне знаеш как се чувствам, като ходиш да ловиш онова ужасно прасе — дръзко каза лечителката.

Но спорът им прекъсна. В края на гората — там, където започваше сечището, в което бе разположена колибата им — се появи Лихваря.

А зад него бе Рицарят на Смъртта; една крачеща руина на злото и разложението. Руните на огромния му меч блестяха както някога, само че не със сияйна светлина, а с болезнена, лепкава и подобна на фосфор енергия.

Празният шлем се наклони към Римииел.

Дори от такова разстояние вампирът усети да го залива вълна от черна ненавист, подобна на катран.

Ала моментът да се страхува вече бе отминал.

„Ти си свободен“ — бе му казала лечителката.

Беше време да провери дали е така.

— Здравей, Леонций — махна той на Рицаря на Смъртта.

В това време Алтиарин бе пристъпил напред към Лихваря.

— Нямам дългове към теб, старче — заяви той. — Махай се!

Лихваря се засмя.

— Студено посрещане след толкова време, стари приятелю.

— Никога не сме били приятели.

— Но сме били съграждани, мили ми Алтиарин — отговори Лихваря. — Не е ли това достатъчен повод за приятелство в тази отдалечена и дива земя?

— Ти не идваш като приятел — изтъкна черният елф.

— Но си оставам твой съгражданин — настоя белокосият. — Ти можеш да напуснеш Иррхас-Аббат, черни елфе, но Градът на Странните Удоволствия няма да те напусне никога.

— Гресиш — вдигна глава Алтиарин. — В мен вече няма копнеж към вонящата клоака на злото, която наричате град. Не искам нищо нито от теб, нито от Иррхас-Аббат. Аз съм свободен от миазмите на Рамакар... Нещо, което не може да се каже за теб. Съжалявам те, Лихварю.

Лицето на силфа за миг се изкриви от гняв, но след това отново стана спокойно.

— Ти може и да си свободен, черни елфе, но той... — и Лихваря посочи Римиел — ... не е. Убий ги, вампире!

Римиел усети да го обзема студен порив. Алтиарин бе с гръб към него и бе нащрек за силфа и чудовището му. Лерта беше зад него. Можеше да приключи с това.

Веднъж и завинаги.

И щеше да е свободен от прищевките на Лихваря.

Оголи зъбите си.

„Ти си свободен. Той няма власт над теб — долетяха тогава думите на Лерта в главата му. Той се обърна към нея и видя как очите ѝ блестят. — Можеш да направиш това, което смяташ за редно.“

Той се обърна обратно към черния елф. Очите на Алтиарин шареха нервно между вампира и Леонций, който стоеше неподвижен, но готов за нападение. Досуц като черен океан, изтеглил се след отлив, но готов за новия прилив.

— Глух ли си, Римиел? — повиши глас Лихваря. — Убий ги. Давам ти силата. Няма да могат да те спрат. Убий ги.

Гласът на силфа бе напевен, хипнотичен. Вампирът усети как неутолима жажда се надига в гърлото му. От зъбите му излезе глухо ръмжене.

Алтиарин понечи да се извърне към него, но бе като в памук.

Само очите на Лерта блестяха.

„Ти си свободен.“

— Не — накрая каза с мъка вампирът.

— Не? — прошепна Лихваря невярващо, но след това на лицето му отново цъфна лукавата усмивка. — Хайде де, Римиел. Направи го заради думата си. Или дадената дума не значи нищо за теб?

Вампирът усети познатата жажда, ала този път тя нямаше власт над него.

Той бе по-силен отпреди.

— Отмъсти, Римиел! — внезапно изрева Лихваря в пристъп на ярост. — Виж проклетия елф, той е също като теб! Той има това, което на теб ти бе отнето! Той е измамил съдбата! Убий го! Изсмучи кръвта му!

Вампирът веднага разбра какво има предвид силфът. Наистина, Алтиарин бе като него, но не бяха успели да му отнемат Лерта.

Думите обаче имаха точно обратния ефект.

— Не — възрази той. — Няма. Точно защото той има това, което на мен ми бе отказано. Не съм толкова дребнав. Не съм... — думите долетяха интуитивно, макар Римиел да не знаеше защо ги казва. Вампирско шесто чувство? — Не съм като теб — завърши той.

Белокосият го изгледа смаяно. След това в очите му заблестя сляпа ярост.

— Не си. Наистина. Аз съм жив. А ти си мъртъв. Вие всичките сте мъртви. Убий ги, Леонций!

Рицарят на Смъртта се спусна към тях, подобно на огромен таран, на приливна вълна, на вулкан от тъмнина.

Руните блестяха.

Римиел прочете в тях смъртта си. Но този път нямаше страх.

Той скочи елегантно към противника си, като котка. Прокълнатият Леонций замахна към него. Вампирът прескочи меча му и се озова на раменете му, след което започна да го удря с цялата си сила по шлема и по доспехите.

Разнесе се тътен като от барабани на настъпваща армия.

Но резултатът от ударите бе все едно човек да удря по камък.

Леонций разтърси рамене и Римиел падна от него като въшка. Изографисаният с руни меч се надигна.

И в този момент Алтиарин нападна рицаря, мушкайки с рапирата си, намирайки процепите в черните доспехи, размахвайки кинжала през отворите на шлема. Ловък воин с майсторство, недостижимо за човешко същество, той намери всички пролуки в защитата на Рицаря на Смъртта.

Но и рапирата, и кинжалът намираха само мрак.

А мракът бе неуязвим, гъст.

И ставаше все по-гъст. Нападенията сякаш само го засилиха.

Рицарят на Смъртта замахна с прокълнатия си меч и Алтиарин трябваше да отскочи назад, за да спаси живота си. Римиел застана до него, оголил зъби.

Вече не се боеше. Нищо друго нямаше значение, освен това, че ще умре свободен, а не длъжник.

Но все пак не искаше да допусне Лерта — момичето, което го бе освободило от робството на Лихваря — да умре. Беше му жал и за Алтиарин, който му напомни за него; за това, какъв бе някога, когато се

бе влюбил в Жийна. Заболя го, когато осъзна, че черният елф бе много по-храбър от него, че не бе избягал от Леонций.

Но сега и той нямаше да бяга.

Рицарят на Смъртта пристъпи напред, вдигнал меча си.

Това бе краят.

И тогава и Римиел, и Алтиарин извикаха в хор: „НЕ!“, защото Лерта изскочи срещу огромното същество — една малка фигурка — като светулка, изправила се срещу тайфун от умрели есенни листа.

— Още по-добре — долетя отнякъде гласът на Лихваря. — Убий я, мой верни рицарю.

Ала тогава заговори и Лерта.

— Рицарю — прошепна тя, — бедни рицарю. Толкова си страдал. Ала можеш да си свободен. Той те държи само с едно нещо. С омразата ти. Прости. Прости и намери покой.

Леонций я погледна. Черният му шлем се втренчи в нея.

След това взорът му се отмести към Римиел.

И бронираният силует се разпадна. Първо паднаха шлемът, ръкавиците и доспехите му, а след това и той самият стана на прах.

Алтиарин скочи напред и дръпна Лерта зад себе си.

— После ще говорим за това! — извика и се обърна към Лихваря: — Махай се, старче. Вече нямаш власт над никого. Махай се, преди да си изгубил и себе си.

— Сам каза, че не си воин — добави Римиел, оголил зъби в жестока усмивка. Всичките години на неясен, погребан дълбоко страх, на едно самоунижение, което сам си бе наложил, вече ги нямаше.

Белокосият се олюля. Очите му се втренчиха със сляпа омраза в Лерта, след което се отместиха към другите двама.

— Ще ви избия всичките — прошепна той. — Първо, Амрак'арр, задето ме забърка с вас.

Лихваря щракна с пръсти и отнякъде се разнесе камбанен звън. На хиляди километри от тях жрецът на Рамакар изрева, докато силите, приковали Лихваря в служба към тях изтръгнаха душата му.

— После на ред си ти, вампире. Нали каза, че не съм воин. Хайде тогава, пробвай се — предизвика го силфът.

— Недей! — предупреди Лерта, но вампирът вече скачаше, събрал всичките си години на яд и срам в един удар. Силфът надигна ръка и Римиел стръвно я захапа, започвайки да смуче кръв...

И миг по-късно падна на земята, давейки се.

— Нали се чудеше каква е на вкус... — погледна го с презрение Лихваря. — Гадна е, нали?

След това го прескочи и погледна Алтиарин, който вече нападаше, протягайки напред рапирата си. Само миг и щеше да стигне сърцето на силфа, само миг и всичко щеше да свърши.

Лихваря обаче го погледна в очите и с това парализира Алтиарин така, както змия хипнотизира птица.

— Виж моите ужаси — прошепна силфът и очите му заблестяха. В ума на черния елф изникна безкрайна върволица от престъпления, предателства, извършени услуги и чудовищни лихви, трагедии и трупове, най-черна магия и шепоти от места, които със самото си съществуване разкъсваха разума. И той, някогашният главнокомандващ на отряди черни елфи, най-великият воин на Иррхас-Аббат, мъжът, сразил Йети в достоен за балада двубой на върха на Ледените Хребети, рухна, сви се като малко дете и заплака, съкрушен от спомените на Последния силф.

Лихваря се почувства омерзен. Тази победа бе недостойна. Беше се разкрил и оголил. Беше се върнал към миналото си, когато просто бе искал да бъде уважаван и важен. Природата бе отнела силата му. Виновен ли бе, че бе потърсил алтернатива?

Но това бе минало, минало, което Лихваря не обичаше да си спомня. Малката планинска вещица си бе позволила да го върне към него.

И сега щеше да си плати за това.

Силфът погледна Лерта с неприкрита омраза.

— Знаеш ли какво ми направи? — изсъска той, като приближи лечителката. Тя отстъпи крачка назад, а в очите ѝ се четеше ужас. — Върна ме там, където не исках да ходя. Мразя спомените си. Мразя ги, мразя! — изруга той. — Ти ме върна към старата магия, глупавата магия на силфите, която така и не ми потръгна. Никога. Но ще ми стигне за това... — процеди той и вдигна ръце. Ръце, които се бяха превърнали в ноктестите лапи на рис. — Детска магия. Елементарна магия. Едвам я овладях, и то много късно — изсъска Последния силф, — но ще ми е достатъчна, за да ти издера лицето и да хвърля останките ти на онези забележителни прасета, които си имате по тия диви баири.

Лерта го погледна смело. Очите ѝ хванаха Алтиарин, изтръгнат от нормалния свят, захвърлен в лудостта. И Римиел — вампира, преодолял най-сетне страха си, за да се натрови от кръвта на това окаяно, злобно същество.

Силфът бе изгубил битката — отдавна, много отдавна, още когато бе направил съдбовния си избор.

— Бедничкият — каза лечителката и пристъпи към него. Лихваря изкрещя нещо нечленоразделно и вдигна лапите си към гърлото ѝ.

Тя произнесе думите, които беше казала на Римиел, и го докосна по челото миг преди да бъде разкъсана.

Силфът изпищя. В ума му избухна ярка светлина; светлина, която го върна в миналото му. Минало на нещастно, малко създание, гледано със съчувствие от великите си братя и сестри. Всичко ще се оправи, Крий'ал, казваха му те. Ще станеш по-голям и по-силен, Крий'ал. Просто трябва време. Ще цъфнеш като лебед. Ще влезеш в шепота на листата, в ромона на реката...

Ще бъдеш истински силф.

Как копнееше думите им да станат истина! Как искаше да са верни. Но не бяха. Той си оставаше недоразвит и недъгав, урод, недостоеен да бъде част от тяхната раса. И тогава Сталкерът бе дошъл, о, да, и му бе обещал чудни неща, велики неща, беше му разкрил непознати гледки. Бе му дал сила, о, каква сила, силата на изпълнените обещания, силата на ненарушимите клетви, най-голямата сила. Беше поискал нещо дребно, какво ли бе то... какво ли бе то...

Силфът се опита да го скрие трескаво в ума си, но светлината от вещицата, ах, малката глупава вещица, не си ли даваше сметка какво прави... светлината го разкри, извади го пред него, разтърси го.

Беше предал народа си. Беше предал страната си. Беше издал тайния път към Скритото царство на Сталкерите и *те* нахлуха с ордите си демони, като не пожалиха никого — ни жени, ни деца, ни старци. Оставиха само него — самотен, последен, заточен — да живее с черните елфи, прокълнат да дарява сила, която самият той никога няма да притежава, докато си остава едно малко, окаяно създание; недъгав урод, който искаше единствено да усеща шепота на листата и ромона на реката.

Сега можеше само да носи бремето на десетките обети, които му бяха давани.

И заплака, ах, как заплака само, и скри лице в ноктите на рисовите лапи, опитвайки се да се издере от света.

Спокойно, спокойно, каза вещицата. Лечителката. Това е в миналото. Почини си, почини си, рече му тя и той усети празнотата, гладка, бяла и успокояваща, да го мами към себе си.

Върви там. Върви.

Спи.

Силфът спря да плаче. Погледна към бялата светлина. Не надничаша ли оттам неговите близки? Силфите, които му обещаваха, че ще е голям и силен?

Той се шмугна към празнотата.

И заспа.

Така умря Последния силф.

* * *

Алтиарин усети разтърсващ допир и излезе от върволицата отвратителни видения за падението на силфския народ, хилядите жертви и нещастните длъжници. Видя Лерта до себе си, уморена както никога, със сенки под очите.

— Имам нужда от помощта ти — каза тя и приближи Римиел, който се гърчеше все по-слабо и по-слабо. Лечителката го докосна по гърдите и вампирът изплю белезникавата, гнусна кръв на Лихваря, след което отвори жадно уста.

— Има нужда от...

Но Алтиарин разбра и макар да не одобряваше вампира, си спомни, че някога и Крау не бе одобрявал него със същите основания. Ето защо подложи ръката си пред устата на вампира, който засмука, докато конвулсиите му не спряха.

— Достатъчно — меко каза Лерта и Римиел се откъсна с въздишка от омаломощения Алтиарин.

Вампирът се засмя.

— Винаги съм искал да узная какъв е вкусът на кръвта ви — каза той, след което се изправи. — Е, не е като на силфа.

И се засмя отново. Беше свободен. Най-послед!

— Какво стана с Древния? — попита Алтиарин.

— Освободих и него — въздъхна Лерта. — Той обаче не го понесе и умря.

Римиел плесна с ръце. Лерта го погледна накриво.

— Не знаете какъв е бил той...

— Аз знам — каза тихо Алтиарин и потръпна.

— Знаеш делата му — възрази Лерта. — Не е същото. Аз надникнах в душата му. Той бе много по-окаян от вас, дори в най-тежките ви моменти.

— Може, Лерта — възрази черният елф, — ала той сам е направил изборите си и те са били погрешни. Не се обвинявай за смъртта му. Десетки създания сега са свободни.

— Включително и аз! — възкликна доволно Римиел и се усмихна свирепо. — Обичам ви, приятели!

— Приятели? — погледна го Алтиарин учудено, след което бавно кимна.

— Да, предполагам, че вече сме приятели...

— И това не е малко — кимна Лерта. — В света има толкова много мрак. В нас има мрак. Но едно приятелство създава мъничко светлинка.

— Дори да е между вампир и черен елф — отвърнаха другите двама едновременно.

Тя се засмя тихо.

— Един въпрос? — попита черният елф. — След като можеш да лекуваш душевни рани, както и телесни...

Алтиарин се спря, замислен за това как той самият бе излекуван от собствените си терзания... За това как вампирът бе освободен от страха си, а рицарят на смъртта — от омразата си.

— Не можа ли да се справиш така и с инквизиторите? — попита той.

Лерта въздъхна.

— Не е толкова просто, скъпи — въздъхна тя. — Ти беше обвит в самообвинения, в рани, които успях да излекувам заедно с душевните ти, защото ти искаше, макар и подсъзнателно, да започнеш наново. Римиел — тя погледна към вампира — бе роб на страха и дълга си. Но вече сам се откъсваше от това. Трябваше му лек тласък. Леонций знаеше, че не е прав да обвинява вампира. Знаел го е още приживе, в

първите минути на шок и ярост. Но омразата му не е позволила да си го признае. Аз просто я магнах.

Лечителката се спря.

— Инквизиторите са доволни от това, което вършат, и са убедени, че е добро. Докато сами не осъзнаят грешката си, те са отвъд всяко спасение.

Настана тишина.

— Е, време е да тръгвам — заяви внезапно Римиел.

— Къде ще отидеш? — погледна го Алтиарин.

— Наблизо... наблизо е замъкът, в който бе моята Жийна. Ще потърся останките и ще се заселя там. Наблизо има всичко, приятели... — той ги погледна — и най-вече храна. — Погледът му се насочи замечтано към селото.

— Не! — повиши глас Алтиарин.

— Спокойно, мога да пия кръв така, че никой да не разбере — магна с ръка Римиел. — Малко любовно ухапване, нищо повече.

— Ти си покварен — каза му черният елф.

— Знаеш ли как звучи това от устата на някой от твоя народ? — озъби се вампирът подигравателно.

Черният елф поклати глава.

— Ще се виждаме от време на време — обеща Римиел и се затича през гората, бърз като сянка.

— Ако направи нещо... — намръщи се Алтиарин.

— Нищо няма да направи — заяви Лерта и се сгуши в любимия си. — Сега той е свободен. Като теб.

Черният елф я погледна.

— Знаеш ли, вече, освен болести, трябва да лекуваш и проклетия.

— О, но аз го правя, скъпи — засмя се уморено лечителката. — Половината неприятности в селото идват от това, че някой погледнал друг накриво и му предал лошите си мисли. Постоянно гледам да освобождавам хората от това, редом с физическите им тегоби.

— Значи имаш нужда от малко почивка — усмихна се палаво Алтиарин — и от малко топлинка.

Лерта му се усмихна не по-малко дяволито в отговор.

Двамата се насочиха към къщичката си.

ВОДОПАДЪТ НА ЗОРАТА

ГЛАВА I

Момичето притвори очи. Знаеше, че в предстоящата битка те няма да ѝ помогнат. Бе още тъмно, в часовете преди зората, когато нощта е най-черна и когато хищниците от Ледената планина правеха последен, отчаян опит да докопат някоя плячка, преди слънцето да огрее високите хребети с бледите си лъчи и да ги изпрати да спят. В този мрак зрението не помагаше и често дори пречеше, мамейки с разстоянията, с перспективата. Мракът винаги бе лъжовен и измамен — на това я бе научила майка ѝ.

Освен това знаеше, че противникът ѝ вижда в тъмното много по-добре от нея. Той беше вампир — създание, отказало да умре — и нощта за него бе като майка закрилница. Очите му със сигурност виждаха стройното ѝ тяло, увито в топла, но лека дреха от бяла козина. Представи си как бе оголил дълги зъби и се готвеше за скок.

Но тя имаше сетива, с които той не разполагаше, с които го превъзхождаше.

Магията ѝ се пробуди и вникна в обкръжаващата я природа — в мрачните дървета, разперили хищно клони като ръце на просяк, в преспите от твърд, леденостуден сняг; пропадането, в които можеше да те простуди фатално; в животните и птиците наоколо, склопили очи за сън и в ония, които дебнеха плячка — макар последните да бяха надалеч.

И долови вампира — тъмно присъствие, изпълнено с любопитство и самоувереност, а и с още нещо, което вълшебството ѝ не можеше да определи. Усети къде точно е, предвиди как точно ще я нападне.

Намръщи се. Противникът ѝ бе подбрал точно мястото, от което да атакува — короната на дърво — скрит от всякакви погледи, на добро местоположение, с което да изненада жертвата си. Бе довольна, че не е използвала зрението си.

В мига, в който долови решението му да скочи, тя вече се движеше, бърза и плавна като вятъра, истинска дъщеря на баща си. Вампирът падна в снега, върху който бе стояла допреди малко, а тя

рязко отвори очи и най-сетне го видя на бледата светлина на звездите — висока, източена фигура на блед, изумително красив мъж с дълга до раменете кестенява коса, веещо се зад гърба му палто и ръце, скрити зад изящни ръкавици. Зъбите му бяха оголени, а на лицето му бе изписана самоуверена усмивка, която премина в гримаса на изненада, когато дървената тояга в ръцете ѝ се стрелна напред и го докосна по гърдите.

— Ако това беше дървен кол, Римиел, съществуването ти щеше да стигне злощастен завършек — каза момичето.

Римиел изпъна рамене с леко обидено изражение на лицето.

— Дори не знам защо се вързах на акъла ти да тренираш. Имам чувството, че ти изпитваш някакво нездраве удоволствие в това да тормозиш бедния стар вампир.

— Старостта никак не ти личи, а беден не си по никой закон, бил той човешки или природен — засмя се девойката, — освен това този път се бе скрил много добре. Дори снежен барс не би могъл да направи толкова хубава атака.

— И все още отидоха усилията ми — отговори Римиел, — ти си ловка като баща си, а магията ти комай е по-силна дори от тази на майка ти.

— Не — поклати глава момичето и се усмихна, — никога няма да бъде по-силна от нея.

— Не бъди толкова сигурна — каза вампирът. — Лерта не може да долавя присъствието ми по този начин.

— Татко обаче може — не му остана дължна девойката.

— Той е черен елф — направи гримаса Римиел — за тях няма тайни.

— Е, аз съм наполовина черен елф — сви рамене момичето.

— И два пъти по дяволита от кой да е от тях — заключи вампирът.

Девойката се засмя.

— В едно нещо не мога да те надвия, Римиел. В приказването.

— Засега, Алтира. Засега — отвърна вампирът и най-после се усмихна. — Но, във всичко останало, напредъкът ти е забележителен. По-бърза си от дива котка, а планината няма тайни за теб. Според мен съществува немалка възможност в скоро време да си дори по-опасна от знаменития си баща.

Алтира направи гримаса.

— Това вече не мога да го повярвам толкова лесно. Тренирам и с него и успехът ми е далеч по-малък, отколкото с теб. В смисъл, успявам да доловя откъде точно ми готви засада, но не и да се опазя от атаките му. Той е бърз като сянка и коварен като усойница.

— Какъв език държиш само за баща си — повдигна вежди Римиел.

— Луд ли си? — прекъсна го Алтира. — Това е комплимент. Той е един от най-страхотните хора, които познавам.

— Той не е човек — обади се тактично Римиел.

— Не говори като инквизитор, моля ти се — скастри го Алтира.

— Опазили ме боговете — хрисимо отвърна вампирът.

— Става дума, че той е много умел войн. Повечето от уменията си дължа на него. Много си го обичам.

— Радвам се за това.

— Но аз по принцип съм благословена с прекрасни хора около себе си. Мама също е чудесна.

— Не се и съмнявам.

— А и ти също си страхотен.

— Много мило.

— Ще спреш ли да се шегуваш с мен за всяка дума? — Алтира се намръщи.

Римиел невинно повдигна вежди.

— Мигар според теб се шегувам?

— Опитвам се да ти кажа нещо — Алтира пристъпи от крак на крак.

— Целият съм в слух.

— Млъкни!

— Добре...

— Млъкни, ти казах!

Вампирът покорно замълча и загледа спокойно девойката пред себе си, макар ъгълчетата на устните му да се устремиха нагоре. Тя, обратно, изглеждаше притеснена. Бе прибрала ръце до себе си, свила юмруци и сякаш се бореше с нещо.

— Аз... — отвори уста тя.

Римиел кимна благо, давайки й знак да продължи. Тя понечи да му удари шамар, но той ловко се приведе.

— Рефлексите ти все още са по-добри от моите — отбеляза Алтира, все така намръщена.

— Знам, мила. Аз съм вампир. Нормално е.

— Но прекалено дълго планираш атаките си. Прекалено бавно ме нападаш. Ако скочиш веднага щом ме видиш, няма да мога да се защитя.

— Знам, скъпа. Но може би нарочно се оставям да ме победиш, за да позакърпя накърненото ти от фехтовалните упражнения с баща ти самочувствие.

— Ах, ти, самодоволен... — избухна Алтира.

— Това ли искаше да ми кажеш, скъпа? — попита я вампирът, — защото съм го чувал и преди. Много пъти и то от различни хора.

— Не — глупаво каза девойката и премигна.

— Тогава се успокой — вампирът внезапно стана сериозен и постави ръка на рамото ѝ.

— Какво има? — продължи той. — Да не е нещо с баща ти? Преди да стана вампир, аз също съм бил юноша и все още помня предизвикателствата на възрастта. Постоянната конфронтация с по-възрастните е част от тях. Ако сте се скарали с Алтиарин, мога да говоря с него. Той не ме уважава много, но в общи линии слуша.

— Всичко с татко е наред — продължи Алтира.

— Какъв е проблемът тогава?

— Римиел... аз... — и в следващия момент момичето уви ръце около врата му и го целуна.

Вампирът замръзна, без да знае какво да стори. Той премигна като животно в клопка. Не отвърна на целувката, но и не отблъсна момичето. Лъчите на изгрева го срещнаха и той си спомни дара, който Алтира бе направила за него още преди пет години, когато бе едва на дванайсет. Бе забелязала, че денем той се крие, че не може да се радва на деня. Бе го докоснала по челото и му бе дала имунитет срещу слънчевата светлина, просто така, а родителите ѝ я гледаха смаяни. Бе се смяла като малко дете на неговата радост от лъчите на слънцето, от светлината на деня.

Бе го направила щастлив и той бе трогнат от това. Бе я приел за своя приятелка, наблюдавайки как израства като силна млада жена, бе помагал в обучението ѝ за оцеляване в подножието на свирепата Ледена планина, дори бе търпял капризите ѝ и я бе глезил. А на

последния ѝ рожден ден, когато Алтира бе навършила седемнайсет, я бе погледнал с особен поглед и усети в сърцето си лека болка, почти като гъделичкане...

Но не бе подготвен за това. И знаеше, че от него няма да излезе нещо.

Той леко я отблъсна.

— Алтира... — прошепна той — недей.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Защо?

— Защото не е редно. Ти си дъщерята на моите приятели. Не си като... момичетата от селото.

Освен вампир Римииел бе и мъж и имаше потребности, които нямаше скрупули да задоволява. Всъщност той най-често комбинираше утоляването на жаждата си с удовлетворяване на нагона и изпращаше вече поколения селски девойки по домовете си леко замаяни, но пък много доволни. Това го правеше обичан в местността, макар хората да бяха усетили, че около него има нещо странно, а някои и споделяха шепнешком за истинската му същност. Никой обаче не го подозираше в лоши намерения спрямо тях. Той бе приятел на Лерта, а приятелите на Лерта винаги бяха и техни приятели.

Дори да бяха вампири.

Или пък черни елфи.

— Нима аз съм за теб като момичетата от селото? — попита Алтира, а сълзите потекоха по бузите и.

— Знаеш, че не си.

— Тогава?

— Ти си дъщеря на моите приятели. Не е редно — можа само да каже Римииел.

— Много съм малка за теб, това е, нали? — попита момичето.

Римииел едвам се удържа да не се изсмее. Малка? Та ти си съвършена, искаше да ѝ каже той, докато наблюдаваше бледата ѝ кожа, тъмните коси, които те канеха да потънеш в тях; стройното тяло, нежните, но все пак волеви черти, наследство както от майка ѝ — вълшебницата, така и от баща ѝ Алтиарин — могъщият войн на черните елфи.

Можа само да поклати глава.

— Не е редно — прошепна той.

— Римиел.

— Не — вампирът вдигна ръка, — върви си у дома, Алтира. Тренировката за днес свърши.

Момичето поклати глава, след това стисна зъби и избърса сълзите си.

— Ще се върна — обеща тя, след което се завъртя на пети и се отдалечи по горската пътека.

Римиел остана загледан във фигурата ѝ, докато тя не изчезна. Не знаеше нито какво да мисли, нито какво да направи. Целувката още гореше на устните му, заедно с чувството за вина. Това бе малкото момиченце на неговите приятели. Но вече бе и млада, красива жена, тази, която му бе върнала щастието от слънчевите лъчи.

Римиел не бе обичал от векове, откакто бе срещнал Жийна, благородничката, смилила се над него и приела любовта му въпреки природата му на немъртъв. Всичко обаче бе свършило трагично, след като брат ѝ Леонций я бе убил и бе обвинил вампира за смъртта ѝ. Оттогава сърцето на вампира бе замръзнало за такива чувства. Той се забавляваше с жени, но никога не се влюбваше.

Но сега... сега ставаше нещо, което не бе редно, помисли си той и се завъртя на пети.

За да види Алтиарин пред себе си.

Тъмният силует на черния елф се очертаваше като сянка на утринните лъчи. Въпреки това острите очи на вампира с лекота различиха чертите му — фини, но волеви, досущ като на дъщеря му. Точно сега тъмните му очи блестяха гневно, а черният плащ бе отметнат, така че да разкрива дългия и тънък меч, с който елфът се бе въоръжил. Някога Алтиарин предпочиташе рапирата, но след време бе избрал оръжие, еднакво удобно както за мушкане, така и за сечене.

— Добро утро — махна с ръка вампирът.

— Очевидно за някои е било много добро — отвърна студено Алтиарин и Римиеел въздъхна.

— Ти си видял всичко — каза той.

Черният елф кимна.

— Но не си ни чул — продължи Римиеел.

— Чух и видях достатъчно — прекъсна го Алтиарин. — Вие се целувахте, а после тя се отдръпна и каза, че ще се върне.

— Не е точно така. Не е каквото си мислиш.

— А какво е? — попита Алтиарин, повишавайки глас.

— Тя... ме харесва — опита се да обясни Римиел и веднага разбра колко глупаво звучат думите му.

— Сериозно? — язвително каза Алтиарин. — Римиел — нощният любовник на половината Ледена планина.

— Алти... — вдигна ръце вампирът.

— Е, имам новина за теб. Моето момиче не е някоя селска девойка, която да търкулнеш в ложето си.

— Разбира се, че не е...

— Нито е пчелна пита, от която да смучеш — продължи ожесточено черният елф.

— Алти, аз никога не бих я наранил... — опита се да каже вампирът.

— Не би ли? — повдигна вежди черният елф. — Ама наистина? Не би спал с нея и не би я хапал? А какво би правил? Само би я поцелувал?

— Алтиарин — въздъхна Римиел, — аз обичам своята дъщеря. Никога...

— Глупости! — кресна черният елф и извади меча си. — Ти си егоистичен и себичен. Живееш си весело и безгрижно в този твой замък, като паразитираш върху местните девойки, докато останалите в местността всеки ден се борим за оцеляване. Никой не казва нищо заради доброто сърце на Лерта, но всяко нещо си има граници!

— Е, много ти благодаря, приятелю — отвърна студено Римиел и присви очи.

— Има за какво — не му остана дължен Алтиарин, — взе достатъчно от моето семейство. Ние те измъкнахме от Лихваря и ние убихме Леонций. Ние ти дадохме възможност отново да крачиш под светлината на деня...

— Не вие, а жена ти и дъщеря ти — уточни Римиел.

— Нямах право да исках нищо повече от тях — просъска Алтиарин.

— Аз и не...

— Търся един старец — проехтя непознат глас и прекъсна спора им. Двата мълкнаха и погледнаха към проговорилия. На горската поляна бе излязъл монах. Носеше дълго черно расо с ниско сведена качулка, изпод която се виждаха само устата и брадичката му. Зъбите

му бяха пожълтели и мръсни, а под устните му лазеше някакво дребно насекомо. Ръцете му не се виждаха, скрити в дългите ръкави на расото.

Във фигурата имаше нещо кошунствено и отвратително. На фона на белия сняг и красивата природа наоколо, монахът изглеждаше съвсем не на място.

— Нисък, пълен старец. Плешив. С дълъг крив нос и кафяво расо. Виждали ли сте го?

Алтиарин и Римиел се спогледаха, за миг забравили спора си. Единият от тях бе вампир, а другият — елф на мрака. Въпреки това никой не бе усетил приближаването на монаха.

— Кой сте вие? — попита Римиел.

— Онзи старец е крадец. Той взе нещо, което не е негово. Трябва да ми го върне — продължи механично монахът, сякаш рецитираше наизустен текст. Насекомото, което лазеше под устните му попадна в тях. Монахът ги облиза с лилав език и го прибра в устата си. Чу се тих, хрускащ звук.

— Виждали ли сте го? — гласът на монаха звучеше грапаво и неприятно, сякаш някой влачеше парче месо по назъбена скала.

— Не съм виждал такъв старец — отговори черният елф намръщен. — Подобен човек не е минавал в нашия край. Кой сте вие?

Монахът изгуби всякакъв интерес към черния елф след отговора му и се обърна към вампира:

— А вие? Виждал ли сте човека, когото търся. Нисък, плешив старец в кафяво расо. С крив голям нос. Онзи човек е крадец. Взе нещо, което не му принадлежи.

— Не съм виждал такъв човек — отговори внимателно Римиел, докато се опитваше да разбере нещо за монаха. Когато го осъзна, очите му се разшириха.

— Какъв си ти, в името на боговете? — прошепна той.

— Аз съм Пилигрим на Тъмното начало — отвърна монахът, — търся нещо, което един човек открадна от нас. Нисък старец, дебел и с крив нос. Облечен в кафяво расо. Кражбата е грях, който се наказва със смърт. Ако видите този човек, непременно ми кажете.

И след това черната фигура се обърна към гората и навлезе в нея. След няколко крачки тя сякаш изчезна между дърветата, все едно бе потънала в сенките.

— Този човек — каза тихо Римиел — беше мъртъв.

Алтиарин рязко го погледна.

— Още един вампир? — попита той.

Римиел поклати глава.

— Не беше вампир. Нещо друго, по-мъртво от нас.

Алтиарин тръсна глава.

— В такъв случай се отправям към дома. Не искам Лерта и Алтира да са сами, ако онзи монах или пилигрим, или там както се нарича, отиде при тях.

— Идвам с теб — каза Римиел.

— Не — присви очи черният елф, — ти повече няма да приближаваш дъщеря ми. Тази история приключва, Римиел.

— Алтиарин...

— Мина една граница, която не биваше да пресичаш. Сбогом, вампире!

И черният елф полетя по пътеката, бърз като сянка. Римиел остана загледан подире му. Изкуши се да го последва или поне да мине по друг път, да се увери, че Алтира е добре.

Но знаеше, че Алтиарин ще го усети. Той бе елф на мрака и долавяше преследвачи. А ако го намереше, може би щеше да го нападне. И какво щеше да стане тогава? Не бе сигурен, че може да надвие черния елф, не и без да го нарани, а тогава Алтира щеше да го намрази.

Римиел прехапа устни.

Какво можеше да направи?

Алтиарин беше прав, реши накрая той. Той бе злоупотребил с доверието му, бе допуснал в себе си чувства, които не бяха коректни към семейството, дало му толкова много. Той не бе подходящият мъж за онова добро и младо момиче.

Бе същество на мрака, въпреки фокуса на Алтира. И трябваше да се прибере в леговището си, там, където му е мястото.

Раменете на Римиел увиснаха, докато той пое по пътя обратно към замъка си. Споменът за странния монах бе излязъл от ума му. Дори не погледна към мястото, където онзи бе застанал.

Ако беше го направил, щеше да види как в снега се гънеха отвратителни, слузести червеи.

ГЛАВА II

Алтира се прибра вкъщи бързо, без да забелязва красотата на снежната утрин. Бе развълнувана от случилото се на полянката, едновременно разочарована и доволна. Бе се осмелила най-после да целуне Римиел и поне бе опитала да му обясни чувствата си. Това бе добре. Но реакцията му я огорчи. Той сякаш се боеше да бъде с нея. Смяташе го за неправилно и тя реши, че това е заради годините ѝ. Бе само на седемнайсет и едва ли можеше да предложи нещо на мъж, живял няколко столетия. Сигурно му се бе видяла сантиментална и глуповата.

Трябваше да сподели случилото се с някого и знаеше само един човек, на когото може да се довери. На майка си, Лерта. Тя единствена нямаше да ахка и да охка като глуповатите моми от местните села, нито да се мръщи и цупи, както щяха да направят момците. Или баща ѝ — прокрадна се една предателска мисъл в съзнанието ѝ. Имаше чувството, че баща ѝ никак няма да е доволен, ако разбере, че се е целувала с Римиел. Той бдеше зорко над нея и гледаше много критично на всеки представител на силния пол, дръзнал да я приближи. Алтира не бе изненадана от това. Тя знаеше семейната история. Баща ѝ бе родом от Иррхас-Аббат, Града на Странните Удоволствия, място, в което жените бяха третираны като робини, длъжни единствено да доставят удоволствия на мъжете. Тя знаеше, че баща ѝ бе обичал друга жена преди Лерта и че жреците от онзи град я бяха убили. Затова не му се сърдеше за грижовното отношение, напротив — разбираше го и го обичаше. Той бе най-страхотният баща на света, неин приятел, защитник и наставник. Обичаше го с цялото си сърце и той нея също.

Но знаеше, че Алтиарин има резерви към Римиел, макар да го броеше за най-близкия си приятел. Годините в Иррхас-Аббат бяха направили черния елф мнителен и дори любовта на Лерта не бе могла напълно да изцери тази черта от характера му. Той бе подозрителен и готов да види заплаха от всички страни. Фактът, че към живота му бе имало покушения, макар и отпреди раждането ѝ, не помагаше никак. Самият Римиел бе изпратен като убиец по петите му от магьосник на

име Лихваря — създание, за което нито вампирът, нито родителите ѝ говореха охотно.

Но Лерта виждаше доброто у всички. Красива и мила, тя помагаше на всеки, потърсил помощта ѝ. Затова бе нелепо, че Инквизицията на Томан Изкупителя я бе обявила за вещица и я бе прогонила от пределите на своето кралство в дивите земи до Ледената планина. Но такава бе религията, макар в последните години да имаше известно олекотяване на режима. Поне не идваха да следят кой какво прави, а бирниците си затваряха очите около странните слухове в местността и особеностите на местния благородник. Малцина знаеха, че Римиел наистина е вампир, но мнозина подозираха, че в него има нещо нередно.

Лерта обаче му бе помогнала, въпреки същността му, тъй както бе спасила баща ѝ, въпреки че е елф на мрака, представител на най-злата и опасна раса в континента Тарр. Затова сега на нея смяташе да довери вълненията на младото си сърце.

Стигна колибата на родителите си бързо и влезе в нея, без дори да тропа. Баща ѝ го нямаше. Допусна, че е на лов, което я зарадва. Имаше нужда да поговори с майка си по женски. Лерта, както винаги, забъркваше лековити отвари и едновременно с това наглеждаше някакво ядене. Годишите не я бяха докоснали — по същия начин, по който отминаваха черния елф и вампира. Магията я пазеше млада и красива и затова тя изглеждаше като по-голяма сестра на Алтира, а не като нейна майка.

— Добро утро! — каза Лерта. — Предполагам си изморена от нощните упражнения. Леглото ти е постлано.

Алтира наистина имаше навиците на баща си посред нощ да се упражнява, а сутрин да спи. Но сега не ѝ бе до сън, макар че и неговото време щеше да дойде.

— Мамо, трябва да ти призная нещо — каза Алтира — влюбена съм.

Лерта спря да готви и се обърна към нея.

— Но това е прекрасно! — възкликна тя. — Кой е щастливецът?

Езикът на Алтира пресъхна.

— Ами... — отвори уста тя.

— Спокойно де — окуражи я майка ѝ, — от мен няма какво да криеш. Аз ще те разбера — дори да ми кажеш, че си влюбена в

Сталкер на Мрака.

Алтира нервно се изсмя. Сталкерите на Мрака бяха сред най-страховитите създания в митологията на Тарр. Според преданията, те били черните ангели на Рамакар, мрачните войни, които той пращал на земята, за да сеят смърт.

— Не съм влюбена в Сталкер — отвърна Алтира.

— Това е добре — усмихна се Лерта.

— Влюбена съм в Римиел — призна си девойката.

Усмивката на майка ѝ угасна.

— В красивия вампир — кимна тя. — Това се очакваше.

— Очаквало се е? — не повярва на ушите си Алтира.

— Аз поне го очаквах — въздъхна майка и, — ти си го обичаш от малка. Затова успя да го освободиш от най-голямото проклятие на вампирите — това, че не могат да излизат на слънчева светлина. Подвиг, непосилен дори и за мен.

— Но аз... скоро...

— Скоро си го разбрала — махна с ръка Лерта, — но не го обичаш отскоро, уверявам те. Надявах се това да е детско увлечение.

— Защо? Заради това, че е вампир ли?

— Не — отвърна Лерта. — Ако такива неща ме притесняваха, нямаше да избира черен елф за съпруг. Но Римиел е много по-стар от теб и не знам дали ще отвърне на чувствата ти. Той...

— Той е мил и добър! — възрази Алтира. — Ако има време...

— Виж, миличка — каза Лерта, — не е моя работа да разкривам неговите тайни, но ще ти кажа едно: Римиел някога е обичал друга жена и смъртта ѝ го е опустошила напълно. Бил е толкова уязвен, че е допуснал Лихваря да го зароби с чувството му за вина. Не смятам, че той още има сила да обича.

— Но... ако има? — попита Алтира.

— Ако има, би било прекрасно — кимна знахарката, — но не влагай големи надежди в тази любов. И... — Лерта се намръщи. — Засега не бива да казваме на баща ти. Алтиарин има подозрения към Римиел — според мен неоснователни. Но той е упорит като магаре и не се отказва лесно от възгледите си. Би спасил Римиел и от Сталкерите на Мрака, но да му се довери — никога.

Алтира кимна благодарно.

— Тъкмо това щях да те помоля.

— Добре. А сега иди да поспиш.

След тези думи Алтира се усмихна, легна в постелята си, зави се и заспа сладък сън. Присъствието на майка ѝ бе прогонило всички нейни грижи.

Лерта също се усмихна спокойно. Обичаше дъщеря си повече от всичко на този свят, освен може би от Алтиарин. Искаше тя да е щастлива. Надяваше се, че Римиел няма да я отхвърли, но не очакваше много от него. Той бе наранен твърде дълбоко, твърде тежко. Годишите в дълг към Лихваря го бяха изтозили психически и емоционално.

В този момент в къщата влезе и Алтиарин.

— Здравей, скъпи! — посрещна го тя и след това двамата се целунаха. Усети как по тялото му се разлива облекчение и щастие, че ги намира живи и здрави. Отдалечи се от него.

— Нещо станало ли е? — попита тя.

— Видях монах — каза внимателно Алтиарин, премълчавайки спора си с Римиел. — Представяше се за някакъв пилигрим. Изглеждаше неестествено, сякаш вече е умрял.

Лерта се намръщи.

— Странно. Аз не усетих нищо.

Знахарката обикновено предугаждаше появата на магически, а и други, заплахи.

— Аз също не го видях, докато не изникна на открито. Дори Римиел не можа да го засече.

— Ти си се виждал с Римиел? — повдигна вежди Лерта и Алтиарин се прокле наум.

— Да. Засякохме се по време на лов. Бяхме си харесали един сръндак. Както и да е — Алтиарин продължи бързо, тъй като знаеше, че Лерта долавя лъжите, — на пътя ни изскочи този монах. Питаше за някакъв старец, който го бил обрал. Излъчването на този човек не ми хареса и веднага дотичах дотук, за да се уверя, че сте добре.

— Е, аз не съм виждала нито старци, нито монаси — намръщи се Лерта, — не долавям нищо. Но щом нито ти, нито вампирът сте усетили онзи човек, може би той е имал методи за прикритие. Можеш ли да ми кажеш нещо повече за него?

Алтиарин се поколеба.

— Според Римиел... — отвори уста той.

— Да?

— Римиел каза, че монахът бил ходещ мъртвец, но не вампир като него. Каза, че бил... по-мъртъв.

Лерта пребледня.

— Беше ли интелигентен, или приличаше повече на идиот?

— Не е зомби, ако това питаш — намръщи се Алтиарин. — Някои от жреците в Иррхас-Аббат владееха черното изкуство за вдигане на трупове на рат. Но тези трупове са безмозъчни, в тях няма мисъл. Онзи монах говореше, макар и особено, сякаш рецитира отдавна заучен текст.

Лерта пребледня още повече.

— Лич — прошепна тя.

— Моля? — попита Алтиарин.

— Лич — отговори Лерта. — Това е труп на магьосник, запазил спомена за съзнанието си. Броди по земята, за да върши злини. Това е стара легенда сред онези, които се занимават с магия. Аз никога не съм виждала лич, надявах се и да не видя. Но знам преданията за тях.

— Защо аз никога не съм чувал за подобно нещо? — намръщи се Алтиарин.

— Защото си елф — отговори Лерта, — вие сте дълголетни и предани на своя бог Рамакар. Не бихте видели смисъл от такова уродливо продължаване на съществуването си. Затова едва ли в Иррхас-Аббат има личове, колкото и да е черен градът.

— Но ние познаваме съществуването на вампирите — възрази Алтиарин.

— Личовете са много по-редки — отговори Лерта. — Вампирът запазва някаква част от живота си. Това, че пие кръв, го прави отчасти жив и способен да чувства. Вампирът може да изпитва широка гама от емоции — радост, щастие, гняв, болка, дори любов. Личът не изпитва нищо, само изпълнява заветната цел, останала от съзнанието на вълшебника.

Лерта се отдръпна от мъжа си.

— Много хора, които не знаят какво искат, мечтаят да станат вампири. Но малцина, дори сред най-глупавите, биха се превърнали в личове.

Алтиарин внимателно премисли думите и.

— Очакваш ли, че личът ще се върне? Очакваш ли, че ще трябва да се изправим срещу него?

— Моли се да не се наложи — проблеснаха очите на Лерта.

* * *

Римиел спа през по-голямата част от деня, както правеха повечето вампири. За разлика от тях той не постъпи така заради страха от слънчевата светлина, която вече можеше да понася. Направи го, за да не мисли за станалото сутринта. Нещата се бяха объркали, много и бързо. Не знаеше какво да направи. Дали трябваше да отиде и да се извини на Алтиарин? И на Алтира? Не знаеше обаче нито как да го стори, нито за какво точно трябва да се извинява. В края на краищата, той не бе направил нищо. Алтира го бе харесала. Той не бе предприел никакъв ход спрямо нея, независимо от меката, сладка болка, която от няколко месеца измъчваше сърцето му.

Когато се събуди, бе все още късен следобед. Излезе от замъка си и потърси нещо за храна. Надуши кръвта на борсук, който преминаваше наблизко, настигна го и го лиши от кръв и живот. Сетне се прибра отново у дома си, без да си прави труда да бърше кръвта, стекла се по брадичката му.

Замъкът, в който живееше сега, му се стори мрачен и неприветлив. Някога тук се бе влюбил в Жийна, а после всичко се бе сринало. Леонций я бе убил, Лихваря го бе намерил. А следващите няколко века бяха минали като в лош сън. След като се бе освободил от властта на Последния силф — едно от имената на създанието, което го бе заробило — се бе почувствал жив за пръв път от много време и изкара две безметежни десетилетия.

И чак сега, когато се влюби, разбра, че най-важното му е липсвало. Че въпреки приятелите си е бил сам.

А сега сърцето му го бе предало. С копнежа си по невъзможна любов щеше да го лиши и от единствените му близки хора — война на черните елфи и неговата съпруга, знахарката.

Вампирът влезе в замъка си, все още неспособен да осмисли ситуацията, в която се намира, и решенията, които трябва да вземе. Затова късно усети човешката миризма на пот и страх, която изпълни коридора на обиталището му.

По изражението на баща си Алтира разбра, че нещо не е наред. Алтиарин я посрещна веднага, щом тя се събуди. В това време Лерта вече приемаше пациентите си — селянка, дошла с болното си дете и една баба, която се оплакваше от болки в краката. Черният елф даде знак на дъщеря си да оставят лечителката да работи на спокойствие, а сетне я отведе в околната гора. На лицето му бе изписано скръбно изражение.

— Татко, нещо лошо ли се е случило? — попита Алтира.

— Преди всичко — склучи пръсти черният елф — искам да те предупредя за нещо.

Той знае за целувката, каза си момичето и усети как я полазват тръпки. Но баща ѝ изненадващо продължи разговора в съвсем друга посока.

— В гората се навърта един монах — каза той, — целият в черно, закачулен, с ръце, пъхнати в ръкавите. Ако го видиш, бъди любезна с него и не го предизвиквай с нищо. Недей обаче и да му съдействаш. Той е опасен.

— Колко опасен? — попита момичето, облекчено от това, че Алтиарин не я разпитва за станалото сутринта.

— Според майка ти, много — отвърна баща ѝ. На красивото му лице бе изписана загриженост. — А аз ѝ имам вяра в тези неща. Поради това ще настоявам тези дни да не се отдалечаваш от колибата.

— Но аз... — отвори уста Алтира — бях се уговорила утре сутринта да потренирам с Римииел.

— Ще потренираш с мен — меко каза Алтиарин.

— Но...

— Алтира, знам какво се е случило сутринта — прекъсна я черният елф.

Момичето замря. Не можеше да повярва. Мрачното предчувствие не я беше излъгало.

— Римииел дойде при мен и ми каза — продължи Алтиарин, с все така загрижен тон. — Каза, че проявяваш към него интерес, който надхвърля чистия стремеж към усъвършенстване на уменията за оцеляване. Каза, че това го притеснява, че си твърде млада и не смята

за коректно и редно да продължавате срещите си на този етап. Помоли да не го безпокоиш повече.

Алтира го гледаше смаяна. На лицето на Алтиарин бе застинало скръбно изражение.

— Миличка, не се учудвам и не те обвинявам, че си го харесала. Вампирите са известни като омайни създания. За нещастие, те са неспособни да изпитват постоянни чувства и интересът им към другите е мимолетен. Но не се тревожи. Сигурен съм, че ще се намери...

Но Алтира повече не можеше да слуша. От очите ѝ потекоха сълзи, тя се обърна и побягна обратно към колибата.

Алтиарин въздъхна. Не искаше да лъже и манипулира дъщеря си, но така бе най-добре. С открит скандал и караници нямаше да постигне нищо. Упорито нещо бе влюбеното сърце. Но в Иррхас-Аббат той бе усвоил умения, които, макар да мразеше, все пак понякога бяха полезни. Една правилно подметната дума тук и там понякога вършеше повече работа от всякакви заплахи.

Може би не бе постъпил честно към Алтира, а със сигурност — към Римиел. Но го правеше за доброто на дъщеря си. И все пак, горчивият вкус остана в устата му.

* * *

Римиел се спусна по коридорите на замъка така, както бухал полита подир плячката си. Не мина много време, докато открие натрапника. Той бе нисък, пълен мъж на преклонна възраст, плешив, но с бяла брада, украсяваща лицето му. В ръцете си стискаше нещо, а кафявото му расо бе обагрено с кръв. Очевидно бе ранен.

Когато видя кривия му, голям нос, Римиел разбра, че това е възрастният човек, когото немъртвият пилигрим бе търсил сутринта.

— Кой си ти? — попита вампирът. — Какво дириш в моя дом?

Старецът го погледна. Бе се свил до стената, а по каменните плочи на пода личаха кървави капки. На гърдите му зееше грозна рана, която обаче не събуди по никакъв начин апетита на вампира. Уродливи личинки се бяха струпали по краищата и, разяждайки плътта на човека.

— Вземи го... — прошепна той и протегна ръка. В дланта му имаше масивен камък в мътнозелен цвят.

— Какво е това? — попита Римиел. — Кой си ти?

— Краят на света... — процеди старецът като в делириум — отнеси камъка. Водопада на Зората... само чистите води на Всемайката... могат да измият злата тъкан.

Искаше да каже още нещо, но от устата му бликна черна кръв. Очите му се изцъклиха и той замръзна. Мътнозеленият камък изпадна от ръката му и се търкулна по плочките досами крака на Римиел.

Вампирът се наведе и го докосна. Камъкът бе студен на допир и по-тежък, отколкото изглеждаше. Чувстваше го и някак мазен, дори през ръкавицата си, макар да не оставяше никакви следи нито по нея, нито по пода.

Римиел се намръщи. Това ли бе предметът, който немъртвият пилигрим търсеше? И какъв смисъл имаше в приказките на стария човек за края на света?

Само един човек можеше да му даде отговор, каза си той и направи гримаса. Лерта щеше да разгадае тайната на камъка, каквато и да бе тя. Но ако приближеше дома ѝ, вампирът щеше да срещне Алтира и Алтиарин, а тази възможност го тревожеше.

И все пак трябваше да го направи, реши той. Един човек бе умрял за този камък. Това трябваше да означава нещо.

— Един старец, нисък и дебел, с крив нос и кафяво расо. Сега видя ли го? — долетя познат глас иззад гърба му.

Римиел се обърна, смаян. Никой не можеше да го изненада по този начин, дори Алтиарин. Но облеченият в черно монах бе в коридора на замъка му, все така скрил ръце в ръкавите на расото си. Личинки хапеха разтеглените му в зловеща усмивка устни. Вампирът с тревога установи, че зад гърба му има още фигури като него — монаси в черни раса, със спуснати качулки и мъртвешки усти, по които лазеха червеи и насекоми. Те стояха неестествено неподвижно, като плашила, но Римиел усети заплахата, която лъхаше на талази от тях.

— Той открадна нещо от нас — продължи монахът, който бе говорил досега — и плати за това с живота си. Нима и ти ще се опиташ да ни обереш?

— Дай ни камъка — прошепнаха другите монаси, а гласовете им прозвучаха напевно и злокобно като хоровод от пъкъла. — Камъкът е

наш.

— Мигар и ти ще станеш крадец? — продължи водачът им. Парче плът се отрони от устата му и падна на пода, където изчезна в локва ектоплазма, за да се върне обратно, където е било.

— Дай ни камъка, малки вампире. Дай ни камъка и ще забравиш за съществуването ни.

Въпреки погнусата си, Римиел изпъна рамене и каза:

— Това е моят замък и тук командвам аз. Напуснете веднага.

Усмивката по лицето на монаха угасна.

— Правиш грешка.

— Напусни дома ми, изчадие — оголи зъби Римиел, — аз съм се изправял срещу Лихваря и Рицаря на смъртта, най-страшните слуги на Рамакар. От вас ли трябва да се уплаша, гниещи безумци?

В следващия момент вампирът усети да го полазват тръпки. Монасите се смееха, без да движат телата си или дори лицата си. И все пак неестествен, демоничен кикот излизаше на талази от гърлата им заедно с потоци от черни мравки, които се спуснаха по брадичките им към земята, откъдето хукнаха във всички посоки, сякаш мъчейки се да избягат.

— Рамакар, казваш? — ухили се отново монахът. — За нас той е като дете. Като теб.

А сетне прошепна на събратята си:

— Убийте го!

Най-близкият монах зад водача извади гниещите си ръце изпод ръкавите си и ги протегна напред, разперил нокти. Зеленикав пламък полетя към Римиел. Вампирът обаче вече бе тръгнал към противниците си. Направи скок във въздуха и докато прелиташе, хвана главата на нападателя и я откъсна, хвърляйки я настрана. Веднага щом се приземи, изрита още двама от монасите. Те се забиха в каменните стени на замъка и се разпаднаха.

Останалите пристъпиха към него, вдигнали ръце, с изключение на водача, който бе застанал встрани и наблюдаваше ставащото с крива усмивка.

Зелени огньове полетяха към Римиел. Вампирът отново ги избегна, като се завъртя във въздуха. Това няма да е толкова лесно, помисли си той, когато забеляза как онези, които бе поразил, бавно се

изправят, а изсъхналите им тела се сглобяват като чучела, чиито части се поставят от ръцете на демоничен кукловод.

Вампирът разбра, че ще трябва да бяга. Той се спусна като сянка през монасите, нанасяйки тежки удари по съсухрените им тела. Те се разпадаха под юмруците му, но той не смееше да ползва най-силното си оръжие — мощните си вампирски челюсти. Нямаше представа какво точно тече в тези тела, но и не искаше да узнава.

В този момент усети как нещо го хваща за краката. Спъна се и падна по очи.

Обърна се, както бе легнал, и видя, че ноктите на единия монах са се удължили и превърнали в дълги, тънки и слюзести пипала, увили се около глезените му като хищни змии. Той се опита да се освободи, но дори гигантската му вампирска сила се оказа недостатъчна, за да развали клопката.

Монасите отново се разсмяха, а някои от тях протегнаха ръце, по чиито пръсти играеха зеленикави огньове като от ада. Римиел прокле, изръмжа и удари пипалата със зеления камък, който все още не изпускаше. Монахът нададе неистов писък, който отекна право в мозъка на вампира, а пипалата му се разпаднаха на пепел.

Вампирът се изправи, а другите монаси отстъпиха назад, уплашени. Дори водачът им вече не се усмихваше.

— Хванете го! — нареди той. — Не му позволявайте да избяга!

Черните фигури отново се спуснаха към него, но той вече бе минал откъм другата им страна, тази, която го приближаваше до изхода. Римиел им се усмихна подигравателно и каза:

— Аудиенцията свърши! — след което се обърна с гръб към тях и хукна да бяга.

Водачът им просъска на непознат език нещо, чието изговаряне прозвуча скверно във въздуха, и падна на колене, докосвайки с длани земята, сякаш галеше тялото на любима. Римиел усети как започва да му се гади и с ужас видя как коридорът пред него се разтяга до безкрайност, превръщайки се в тъмен тунел, в чието дъно светеха неописуеми цветове, каквито никога не бе виждал.

Вампирът не разбираше много от магии, но на някакво инстинктивно ниво разбра какво става. Монасите изкривяваха самата реалност и се опитваха да го вкарат в смъртоносна клопка, от която

няма измъкване. Осъзна, че има броени мигове, преди капанът да щракне около него.

Римиел изръмжа и вместо да продължи по коридора, се блъсна с всичка сила в каменната стена, напрягайки цялата си вампирска сила. Както и бе предугадил, магията на немъртвите обхващаше само коридора, но не и света извън него. Римиел излезе от замъка, оставяйки дупка с човешки силует в стената и се затича с цялата си бързина като вихър надалеч от мястото, което за втори път — след първата му среща с Леонций — едва не се бе превърнало в негов гроб.

ГЛАВА III

— Тежък ден, а? — попита Алтиарин жена си, докато нежно масажираше раменете ѝ. Двамата бяха застанали край масата за вечеря. Дъщеря им Алтира спеше, свита в ъгъла, със стиснати юмруци.

— И не само за мен — Лерта не изпускаше от очи дъщеря си. Тя се бе върнала в колибата разстроена, но не досаждаше на майка си, която лекуваше краката на старицата, дошла да търси помощ. Оказа се, че заболяването ѝ е опасно. Ако не бе дошла за преглед, възрастната жена можеше да остане на легло. Лерта я спаси с магията и с билките си, но това ѝ отне много време и сили. Докато свърши, дъщеря ѝ бе заспала. Така бе останала насаме със съпруга си, който внимателно раздвижваше мускулите по врата ѝ, изправен зад стола.

— Алтира дойде щастлива сутринта, но следобеда настроението ѝ рязко се промени. Не мога да не отбележа, че това стана, след като ти говори с нея. Какво ѝ каза?

— Наблюдателна си — отвърна внимателно Алтиарин, докато тънките му, но силни пръсти масажираха шията ѝ. — Отпусни се малко, тъй като си доста схваната.

Лерта го послуша, но все пак каза:

— Благодаря за комплимента и масажа, но не се опитвай да смениш темата. Вече 20 години сме заедно. Малко е трудно да ме заблудиш с толкова плосък номер.

— Алтира просто е много млада — отговори неясно Алтиарин. — Имаш ли нещо против да си наляя малко греяно вино? Ти искаш ли?

— Да, не и да, но ти пак се опитваш да смениш темата — отвърна знахарката.

Алтиарин наля два бокала вино и седна пред съпругата си.

— Сутринта я видях да се целува с Римииел — каза накрая черният елф, докато отпиваше от чашата си.

— Да се целува с него? — вдигна вежди Лерта. — Знаех, че го обича, но чак дотам...

— Знаела си? — зяпна Алтиарин.

— Е, каза ми го тази сутрин, но това, че го обича, не е голяма тайна. Тя е очарована от него още от съвсем малка. Затова успя да елиминира вампирското му проклятие. Само чистата любов може да даде сила за такова заклинание.

Черният елф се облегна назад на стола си.

— Той не е мъж за нея — каза внезапно.

Лерта също отпи от виното си. Усети, че трябва да е внимателна в този разговор, че този път няма да може да омае съпруга си със сладки приказки, както правеше в повечето им семейни спорове.

— Ти не го харесваш — накрая каза тя.

— Не е, че не го харесвам — махна с ръка Алтиарин, — той ми е приятел и не бих искал да му се случи нещо лошо. Но повече искам дъщеря ми да е щастлива. Той не може да я направи такава. Сама знаеш, че не може да обича.

— Подозирам го, но не съм сигурна — отвърна Лерта. — Наистина той е изпитал огромна мъка от загубата на Жийна. Но дали сърцето му е изстинало за любовта? Това никой не може да каже. След смъртта на Лертиена ти допускат ли си, че ще обичаш друга?

Той потръпна. Лертиена бе черна елфа от Иррхас-Аббат, убитата от жреците на черните елфи. Алтиарин бе отмъстил за нея и го бяха прогонили от града.

— Извинявай, че ти припомних това — вдигна ръка Лерта.

— Няма нищо — отпи от виното си Алтиарин, — поставяш ми добър въпрос. И все пак между мен и Римиел има разлики. Той отдавна е забравил скръбта си. Сега се е отдал на доста хедонистично съществуване.

— Изобщо не е прежалил любимата си. Но разбирам какво имаш предвид — въздъхна знахарката, — аз самата не знам какво да мисля. Ала знам едно, Алти. Моят баща много дълго време не одобряваше това, че с теб сме заедно. Идеята да приютим черен елф му се видя светотатствена, а тази да се влюбя в него — безумна. Но той бъркаше, а ние бяхме прави.

— Не е същото — отвърна елфът. — Тира е много млада, а Римиел е древен.

— Винаги има разлики. Но ти дори не му даваш шанс.

— Не и ако залогът е щастието на дъщеря ми.

— И нима тя няма право на мнение?

— Тя е още много млада, скъпа.

Двамата замълчаха. Лерта въздъхна. Както се бе опасявала, Алтиарин имаше изградено мнение по въпроса и не смяташе да отстъпва от него.

Двамата погледнаха спящата Алтира. И в този миг на вратата се почука.

Алтиарин скочи на крака.

— Ако е пак този монах... — процеди той и извади меча си.

— Внимателно, Алтиарин — каза Лерта, а гласът ѝ бе пълен с уплаха, — личовете са могъщи противници.

Но черният елф вече бе отворил вратата. На прага стоеше Римиел. Бе поръсен със сняг, красивото му палто бе раздърпано, а лицето му бе изопнато от напрежение.

— Ти? — повдигна вежди Алтиарин.

— Монахът ме нападна, Алти — каза бързо Римиел, — и не беше сам. Човекът, когото търсеха влезе в замъка ми. Малко по-късно пилигримите го последваха и ме нападнаха. Едвам се измъкнах.

Изражението на Алтиарин остана неразгадаемо.

— Влизай — каза накрая той на вампира и затвори вратата зад гърба му — и ми разкажи по-спокойно какво се е случило.

— Добър вечер — каза Алтира, надигайки се от леглото си. Наблюдаваше предпазливо Римиел, без да знае какво да каже. Той колебливо ѝ махна.

— Здравсти.

— Здравей, Римиел — посрещна го и Лерта. — Добре си дошъл, макар явно не по хубав повод. Какво стана?

Римиел набързо разказа за събитията, които се бяха случили. Очите на тримата се разширяваха все повече и повече.

— И след като взе онова, което пилигримите търсят, реши да дойдеш при нас? — попита Алтиарин невярващо.

— Да, в името на боговете! — избухна Римиел. — Къде според теб трябваше да отида? Вие сте единствените ми приятели!

— Разбира се, Рими — вдигна ръка Лерта, — успокой се.

Сетне стрелна с поглед Алтиарин. Черният елф се сви виновно.

— Покажи ми този камък — обърна се знахарката към вампира.

Римиел бръкна в джоба на палтото си и извади мътнозеления предмет. Лерта залитна назад, а Алтира изохка.

— Какво става? — повиши глас Алтиарин и се обърна към вампира. — Какво си донесъл в дома ми? Прибери го!

— Не — махна с ръка Лерта, — трябва да видя какво е.

И магьосницата протегна плахо ръка към камъка, докосвайки го с пръст. Потръпна цялата и затвори очи. В съзнанието ѝ се появи демонична картина на пълен мрак, от който се надига нещо ужасяващо.

Тя отдръпна бързо ръка.

— Това е нещо зло — каза тя. — Добре си сторил, че не си го оставил на личовете, Римииел.

— На какво? — попита той.

— Личове — отвърна Лерта, — магьоснически фолклор. Става дума за умрели магьосници, чиито тела се придвижват от спомена на отдавна отминал копнеж. Подозирам, че тези пилигрими са такива. Когато ми каза, че умиращият старец е говорил за края на света, го сметнах за пресилено. Сега обаче не мисля така. В този камък е затворено нещо неописуемо зло. То не бива да излиза оттам. Частта за водопада обаче ми е неясна.

— Водопадът на Зората — неохотно обясни Алтиарин. — Намира се в Древния лес на Всемайката, там, където живеят светлите елфи. Според легендата, водите са осветени от самата древна богиня и са анатема за всички създания на мрака.

— Старецът каза, че трябва да отнесе камъка там — каза Римииел.

— Невъзможно — поклати глава Алтиарин, — това е на другия край на Тарр. Пътят минава през сърцето на Кралските предели, покрай Ридпе, вторият най-голям град на човечеството. Инквизиторите ще те надушат, Римииел. Ще те надушат и ще те убият. По-добре да рискуваме битка с личовете тук, където познаваме територията и няма да се намесят трети лица.

— Благодаря за предложената помощ — кимна вампирът благодарно.

— Ти си приятел — сви рамене Алтиарин, след което добави: — дори за някои неща да не сме съгласни.

Вампирът сведе поглед.

— Нещо не е наред ли? — намеси се Алтира.

Римииел обаче отново бе вдигнал глава.

— Но ако се изправим срещу личовете тук, ще загинем, Алтиарин. Ти не знаеш каква сила имат тези същества. Разкъсах няколко от тях, но те отново се сглобиха — като играчки на полудял бог. Някои от тях призовават опустошителна магия, а предводителят им владее магия, която изкривява самата реалност.

Кръвта на Алтиарин се смрази. Той бе чувал, че Влъхвите на смъртта, най-върховните магове на Черния крал, владеят подобна магия. Не можеше да си представи, че някакви човешки немъртви също я умеят, но и не виждаше каква изгода има вампирът да го лъже.

— Значи трябва да отидем до Древния лес заедно — предложи с тих глас Алтира. — Самичък, Римиел няма да може да стигне до светлите елфи. Но с наша помощ...

— Ако стигна гората на светлите си братовчеди, те ще ме убият само заради това, което съм. Но аз няма да я стигна, тъй като преди това ще ме уловят инквизиторите. Това е невъзможна мисия, дъще.

— Но ако останем, умираме със сигурност — възрази Алтира, — нали така, Римиел?

Вампирът я погледна и за момент зяпна, след което се овладя.

— Няма да можем да победим личовете.

— Значи ще трябва да тръгнем — кимна простичко Лерта. — Тира е права. Пред сигурна смърт и предполагаема такава трябва да изберем второто. А и нещата в Кралските предели не са толкова зле като едно време, Алти. Хватката на Църквата доста поомекна.

— Недостатъчно — възрази Алтиарин, — но за съжаление си права. Изглежда отново ще трябва да напусна дома си.

Римиел отстъпи назад.

— Нямам право да искам това от вас — каза той, свел поглед, — направихте достатъчно за мен. Казахте ми какъв е камъкът, казахте ми къде трябва да ида. Останете тук на спокойствие и недейте рискува щастието си заради мен.

— Римиел, никога не бихме те оставили! — повиши глас Алтира. Лерта поклати глава. Познаваше емоцията, която отекна в думите на дъщеря ѝ. Тя самата я бе изпитала, когато видя Алтиарин, разкъсан от огромния звяр Йети, преди повече от 20 години.

— А и е много късно за това! — сопна се Алтиарин. — След като знаем за камъка и това какъв е, едва ли онези пилигрими биха

рисували да ни оставят живи. Бягаме и за собствения си живот, Римиел, не само за твоя.

— А и за живота в целия свят — намеси се Лерта. — Никой от вас не видя какво крие този камък, освен мен. Това нещо не бива да бъде пуснато в Тарр.

— Обличайте се тогава и тръгвайте — нареди Алтиарин, превръщайки се за миг в някогашния пълководец на черните елфи.

— Веднага? — не повярва на ушите си Алтира.

— Да. Защо продължаваш да ме гледаш? Действай!

Смаяната полуелфа изпълни заръката на баща си и скоро двете с майка си бяха готови за път — облечени и натоварени с вързопи храна и завивки. Алтиарин само наметна плътното си наметало и отново препаса меча си, след което извади горящите цепеници от печката в къщата им и ги разхвърля по пода.

— Какво правиш? — попита Алтира изненадано.

— Не искам онези изроди да ровят в дома ми — отговори черният елф, — по-добре всичко да изгори. Да тръгваме!

И макар Римиел да бе получил мътнозеления камък, Алтиарин бе този, който поведе малката група из студената нощ в подножието на планината.

* * *

Няколко часа по-късно Пилигримите на Тъмното Начало достигнаха изгорялата къща. Бе най-тъмната част на нощта, малко преди зазоряване. Монасите видяха останките ѝ и се спогледаха.

— Крадецът е минал оттук — каза един от тях.

— Взел е преднина — добави друг.

— И е намерил съюзници — обади се трети.

— Сякаш това ще им помогне — изсмя се четвърти и призрачният смях отново проехтя, този път досами извисяващите се ледени хребети.

— Не ще избягат от моите животинки — заключи водачът и вдигна длани около устата си като човек, който се кани да вика. Ала вместо крясък от гърлото му излезе оглушителен хрипкав звук, нещо средно между съскане и тракане.

Пилигримът свали ръце от лицето си и се усмихна, при което
мъртвата плът на лицето му се напука.

Краят на света идваше.

ГЛАВА IV

Алтира обичаше да тренира рано сутрин, но въпреки това студът я прониза. Времето бе дори по-студено от нормалното за ранна пролет в Ледената планина, а измежду черните дървета навяваше сняг на тежки ледени парцали. Момичето стоеше точно зад баща си и Римиел и малко пред майка си. Докато ходеше, си помагаше с дълга тояга — тънка, но много здрава. Освен като бастун, тя можеше да се ползва и като оръжие, ала баща ѝ не бе сметнал това за достатъчно. Сега Алтира носеше дълъг изкривен нож под кожената си дреха — оръжие, което можеше да се ползва за много неща. За рязане на месо и за одиране на кожата на току-що убито животно. Или за битка.

Момичето се надяваше да не се стигне до последното. Тя бе добре обучена както от баща си, така и от Римиел, ала тренировките бяха едно, а истинските битки — съвсем друго. Бе имала своите успешни ловни подвизи, а веднъж, докато се разхождаше в гората, бе успяла да надвие гигантска снежна лисица — коварен хищник, издебнал я досами една пропаст. Алтира бе успяла да се справи с нея и лисицата бе тази, която падна от безкрайна височина, за да намери смъртта си.

Но съществата, които ги преследваха, бяха далеч по-опасни от лисица. Алтира не бе видяла черните пилигрими, но бе доловила страха в гласа на Римиел и притеснението в думите на баща си. Ако някой можеше да уплаши вампир и елф на мрака едновременно, значи наистина притежаваше огромна мощ.

Алтира използва магическата си дарба, за да се слее с гората наоколо. Вълшебството ѝ долови какво става в дъбравата около нея. Гората бе притихнала и смълчана повече от обикновено. Нямаше ги обичайните хищници, дирещи плячка. Нарушен бе сънят на ония от животните, които предпочитаха да използват нощта за почивка. Те трепереха в леговищата си и се досещаха, че нещо недобро се мъти в гората.

Младата вълшебница долови и емоциите на хората около себе си. Лерта бе леко напрегната, притеснена. Тя бе чувала неща за личовете,

спомни си дъщеря ѝ, неща, които я притесняваха. Въпреки това знахарката съвсем спокойно приемаше, че трябва да напусне къщата. Може би събитията се бяха случили твърде бързо, за да има време да се разстрои. А може би бе преживяла толкова, че вече не се впечатляваше от обратите на съдбата. Лерта бе много по-стара, отколкото изглеждаше, а през живота си бе видяла какво ли не — инквизитори от най-фанатичните времена на Църквата на Томан, елфи на мрака, дошли от града, в който кръвта се лееше като из ведро, дори скверни и зли създания като Лихваря — демонична фигура, за която Алтира бе слушала като малка, с широко отворени очи, зяпнала в устите на родителите и.

Баща ѝ изглеждаше по-притеснен, макар отстрани да имаше съвсем самоуверен вид, крачейки из гората тъй, все едно я притежава. Дългият меч се люлееше на кръста му, а той не забавяше крачката си, сякаш знаеше какво иска и накъде отива. Алтира бе наясно, че Алтиарин не е случаен войн, изгубил се в ледените върхари. Някога той бе предводител на боен отряд на черните елфи, ръководил завоевателни мисии. Десетки врагове бяха погинали изпод ударите на оръжието му. Той бе загърбил всичко това заради любов, ала старите инстинкти не бяха угаснали съвсем. Сега, когато опасността отново бе дошла до новия му дом, те се бяха пробудили.

Ала въпреки това Алтира долови нервността му. Той се боеше за нея, за Лерта, дори за Римиел, макар в отношението му към вампира да се долавяше и някаква враждебност. Това обаче бяха близките му хора. Те бяха неговият свят. Не можеше да си позволи да ги изгуби.

Накрая съзнанието ѝ долови вампира. Римиел бе объркан, дори уязвим. Той не знаеше защо бе приел заръката на стареца с големия нос. Не знаеше какво точно представлява камъка, който носи. И бе измъчван от чувства... към нея. Алтира разбра какво бе странното чувство, което бе усетила още по време на тренировката миналата сутрин. Римиел изпитваше нещо към нея. Обич, може би дори любов!

Но защо тогава бе казал на Алтиарин, че не желае присъствието и?

Отговорът долетя неканен и неочакван в съзнанието на Алтира и тя се спря, внезапно разгневена. Баща ѝ я бе излъгал, разбра тя. Той не искаше да е с вампира и бе съчинил отвратителна лъжа, с която да я задържи надалеч от него. Той бе хитър и съобразителен, знаеше, че

няма да постигне нищо с откритата забрана. Затова се бе опитал да представи нещата така, щото да излезе, че вампирът не я иска.

Отвори уста да се скара на елфа, но в този момент съзнанието ѝ усети още нещо и тя замръзна. От камъка, който Римииел носеше в джоба си, се носеше еманация на зло. Алтира премигна и в следващия миг се озова в свят на пълен мрак — безкраен, неумолим и вездесъщ. Абсолютна тъмнина, без луна и звезди, без никаква връзка с реалния свят. А в нея се надигаше нещо огромно и зло, съществуващо на ниво, непознаваемо за ума на смъртен. То усети присъствието ѝ в тъмнината и се наклони към нея, а от безкрайния мрак се отвори чудовищно око, огромно като океан, червено като най-горещите пещи на пъкъла.

Алтира отвори уста и изпищя... а в следващия момент видя разтревоженото лице на майка си, която я разтърсваше.

— Тира! Какво има? — викаше Лерта.

Алтиарин и Римииел също бяха застанали до нея, а на лицата им бе изписана тревога.

— Камъкът... — прошепна Алтира, когато успя да си поеме въздух — камъкът, който Римииел носи. В него е Краят на света.

Вампирът погледна към Лерта разтревожено.

— Това каза и старецът, преди да умре. Какво означава?

— Нещо много лошо — отвърна Лерта и се намръщи към дъщеря си.

— Ти си използвала магията си, за да усетиш природата наоколо и си докоснала Камъка. Не прави повече така!

— Не... — поклати глава Алтира. — Камъкът... той сам ме намери, докато се вслушвах в природата.

Лерта пребледня.

— Значи ти влияе по-силно, отколкото на мен. Повече не ползвай заклинания, докато не ти кажа, чуваш ли?

Алтира кимна разтревожено.

— Добре ли си? — попитаха Алтиарин и Римииел едновременно. Черният елф се намръщи на вампира и отвори уста да каже нещо, когато от гората се чу неприятен звук.

Съскане.

Звучеше неестествено, като тракане и хриптене едновременно, а към него се добавяше и трошенето на сняг и съчки, сякаш нещо огромно пълзеше.

Косъмчетата по врата на Тира се изправиха. В Ледената планина имаше всевъзможни зверове, но нито едно не издаваше такива звуци.

— Пилигримите — прошепна тя.

— Не — поклати глава Римиел, — те не предупреждават за идването си. Това е нещо друго.

Зъбите му се удължиха — знак, че е готов за битка. До него Алтиарин извади меч си. Лицето му бе напрегнато, разтревожено.

Той също не знаеше какво идва, даде си сметка Алтира. Баща ѝ, може би най-добрият ловец по тия места, нямаше представа с какво си има работа.

Лерта се огледа и понечи да каже нещо, когато атаката дойде — изневиделица и ненадейно, като стрела, пусната от предател. Снежните преспи отстрани на пътеката изригнаха в облак сняг и от тях се появиха огромни, дългнести чудовища без крайници, с безоки и безлики глави, завършващи с разтворена паст, в която се белееха чудовищни челюсти.

Алтира изпищя. За миг помисли, че са нападнати от големи змии, но после разбра, че истината е още по-отвратителна от опасенията и. Срещу нея се гънеха гигантски червеи, с дълги, слюзести тела на сегменти. От гърлата им излизаше странният съскащ звук, който бяха доловили преди малко, а снегът и намиращите се под него клонки стенеха изпод огромната им тежест.

Баща ѝ посрещна чудовищата със светкавични движения на острия си дълъг меч, откъсвайки парчета плът от грамадните същества, дръзнали да го приближат. Римиел не отстъпи, когато едно от тях се спусна към него, а го хвана за устата и го метна настрана, все едно не тежеше повече от перце.

Червеите обаче не се отказаха. Тяхната нервна система бе твърде примитивно устроена, че да изпитват чувства като страх и предпазливост. Съскането в гърлата им премина в клокочещ рев и те отново се спуснаха към неприятелите си. Един от тях се загърчи към Лерта и Алтира. Звездната светлина се отразяваше в огромните му зъби, а снегът около туловището му стана лепкав от слюз. Алтира стрелна дългата си тояга напред, за да я натика в гърлото на чудовищното същество, но червеят просто щракна със зъби и дървото се строши като суха съчка.

— Бягайте! — извика Алтиарин, озовал се до тях. Блестящото му острие се стрелна във въздуха и главата на огромния червей се отдели от тялото, което започна да се гърчи в ужасни конвулсии.

Нови чудовища обаче се насочиха към елфа на мрака, а две от съществата бяха обкръжили Римиел и се опитваха да го притиснат в ствола на едно огромно дърво, докато надаваха хрипкави, пронизителни звуци.

— Не! — извика Алтира. — Няма да ви оставя!

— Само ще пречиш! — излая Алтиарин, без дори да я поглежда, докато размахваше меча си към останалите създания. Лиги течаха от гладните им усти, докато те опитваха да разкъсат гъвкавото тяло на елфа с могъщите си зъби.

— Лерта, отведи я! Бягайте!

Знахарката отвори очи рязко. Тя бе изпаднала в транс, мъчейки се да успокои зверовете, да изпрати мирни послания към съзнанията им, да ги укроти и отпрати. Но червеите бяха първични същества, без съзнания, а с природата им бе сторено нещо кощунствено, превърнала ги в изчадия на чистото зло.

Очите на Лерта се напълниха със сълзи, но тя знаеше, че съпругът ѝ е прав. Докато двете с Алтира бяха тук, Алтиарин щеше да ги пази, излагайки се на риск. А едно ухапване от тези челюсти...

Лерта тръсна глава. Дори не можеше да го мисли. Тя хвана дъщеря си за ръка и каза:

— Бързо!

След което я поведе сред дърветата. Алтира извика „Не!“, ужасена от това, че виждаше Римиел и Алтиарин като малки тъмни фигурки пред гигантските изчадия, ала не се възпротиви. И тя усещаше, че със своя нож би могла да причини съвсем малка вреда на червеите, че щеше само да пречи на двамата бойци, които се опитваха да я защитят. Можеше да ги разсее и тогава...

И все пак, когато битката изчезна между тъмните дървета, Алтира се почувства, сякаш отново бе попаднала в бездънния мрак с червеното око.

* * *

Атакуван от два гигантски червея, Римииел трябваше да използва цялата си огромна сила и бързина на вампир, за да остане жив. Той прокле съдбата, че винаги го изправяше срещу същества, които не можеше да ухапе. Юмруците му бяха способни да строшат гранит, но сега се плъзгаха по слузестата повърхност на изчадията. Междувременно техните челюсти го приближаваха все повече и повече, щракайки като огромни кастанети.

Внезапно Римииел бе осенен от идея, която бързо приложи на дело. Той скочи във въздуха, завъртайки се грациозно, приземи се на гърба на едно от съществата и изкриви главата му тъй, че огромната челюст се насочи към неговия другар. Доловили чужда плът, чудовищните зъби се сключиха свирепо и откъснаха главата на втория червей, чието тяло отскочи назад, опръсквайки със слуз снега наоколо. Римииел извика, когато част от нея попадна на очите му и яростно ги избърса с ръка. Червеят под него обаче бясно се загърчи и го отхвърли от гърба си. Вампирът се удари в огромното дърво, до което бе притиснат, и падна на земята, като през цялото време не спираше да търка очите си. Когато най-сетне ги изчисти, погледна към врага си и успя само да се изцъкли, когато чудовищното същество се вкопчи в рамото му. Зъбите на червея разкъсаха кожата му и той потръпна, когато усети, че изчадието започва да смуче кръвта му, както самият той правеше, щом докопа жертва.

Римииел изпъшка и се опита да се възпротиви, но не можа. Вампирите имаха малко кръв в себе си и зависеха от нея. Лишени от жизнената течност, те издъхваха като всеки друг мъртвец. Римииел усети, че пред очите му причернява и видя като в сън как тънка, тъмна фигура приближава огромното същество и забива меч във врата му.

Болката в рамото веднага отслабна и червеят се отдръпна рязко назад, обръщайки се към новия противник. Алтиарин обаче вече бе изтеглил меча си от шията на изчадието и отново вдигна острието. Зад гърба му се валяха труповете на останалите червеи, до един обезглавени. Последният оцелял нададе яростен рев и се метна с всичка сила към черния елф. Очите на Алтиарин се разшириха, когато осъзна, че няма да има възможност да отскочи настрана и да обезглави създаването, както бе направил с другарите му. Затова просто изпъна ръката с меча пред себе си. Рамото му изтръпна, когато червеят се наниза на острието, което се показва от другата страна на главата му, но

все пак успя отново да изтегли оръжието си. Изчадието се мятеше, тежко ранено, но все още живо. От безоката му чутура хвърчаха пръски слюз.

Алтиарин направи пореден пирует, избягвайки ударите на туловището му, и отново замахна. Главата на червея падна на земята, а след няколко посмъртни тласъка замря и тялото му.

Алтиарин се подпря на меча си, задъхан. Дробовете го боляха от битката и той целият бе плувнал в пот, която в момента замръзваше по тялото му. Алтира и Лерта не се виждаха никакви. Той не знаеше дали трябва да се радва, или да скърби от този факт.

Но не можеше да мисли за това сега, не можеше дори да си почине. Подпирайки се на оръжието си като на бастун, той приближи до Римиел. Вампирът лежеше отпуснат до дървото и отдалече се виждаше, че е тежко ранен. Раната на рамото му бе дълбока, разядена и кървава, а устата му висеше безсилно отворена, разкривайки издължените му зъби.

Алтиарин коленичи до него. Пое си няколко дълбоки глътки въздух, от които потрепери, след което нави ръкава на лявата си ръка и докосна кожата ѝ у зъбите на своя приятел.

— Пий!

Римиел премигна и инстинктивно захапа, след което засмука. Раната му мигновено се сви до белег, който после изчезна, а тялото му се изпълни с нова сила.

Алтиарин знаеше какъв риск поема. Вампирът бе замаян, може би не усещаше какво прави. Можеше да го изсмуче до последна капка кръв и да остави сгърчения му труп в снега до червеите.

Но Римиел се осъзна, рязко отвори очи и откъсна уста от ръката на черния елф. Алтиарин се отпусна безсилно до него и вампирът трябваше да го подхване с ръце.

— Защо го направи? — попита Римиел гневно.

— Нуждая се от теб — прошепна черният елф, съвсем омаломощен — битката с червеите ме изтощи... имам нужда от твоята сила, за да избягам. Личовете сигурно приближават. Намери Лерта и Алтира и ме отведи при тях!

Алтиарин слабо се усмихна и вампирът не можа да не му отвърне със същото. Черният елф си оставаше черен елф. Пак бе изкарал акта на саможертва, все едно е за лична изгода.

— Ще ги намерим — обеща той.

Алтиарин кимна, а след това затвори очи и заспа. Римиел се изправи и намръщи. Приятелят му се бе изпотил в битката, но сега, след като тя бе отминала, студът щеше да го настигне. Не можеше да остане и да напади огън, защото рискуваше монасите да го настигнат.

Вампирът поклати глава, но намери отговор на проблема си. Палтото, което носеше, бе повече за стил, отколкото за нещо друго. Той бе немъртъв и нямаше да усети зимния студ, дори и по риза. Затова премести камъка в джоба на панталона си и уви Алтиарин в палтото. Заедно с плаща на черния елф то трябваше до го стопли. След това го вдигна за ръце като малко дете и се огледа.

Намръщи се още повече. Виелицата, която не спираше да духа, бе покрила стъпките на Лерта и Алтира. За миг той си помисли, че и това може да е дело на пилигримите. Те очевидно умееха да изкривяват реалността така, както им е угодно.

Опита се да надуши знахарката и нейната дъщеря със сетивата си, но вонята от киселинната слюз на червеите бе твърде силна.

Прокле.

Трябваше да се отдалечи и да потърси после Лерта и Алтира.

Оставяйки ги сами в гората.

Нямаше друг избор.

Понесе се като вихър измежду дърветата, носейки спящия черен елф на ръце.

* * *

Няколко часа по-късно пилигримите стигнаха мястото, в което се бе разиграла битката. Бе се съмнало, но дори светлината на утрото изглеждаше някак приглушена от присъствието им. Водачът на черните фигури огледа полесражението и кимна.

— Боговете добре са избрали шампионите, които да защитят сътвореното от тях. Ала това не ще им помогне.

Пилигримът вдигна ръка и разпери длан, след което запя песен на език, чието изговаряне бе достатъчно, че да свари мозъка на слушащия. Но около него имаше само други пилигрими и за тях песнопението бе тържествено и свято.

Макар неговата същност да бе коренно противоположна.

Оттук нататък лошият късмет щеше да е неотменен спътник на неприятелите им.

Които, както разбра немъртвият монах, вече бяха и разделени.

ГЛАВА V

Когато спряха, дъхът вече не им достигаше. Лерта се олюля и трябваше да се подпре на дъщеря си. Алтира обаче също бе замаяна от тичането през тъмните и разкривени дървета, всяко от които ѝ напомняше на длан, хищно разперена, за да ги грабне и отнесе някъде на тъмно, където мракът имаше големи, червени и немигащи очи.

Алтира потрепери. Още не можеше да повярва, че е изоставила баща си и Римиел, мъжа, когото обичаше. Всичките ѝ илюзии, че е добре подготвена за широкия свят и заплахите, които крие той, бяха разбити. Всичките ѝ тренировки, всичките ѝ победи в тях, всичките похвали, дошли било от вампира, било от черния елф, се бяха оказали подвеждащи. Бе се озовала съвсем безпомощна пред отвратителните същества, които изригнаха от преспите като пипала на отдавна забравено зло, опитващо да се върне на белия свят.

И сега с майка ѝ бяха сами в гората, а баща ѝ...

Алтира потрепери.

Не смееше да помисли какво може да е станало. Алтиарин бе силен и бърз като всеки елф и дори повече, а Римиел имаше сила, далеч надхвърляща тази на обикновено човешко същество. Но дали това щеше да е достатъчно срещу червеите?

Алтира никога не бе срещала такива създания в Ледената планина и се съмняваше те да са естествени. Те бяха нещо, създадено с черна магия, живот, изкривен от нечия тъмна воля.

— Добре ли си? — попита я Лерта, след като успокои дишането си. — Ранена ли си?

— Не — поклати глава Алтира и прегърна майка си. Двете останаха заедно за миг смълчани, след което се разделиха.

— Татко — отвори уста Алтира, но в гърлото ѝ заседна буца. — Римиел.

— Те ще са добре — каза Лерта, но момичето долови несигурност в гласа ѝ, — ще ни намерят. Римиел има нюх, забрави ли? Когато унищожат онези същества, ще ни открият. А и баща ти може да разчете всяка следа.

Но Алтира не вярваше в това. В замръзналата гора продължаваше да духа студен вятър, който навяваше сняг на едри парцали. Те покриваха стъпките им изкусно, сякаш нечий злонамерен интелект ги навява умишлено. А що се отнася до нюха на Римииел... Алтира не бе глупачка. Момичето дълбоко се съмняваше, че вампирът ще усети нещо друго, освен злокобната, киселинна смрад, носеща се от слюзестите телесни сокове на червеите.

А и оставаше въпросът дали Алтиарин и Римииел изобщо са успели да се справят. Чудовищата, които ги бяха нападнали, бяха изключително могъщи. Момичето не можеше да забрави как бойната й тояга бе счупена като клечка от зъбите на грамадното същество.

Не искаше да си представя какво биха сторили тези зъби на красивото тяло на Римииел. Не смееше да си помисли какво би станало, ако лепкавите пръстени на червея се увиеха около баща й. Но тревогата я измъчваше. Алтира стисна зъби и погледна майка си.

— Мамо, трябва да проверя дали са добре.

Лерта се намръщи. Тя знаеше какво има предвид дъщеря й. Алтира умееше да се включва към околната природа, да разбира какво има в нея, дори да научава мислите и емоциите на съществата, които долавя с вълшебството си. Това бе сила, която знахарката нямаше.

Но Лерта не искаше да пусне Алтира да прави това заклинание, независимо, че самата тя изгаряше от тревога за мъжа си.

— Не — поклати глава тя, — ако отново доловиш онзи камък... злото в него е прекалено силно за теб.

— Мамо, не мога да живея в незнание. Бих полудяла — настоя Алтира.

И Лерта се предаде. Самата тя трябваше да знае дали Алтиарин е добре.

— Хубаво... но ме вземи със себе си — каза тя.

— Как? — отвори очи Алтира.

— Просто е — усмихна се Лерта. И когато дъщеря й включи своето вълшебство, лечителката се присъедини към ума и, така лесно, сякаш просто я бе хванала за ръка, а двете зареяха ума си из смълчаната, снежна гора. Стигнаха полесражението, останало далеч зад гърба им, и доловиха мъртвите червеи. После обиколиха със съзнанието си околията и намериха Римииел...

Алтиарин бе в ръцете му, немошен и в несвяст, а кръвта му бе по устните на вампира.

Очите на Алтира се разшириха и тя изгуби концентрация. Образът им изчезна пред двете.

— О, не — каза тя, — те са се скарали.

Майка ѝ тръсна глава, за да свикне с обстановката, а Алтира продължи да нарежда:

— Баща ми и Римиел са се скарали предната сутрин, заради мен, заради целувката ми. Сега са се нападнали и... и... но как Рими... той не е такъв...

— Не е, разбира се — махна с ръка Лерта.

Алтира се сепна от спокойния ѝ тон.

— Но кръвта...

— Римиел е бил ранен и баща ти го е спасил с кръвта си. Това всъщност се е случило. Сега Римиел просто го отнася някъде на безопасно място.

Горещи сълзи на облекчение потекоха по бузите на Алтира и тя се почувства изключително глупаво. За миг... бе помислила най-лошото.

Че двамата са се скарали.

Че единият е нападнал другия.

Но вместо това двамата си бяха помагали. Значи имаше надежда...

— Нещо не е наред — каза внезапно Лерта и се намръщи.

Алтира я погледна.

— Моля?

— Долавям нещо неестествено. Не го ли усещаш?

Алтира отново включи магията си. Съзнанието ѝ мигновено долови нещо огромно и древно, пробудило се от старата, замръзнала земя, изпълнено с неутолим апетит...

Великанът се появи от дърветата без никакво предупреждение — огромен мъж, космат като звяр и много по-бърз, отколкото размерът му предполагаше. Гигантското създание сграбчи майката с една ръка, а дъщерята с другата, след което се усмихна свирепо, разкривайки дълги и жълти зъби, подобни на изпочупени кости.

А после се обърна и ги отнесе нанякъде.

Алтиарин се събуди от миризмата на печено месо и отвори очи. Чувстваше се изморен и замаян. Вече се бе съмнало, а някъде до него пукаше огън. Надигна се на лакти и се огледа. Намираха се на сечище, а Римиел печеше месо от сърна на огъня.

— Кръвта за мен, месото за теб — усмихна се вампирът, разкривайки дългите си зъби. Очевидно се бе хранил отново, тъй като изглеждаше съвсем здрав и бодър. Бе облечен само по риза, при това леко разкопчана, но студът явно не му въздействаше. Алтиарин видя, че е завит с палтото му и благодарно кимна, след което се намръщи.

— Къде са Лерта и Алтира? — попита той.

Усмивката на вампира помръкна.

— Не можах да ги надуша. Киселинната слюз на червеите блокира нюха ми, а снегът бе затрупал следите им. Трябваше да те отнеса надалеч и затова избягах дотук. Смятам, когато хапнеш, да тръгваме. Мисля, че ще можем да ги намерим. Все пак съм вампир, ние винаги долавяме онези, които следим.

Но Алтиарин вече отмяташе палтото му настрана.

— Забрави закуската. Тръгваме веднага.

— Полека — Римиел постави ръка на рамото му, — все още си слаб и имаш нужда от храна, за да възстановиш силите си. Иначе няма да можеш да им помогнеш.

В думите на вампира имаше смисъл, но черния елф не го свърташе на едно място. Изяде месото, което вампирът бе приготвил набързо и почти не усети вкуса му, макар да не бе лошо. Когато се нахрани, стана на крака и се огледа. В това време Римиел отново облече палтото си.

— Сигурен ли си, че вече си добре? — попита той.

Алтиарин тръсна глава. Не бе в най-добрата си форма, но не можеше да чака. Самата мисъл за това какво може да се случи с Лерта и Алтира, ако попаднат в ръцете на онзи немъртъв монах, го изпълваше с паника.

— Да тръгваме — каза той и Римиел кимна. Вампирът тръгна подир черния елф, без да използва цялата си скорост. Знаеше, че приятелят му няма да издържи на такова темпо, а и още бе изморен.

Римиел се досещаше, че реално Алтиарин има нужда от още почивка и скоро може да изнемогне. Бе сигурен, че и елфът е наясно с това. Той обаче не можеше да си разреши почивка. Не и когато любимите му хора бяха в опасност. Алтира, а и за майка ѝ. Той никога не бе забравял колко топло се бе отнесла с него Лерта, когато бе дошъл като убиец в дома ѝ. Как го бе освободила от нечестивия дълг към Лихваря, как бе изслушала историята му, бе го успокоила, когато се бе разплакал, бе го приютила, въпреки че съпругът ѝ не бе особено съгласен. А Алтира... Римиел си даваше сметка, че не бива да я обича, че тази любов няма да доведе до нищо хубаво и вероятно ще го изправи срещу елфа, който крачеше редом до него. Но не можеше да покори сърцето с волята си. То бе решило само какво да прави.

Както бе решило преди толкова десетилетия с Жийна.

Когато всичко се бе объркало. Когато любимата бе загинала пред очите му, а Лихваря го бе заробил.

Не можеше да допусне Алтира да стане нова Жийна.

Не можеше да си позволи да направи от Алтиарин втори Леонций.

Трябваше да потуши огъня на чувствата си... или да го пренебрегне, да остане настрана, каквото и да му коства това.

Бе се унесъл толкова, че почти пропусна аромата от кръвта, течаща по вените на Лерта и Алтира, аромат, който само вампирският нюх можеше да надуши.

— Спри! — каза той на Алтиарин.

Черният елф се завъртя на пети.

— Долавям присъствието им — каза вампирът, — слабо, но са били наблизо.

— Добре — кимна черният елф и се подпря на близкото дърво. Римиел усети, че приятелят му още е изморен, че не е могъл да си почине достатъчно, че може би се разболява от студа, който бе пронизвал тялото му през нощта, въпреки палтото на вампира.

Но след няколко глътки въздух черният елф вдигна глава.

— Да тръгваме!

Римиел кимна. И без това, ако имаше някакъв проблем със здравето, Алтиарин щеше да има нужда най-вече от Лерта. Римиел можеше да му помогне само с... кръвопускане. А бе сигурен, че черният елф няма нужда от това.

Двамата тръгнаха през виещите се горски пътеки и скоро Римиел усети нещо обезпокоително. Макар и без свръхестествен нюх, черният елф също го долови.

— Каква е тази миризма? — попита той.

Във въздуха се носеше силен мирис на мускус, мърша и пръст — като от някакво огромно животно.

Римиел нямаше отговор на въпроса му и ако трябваше да бъде честен, смяташе, че Алтиарин е по-вероятно да има отговор. Елфът на мрака далеч по-често от него катереше ледените върхари и попадеше на изумителни същества, останали сякаш от друго време, когато целият свят е бил по-суров — снежните човеци Йети, адските свини, саблезъбите пуми и рисове, гигантските вълци и лисици.

Щом и той не знаеше какво създание е минало.

Двамата забързаха ход. Никой не каза подозренията си, а именно че пилигримите са призовали друго отблъскващо изчадие след гигантските червеи.

Скоро стигнаха малка полянка. Римиел долови, че Алтира и Лерта са били тук, ала вече ги нямаше. Следите им също се губеха. Някой ги бе отнесъл нанякъде.

Някой огромен, ако съдеха по следите.

Двамата се спогледаха, след което се затичаха по тях.

* * *

Черните пилигрими също доловиха мускусната миризма на съществото и за пръв път от началото на преследването техният предводител изпита леко безпокойство. Когато бе запрел вълшебството, хвърлило було върху противниците им така, че да ги преследват както лош късмет, така и мрачни същества, се бе надявал да привлечат вниманието на обичайните противници, които понякога минаваха през такива гори — орки, спуснали се от планината, за да дирят самотни пътници, които да оберат, бродещ по пътеките звяр, хранещ се с човешка плът...

Не великан на Всемайката. Това бе древно същество, останало като реликва от незапомнени времена, вероятно заспало вековен сън

под заскрежената почва. Ако пилигримът бе знаел какво чудовище има в околията, щеше да използва заклинанията си далеч по-внимателно.

Монахът замислено откъсна една замръзнала какавида от близко дърво и я погълна. За негово щастие великанът бе създание от ранните години на историята, когато Всемайката бе експериментирала със земните форми. То бе глупаво и не ѝ служеше съзнателно. Вероятно щеше да се нахрани с крадците и да изхвърли ценностите им. Тогава личът щеше да ги отмъкне заедно с камъка. А когато камъкът дадеше своя плод, повече нямаше да се бои нито от великани, нито от елфи, вампири или каквито и да е други жалки творения, които боговете изпращаха на пътя му.

Но засега щеше да му се наложи да почака.

ГЛАВА VI

Алтира се събуди с главата надолу. Не помнеше кога точно бе изгубила съзнание — дали при вида на огромното същество, което я бе сграбчило, или малко по-късно, докато то я носеше небрежно към леговището си. Така или иначе бе потънала в мрак, а сега се събуди в мълчание. На устата ѝ имаше сложена превръзка от груба, мръсна кожа.

Догади ѝ се. Опитва се да се извие настрана, за да види къде е майка ѝ. Лерта бе до нея — в същото обидно положение. Двете бяха окачени с главата надолу, подобно на пилета за печене.

Намираха се в огромна, но плитка пещера, повече като вдлъбнатина в скала. В нея имаше нещо като гигантски дюшек от суха шума, но той бе празен. Всичко бе покрито с влажна, лепкава пръст, сякаш наскоро бе извадено изпод земята.

Великанът стоеше пред тях. Той бе грамадно създание, може би девет метра високо, покрито с гъста, кафеникава козина. Имаше човекоподобно тяло, облечено в груби, вълнени дрехи и изключително зверско лице, с кървясали очи, сплескан нос като на маймуна и грамадна уста, от която се подаваха дълги, остри зъби.

Великанът се бе привел над гигантски глинен съд, под който пукаше огън. Той го пълнеше със сняг и надаваше весели звуци, когато снегът се превръщаше във вода, която после започваше да бълбука. След това взе няколко изтръгнати храста и внимателно пусна листата им вътре.

То си приготвя супа, разбра Алтира. Ако не беше толкова страшно, щеше да е почти смешно.

Великанът взе огромна дървена лъжица, която според момичето можеше да се използва и като боздуган, след което започна да бърка водата с храсталаците в нея и да си тананика някаква мелодия. После вдиша от аромата над горещата вода и се усмихна, разкривайки гигантските си, покрити с налепи, жълти зъби.

А после се обърна към двете жени. Алтира се замаята в напразен опит да се освободи, а после усети топлото докосване от магията на

майка й. Лерта се опитваше да осъществи някакъв контакт с великана, да го убеди, че те са приятели, че не бива да ги яде. За жалост, съществото бе изключително примитивно и очевидно не възприе посланията. Щастливо усмихнато, то се протегна към въжето, на което висяха двете, и го откачи. След това се насочи към казана с очевидното намерение да ги пусне във водата.

Щеше да ги свари живи.

— Пусни ги! — чу Алтира познат глас и се извърна настрана. Видя баща си, Алтиарин. Изглеждаше напрегнат, но гласът му бе спокоен. В ръката си държеше меч, който се стори на дъщеря му съвсем недостатъчно оръжие срещу грамадното същество. Римиел бе зад черния елф. Зъбите му бяха издължени, а лицето му бе разтревожено. Погледът му я намери и той се опита да й се усмихне окуражително.

Не се получи много добре.

Великанът нададе боботещ звук, сякаш се мъчеше да осъществи някаква комуникация.

— Пусни ги — заплашително повтори Алтиарин — те не са за ядене.

Великанът сви рамене, все едно не разбира или не се интересува от това, което елфът се опитва да му каже. След това понечи да пусне Лерта и Алтира в глинения си съд.

Водата в него игриво бълбукаше, сякаш разбираше, че някой ще си прави бульон.

В този момент Римиел скочи напред, много по-бърз и много по-силен от кой да е нормален човек. Вампирът удари с рамо огромния глинен съд и го събори. Горещата вода се разля по краката на грамадното същество и то нададе писък на болка, отскачайки назад. Пръстите на ръцете му инстинктивно се разтвориха и двете жени полетяха към земята, заедно с голямата лъжица.

Римиел успя да хване и двете, бърз като светкавица, а Алтиарин дотича до него, размахвайки меча си.

— Назад, назад! — крещеше той на великана.

Косматото създание го погледна злобно и се опита да го настъпи с масивното си ходило. Черният елф обаче го убодe с острието си. Макар да не бе направен от звезден метал като рапирата, която някога

бе носил в Иррхас-Аббат, този меч бе остър и здрав. От петата на великана рухна кръв и той отново отскочи назад, надавайки писък.

— Да се махаме! — каза Римииел.

Алтиарин кимна. Четиримата хукнаха към изхода на пещерата, но в следващия момент нещо огромно и тежко падна пред тях, препречвайки пътя им.

Дюшекът, на който великана спеше. Бе висок два метра и не можеше да бъде изкатерен, без да изгубят време.

Четиримата се обърнаха. Великанът се хилеше злобно, надигнал лъжицата от земята. Очевидно смяташе да ги смачка с нея — като някакъв зеленчук, който е по-вкусен смлян.

— Стойте зад мен и Римииел — каза Алтиарин и размаха меча си, — това малоумно създание не разбира от намеци.

Лерта бе пребледняла като платно, докато Римииел отвързваше нея и дъщеря и. Когато свърши, знахарката махна превръзката от устата си.

— Внимавай, Алти. Това създание е древно и могъщо. То не е обикновен горски звяр.

— Тук вече нищо не е обикновено — отговори черният елф и пристъпи напред с вдигнат меч.

Великанът го погледна с любопитство. Той не можеше да допусне, че дребното същество пред него ще се опита да го нападне. Затова нададе изключително изненадан писък, когато мечът на Алтиарин прободe пръста му.

А след това се разгневи. Чудовището се наведе и замахна с лъжицата си към Алтиарин. Черният елф отскочи и видя как дървеният прибор оставя широка бразда в пръстта. Ако бе останал на място, сега щеше да е на пюре. Той отново мушна с меча си и поряза ръката на великана.

Звярът се изправи рязко като ужилен и изрева гневно, сетне ритна пръст към черния елф. Елементарна атака, но успя да изненада Алтиарин, който и без това още не се бе възстановил напълно след битката с червеите и загубата на кръв, въпреки последвалата помощ на Римииел. Могъщият войн усети как целият се покрива с прахоляк, а един неголям камък го удари между очите. Елфът изпъшка и залитна назад, замаян.

Великанът се усмихна широко — като грижовен стопанин, успял да се справи с по паднал в къщата му кошер — и понечи да го стъпче с гигантския си крак.

Лерта изпищя, но в този момент Римиел се стрелна напред, скачайки като пума. Закачи се за кръста на огромното същество и се закатери по него, пъргав и гъвкав. Великанът започна да удря с лъжицата по тялото си, за да го отстрани от себе си все едно е бълха, но Римиел бе прекалено бърз. Той стигна рамото му, стъпи върху него и го захапа. Гъстата козина едва не го задави, но остриите му зъби успяха да разкъсат кожата на великана.

Вампирът засмука, макар да осъзнаваше, че не причинява големи щети на съществото. Той не можеше да изпие цялата кръв на това създание, не и ако не искаше да се пръсне. Усети обаче да се изпълва със сила и доволство замая главата му.

Най-сетне враг, срещу който уменията му да са полезни.

Великанът изсумтя изненадано, когато осъзна, че е обект на атака и рязко тръгна назад. Римиел, унесен в пиршеството си, не усети накъде вървят нещата, докато не стана прекалено късно.

Очите на вампира се ококориха, когато многотонното тяло на великана го заби в дебелия каменна стена. Тя не бе като зиданите стени в замък му, които можеше да разбие. Това бе масивно естествено образувание от камък, способно да удържи дори такъв чудовищен обитател, какъвто бе гигантският им противник.

Римиел усети как костите му изхрущават и отвори уста, за да извика. Вместо това обаче от устата му рухна великанската кръв, която повърна от шока, а във въздуха се разнесе писъкът на Алтира:

— Рими!

Великанът се отдръпна отново напред и Римиел се стовари като чувал с картофи на земята. Имаше чувството, че всички кости в тялото му са натрошени, разбираше, че има тежки вътрешни наранявания и разкъсвания. Обикновен човек на негово място вече щеше да е мъртъв, но той бе вампир. С времето, щеше да преживее дори такъв удар.

Но време нямаше.

Великанът го погледна със зловна усмивка, като селянин, успял да улови пор в курника си, след което се обърна към останалите. Очевидно бе преценил, че вампирът вече не представлява заплаха за него.

На пътя на чудовищното същество обаче отново бе Алтиарин, стъпил здраво на крака и вдигнал меча си. Гняв блестеше в очите му, но и примесен с нотка страх.

Великанът бе опустошително силен. Черният елф никога не бе срещал такъв противник. Дори снежният човек Йети, издебнал го в планинския проход, не можеше да се сравнява по мощ с това странно и огромно същество.

Съмняваше се, че може да го победи, дори да бе във върхова форма и напълно здрав, какъвто в момента не беше.

И въпреки това не смяташе да отстъпва.

Великанът се намръщи и заканително вдигна лъжицата си, след което тръгна към него.

Алтира се шмугна покрай двамата и стигна Римииел. Вампирът бе целият в кръв, напълно разнебитен след изненадващата атака на учудващо лукавото същество. Той отвори уста да каже нещо, но нямаше сила да го направи. Можаше само да простене.

— Не мърдай — каза Алтира, — не се движи.

Тя докосна с длани окървавеното лице на мъжа, когото обичаше и вля в тялото му лековитата магия, която бе наследила от майка си. Римииел изпъшка, щом заклинанието премина през израненото му тяло. Алтира усети как някои кости заздравяват, как някои рани зарастват.

Но прекалено бавно и недостатъчно. Вампирът бе понесъл жесток удар, бе прекъснат по време на храненето си и бе принуден да го повърне.

— Трябва да пиеш — разбра Алтира и оголи дланта си.

— Не — поклати глава Римииел, — не и от теб.

— Имаме нужда от помощта ти! — настоя Алтира, извади ножа, който баща ѝ бе дал и поряза ръката си. Ароматът на още кръв влуди Римииел. Той простена, победен от жаждата си и ухапа момичето.

— Не! — извика яростно Алтиарин, който избягваше поредния удар на огромната лъжица. Но великанът само чакаше мигновеното му разсейване. Свободната космата ръка се стрелна напред и сграбчи плаща на черния елф, след което го издигна във въздуха. Уродливото му лице се разкриви в ужасна гримаса, а устата се разтвори, за да го погълне.

Вече не смяташе да готви жертвите си.

Щеше да ги изяде сурови.

Алтиарин бясно размахваше меча си, но бе напълно безпомощен. Бе късно да се изхлузва от плаща си.

Щеше да падне в разтворената паст.

— Стига! — Лерта пристъпи напред. Предишният път, когато се бе опитала да се свърже с великана, не бе успяла. Но тогава бе замаяна и със запушена уста. Сега можеше да ползва силата на гласа си, на убеждението си.

Великанът замръзна.

— Пусни го! — каза знахарката. Гласът ѝ леко трепереше.

— Пусни го — повтори тя.

Великанът послушно остави Алтиарин на земята и се усмихна като идиот.

Лерта погледна в очите му.

— Това не е твоето време — прошепна магьосницата, — събудил си се по погрешка.

Великанът премигна сънено.

— Земята е страшна и свирепа. Не е за добродушко като теб — продължи лечителката. Тонът ѝ бе напевен, спокоен.

— Заспи. Заспи и сънувай сладки сънища от времената, в които светът е бил млад.

Великанът се прозя, разкривайки впечатляващо огромни зъби. Сетне ги прескочи разсеяно, взе дюшека си и го пренесе обратно навътре в пещерата.

— Лека нощ — тихо каза Лерта.

Великанът си легна, сви се на чудовищен кравай и захърка. Пещерата леко потрепери, а цялото помещение започна да се прибира в пръстта, от която по-рано се бе надигнало, призовано от прокобата на пилигримите.

— Да се махаме оттук! — извика магьосницата.

Тя хвана Алтиарин за ръка, независимо че черният елф гледеше бесен Римиел. Вампирът бе възстановил силите си и вече напълно излекуван, водеше замаяната Алтира към изхода.

— Хайде! — извика му Лерта.

Четиримата се измъкнаха през все по-смаляващия се изход. Когато се обърнаха, скалата бе почти напълно потънала в земята. От пещерата нямаше и следа.

— Какво беше това? — попита Алтира немошно. Римиел я прегърна.

Лерта не успя да отговори.

— Какво си мислеше, че правиш, малка госпожичке? — попита яростно Алтиарин. Дори не бе прибрал меча си.

— А ти? — погледна той и Римиел. — Как не те бе грях да се полакомиш от кръвта дъщеря ми?

— Аз... не исках — вампирът се размърда неспокойно, — наистина не исках.

Но Алтира го прекъсна.

— Той бе ранен, татко — отговори момичето, — и аз реших да му помогна. Така, както и ти си направил.

— Откъде знаеш? — намръщи се Алтиарин, но после добави: — Това няма значение. Не можеш да рискуваш живота си.

— Аз мога да се контролирам — обидено се обади Римиел. — Мисля, че съм го доказал неведнъж през последните години.

Алтиарин продължи да гледа яростно и двамата.

— Ти просто не искаш да съм с него — продължи Алтира, — но това няма значение. Аз го обичам, татко. Не бих го оставила в беда.

— Тира... — обади се Римиел. — Не съм сигурен, че...

— Не можеш да ги разделиш със сила, скъпи — добави и Лерта, — това би било грешка.

Черният елф я погледна смаян.

— Значи си готова да оставиш дъщеря ни в прегръдката на вампир?

— В прегръдката на приятел, който е неин любим — поправи го Лерта, — така, както татко Крау остави мен в прегръдката на черния елф, когото обичам.

Бе невероятно, но Алтиарин леко се изчерви.

— Не е същото — упорито каза той.

— Какво толкова имаш против мен, Алти? — попита Римиел. — Знам, че си ми приятел. Спасявал си живота ми. Аз твоят — също. Защо продължаваш да ми нямаш доверие?

— Защото е баща, а бащите са мнителни и мислят, че знаят кое е най-добро за дъщерите им — обясни Лерта спокойно.

Алтиарин я погледна с леко глуповато изражение. Тя разроши косата му.

— Спокойно, скъпи. Ще видиш, че нещата ще се наредят. Остави Тира и Рими да следват сърцето си. Ако то ги събере, така да бъде.

Алтира кимна благодарно на майка си и прегърна красивия вампир.

Алтиарин наведе глава.

— Хубаво — каза накрая той. После вдигна поглед.

— Но Алтира е още много млада, Римиел.

— Не говори така, все едно ме няма! — избухна дъщеря му.

Алтиарин не ѝ обърна внимание.

— Поривите на младежкото сърце са измамни. Ако някога тя реши, че иска друг, обещавай ми, че няма да я задържиш насила при себе си.

Римиел пусна Алтира и приближи черния елф.

— Нима мислиш, че бих се опитал да я задържа насила — очите на вампира проблеснаха. Алтиарин с изумление видя как две кървави вадички се спускат от тях.

Римиел плачеше.

— Рими... — опита се да се намеси Лерта, но вампирът вдигна ръка.

— Нима мислиш, че бих наранил нея? Че бих наранил вас? Вие сте най-близките ми хора. Вие сте единствените, които обичам. Единствените, които ми останяхте. Никога не бих ви сторил зло.

Алтиарин прибра меча си.

— Приятелю... — отвори уста той.

— Да, приятел съм. И търпя всички твои забележки по мой адрес. Че съм безотговорен, че съм безгрижен, че не правя нищо, че съм неблагонадежден. Но едно нещо няма да търпя — вампирът повиши глас. — Няма да търпя да ме имаш за свой враг! — отсече той. Кървавите сълзи продължаваха да се стичат по лицето му. — Ако искаш, ще се махна от вас и няма да ме видите повече, ала няма да стана ваш враг! Никога!

— Рими, спокойно — тихо каза Лерта. Алтира понечи да приближи вампира, но Алтиарин я изпревари.

— Съжалявам — каза черният елф тихо, гледайки Римиел право в очите, — наистина съжалявам. Извинявай.

И постави ръка на рамото му. Пое си дълбоко въздух, след което каза:

— Имаш благословията ми да си с Алтира. Дано бъдете щастливи.

Римиел не отговори, а остана зяпнал и леко треперещ. Черният елф се обърна към дъщеря си.

— В такива моменти майка ти беше по-дейна — а после се отдръпна към Лерта.

Алтира разбра намека и прегърна Римиел, който се отпусна в обятията и.

Тя избърса кървавите му сълзи и го успокои с целувка.

Алтиарин извърна поглед.

— Казвате, че сте силния пол — обади се Лерта, — но по-точно казано е глупавият.

И лечителката приближи своя любим, за да го прегърне и за да го изцери от натъртванията по време на битката с великана, от простудата, която се опитваше да се загнезди в него още от схватката с червеите, от гнева му.

А също така и просто за да го целуне.

Беше сладък миг — и за двете двойки.

Но твърде кратък.

— Не бих искала да развалям хубавия момент — каза Лерта, отдръпвайки се от съпруга си, — но за съжаление, мисля, че сме попаднали в капан.

Тримата и спътници замръзнаха и я погледнаха объркано.

Лерта посочи скалата.

— Нима мислите, че великанът случайно се пробуди точно сега? Че по случайност намери точно нас?

— Какво искаш да кажеш? — попита Алтиарин, обзет от лошо предчувствие.

— Ние сме прокълнати — каза Лерта.

Един клон наблизко зловещо изпука.

— Някой е сложил върху нас проклетие за лош късмет.

— Нима има и такава магия? — разшири очи Алтира.

— Има всякакви магии — отвърна майка й.

— А и пилигримът, който предвождаше събратята си, умееше да изкривява реалността — спомни си Римиел, вече по-спокоен.

— Тогава? — попита Алтира. — Какво е станало?

— Станало е това, че по петите ни са не просто личовете и техните чудовища, но и всеки потенциален неприятел, когото можем да срещнем — отвърна Лерта. — Зловеща магия, точно обратното на това, което правя аз.

— Какво можем да сторим тогава? — попита Алтиарин.

— Трябва да разваля заклинанието — каза лечителката.

— Можеш ли? — ококори се черният елф.

— Би трябвало — кимна Лерта, — то е рана в аурата ни. Би трябвало да мога да я излекувам.

— Не си ли изморена след приспиването на великана? — разтревожи се черният елф.

— Ще бъда още по-изморена, ако срещна втори такъв. Или нещо друго, още по-лошо — поклати глава лечителката, — но сега искам да дойдете и да се хванем за ръце.

Четиримата се събраха и преплетоха длани. Лерта хвана за ръка мъжа си и дъщеря си. Римиел бе стиснал ръцете на момичето, в което бе влюбен, и на баща и.

— Ето... — каза спокойно Лерта, — затворете очи.

Четиримата склопиха клепачи и се озоваха в успокояваща, мека тъмнина. Мигом усетиха, че нещо не е в ред. В нея се долавяше нездраво зеленикаво сияние. Инстинктивно усетиха, че то действа като сигнален фар за всякакви нечисти и злонамерени твари.

— Ето го проблема — прошепна лечителката и се пресегна с магията си към него, за да го отстрани и да ги изцери.

Сиянието грейна в зеленикав пламък и от него се появи лицето на лича пилигрим, белязано от насекоми, пируващи с плътта му, с очи, скрити изпод тежката качулка.

— Дръзваш да разваляш моето заклинание, така ли, жалка селска баячко! — излая свирепият монах.

Лерта се сви пред погледа на свирепото видение.

— Надцени силите си — продължи пилигримът, — затова ще умреш в ръцете на приятелите си!

Лечителката усети как главата ѝ се стяга под напора на смазваща телепатична атака. Тъмнината около нея се изпъстри със зли червени очи, които се отвориха от нищото. Долови гръмък смях да отеква в ума ѝ, демоничен кикот, който стържеше по нервите ѝ като нож по кост. Тя се опита да издигне щит срещу атаката, да се защити, да оцелее, но

пилигримът бе твърде силен — толкова силен, толкова древен и толкова зъл...

Но тя не бе сама. Усети ума на мъжа си до нея — спокоен, хладен, пълен с решителност да защити любимата си; усети Римиел, техния приятел, който никога нямаше да ги изостави; най-после усети разума на дъщеря си — още млад, крехък, но с потенциал, далеч надхвърлящ нейния, със силата на изгряващо слънце.

Нападението на пилигрима се стопи в тяхната защита и той нададе яростен писък, след което изчезна от ума им заедно с проклятието си.

Четиримата отвориха очи.

— Свърши ли? — попита Алтира трепереща. Римиел я притисна до себе си.

— Не — поклати глава лечителката, — справих се с това проклятие, но личът няма да се откаже. Той има огромна сила, по-голяма, отколкото предполагах. По никакъв начин не бива да се изправяме в директна битка с него.

— В такъв случай — каза Алтиарин, — е най-добре да побързаме.

И въпреки че току-що бяха преживели две битки, четиримата отново тръгнаха на път през снега.

ГЛАВА VII

Макар да звучеше невероятно, следващите три дни минаха без премеждия. Четиримата пътуваха бързо, но без да преминават в паническо бягство. Наложиха ход, който да е удобен за всички. Успяха дори да починат в нощите, редувайки се на постове. Като вампир, Римиел настоя да поеме всички бдения, но Алтиарин и дъщеря му не разрешиха. Знаеха, че и Римиел има нужда от почивка, въпреки невероятните си сили. Със своите магии Лерта се опита да замъгли лепкавата следа, която камъкът оставяше в енергийната аура на природата наоколо. Така нито монасите, нито техните чудовища обезпокоиха със скверното си присъствие малкия отряд.

Оставени на спокойствие, четиримата имаха възможност да поговорят, да обсъдят ситуацията, в която са се озовали, да помислят за това, което ги чака. Алтиарин все още срещаше известни затруднения с това да приеме, че дъщеря му е избрала Римиел за свой любим, но поне се опитваше да не пречи. Лерта го успокояваше, напомняше му шепнешком, че и тяхната връзка някога е била странна, но всичко се е развило добре. Елфът си наложи да се довери на своя приятел, макар сърцето му да трепваше всеки път, когато Римиел прегърнеше или целунеше дъщеря му.

Камъкът, който вампирът носеше, също го изпълваше с безпокойство. Той попита Лерта за него, а когато вълшебницата отговори, Римиел и Алтира внимателно се заслушаха в думите ѝ. За нещастие, лечителката нямаше по-ясна представа за товара им от тази, която имаха те. Камъкът бе някакъв талисман на злото и имаше невероятна, умопомрачителна сила. В него бе затворено нещо, а в същото време служеше и за ключ... за някъде. Но закъде, знахарката не можеше да каже. Римиел сподели подозренията си, че пилигримите, които ги преследват не принадлежат нито към Инквизицията на Томан Изкупителя, нито към мрачните чародеи, обрекли душите си в служба на Рамакар. Лерта и Алтиарин се съгласиха с това, ала без да имат представа кой тогава всъщност е господарят им.

Постепенно четиримата престанаха да говорят за монасите — самото споменаване на имената им сякаш носеше неприятно, тежко чувство, което се спускаше към душите им като лепкаво пипало.

Гората, през която вървяха, започна лека-полека да орediaва — бяха стигнали нейния край и навлизаха в цивилизованите земи на Кралските предели. Столицата Санпар и другите големи градове все още бяха твърде далеч, хлабава бе по тия земи хватката на Църквата, не тежеше толкова и властта на короната. Все пак започнаха да стигат села. Хората, живущи в тях, бяха недоверчиви и подозрителни по природа и гледаха изпод вежди минаващите странници. Те не можеха да разпознаят същността на Римиел, който крачеше на слънчевата светлина, скрил зъби иззад устните си, нито Алтиарин, който бе пуснал дългата си тъмна коса, тъй че да покрива острите уши, издаващи елфическия му произход. Алтира, красива и свежа като наскоро поникнало дръвче, привличаше вниманието на селските ергени, ала те нямаха желание да я заговорят заради навъсените погледи, които им хвърляха спътниците ѝ. Лерта обаче печелеше доверието на всички и хората, разменили няколко приказки с нея, се усмихваха дълго, след като тя се бе отдалечила.

От време на време виждаха по пътя си монаси и свещеници. Целият район наоколо имаше един-единствен манастир в горите и той бе слабо населен. Местните духовници бяха добродушни и мили хора, които нямаха нищо общо с централната власт на кардиналите в Санпар. Отминали бяха времената на фанатичните пастори, надъхващи селяните за лов на вещици. Последното десетилетие и половина Църквата бе сменила курса, макар и плавно, затова сега се опитваше да привлича хората с блага дума и добро отношение, а не със страх. Ала, говореше мълвата, духовниците по големите храмове все още се лакомили за власт и господство над човешките умове.

Малцината свещеници, с които Лерта се размина, бяха мили и не усетиха, че имат до себе си магьосница, поради което не любопитстваха за спътниците ѝ. Един от тях бе така любезен да предложи храната си на минаващите, но те отказаха.

Навикът на Римиел и Алтиарин бе да ловуват диви животни — вампирът утоляваше жаждата си с кръвта им, а останалите се хранеха с месото им.

Алтира обаче, обзета от любопитство и спечелена от доброто отношение на духовника, когото бяха срещнали, реши да попита за Пилигримите на тъмното начало — има ли такъв орден в местността, знае ли се нещо за него.

— Не съм чувал за такива хора — поклати глава свещеникът, — но това име не звучи като избрано от богобоязливи братя. Сигурно си се объркала, дъще.

И сякаш облак мина през слънцето, тъй като настроението на всички спадна, а четиримата се разделиха с духовника и продължиха пътя си в мълчание, след като Алтиарин се скара на щерка си за неразумния въпрос.

— Не бива да издаваш никому името на преследвачите ни — каза той, — не се знае какви шпиони имат и кой от хората, които срещаш, може да се окаже враг.

— Но свещеникът беше тъй мил! — възрази Алтира.

— Не се води по вида му — каза ѝ меко Римиел, — ако той знаеше какъв съм аз и какъв е баща ти, щеше да хукне да вика стражи да ни арестуват.

Много сте подозрителни и двамата — нацупи се девойката.

— Принципно — да, но в случая са просто предпазливи — каза Лерта, — трябва да бъдем по-внимателни.

Бяха изминали четири дни от битката с великана, когато групичката приближи малко градче, построено край река. Римиел и спътниците му го видяха от един хълм, до който ги бе извела гората. То стоеше сгъшено в подножието му. Имаше си черква, кръчма, наредени един до друг големи къщи, в които живееха хора, и бакалия, в която се продаваха насъщни стоки — хляб, сушено месо, сол, мед. Имаше и малко пристанище, в което се виждаше спуснало котва корабче.

— Кораб! — оживи се Алтиарин. — Ето нашето превозно средство! С него ще можем да минем бързо голяма част от пътя и да вземем преднина на личовете.

— Идеята е добра — съгласи се и Лерта, но Римиел изпъшка.

— Какво има? — попита го Алтира, веднага усетила, че любимият ѝ е обезпокоен.

— Течаща вода — оплака се вампирът. — Аз не мога да минавам през нея, още по-малко да пътувам.

— Жалко — намръщи се Алтиарин, — пътят щеше да е удобен и бърз, а да си призная — аз обичам пътуването по вода. Някога дори предвождах бойни кораби от Иррхас-Аббат.

Черният елф не спомена мисиите на тия кораби — кръвожадни набези по земите на хората и джуджетата.

— Като слънцето, значи — каза Алтира, свила вежди, сякаш обмисляше нещо.

— Да — кимна Римиел, — това е една от слабостите на нашия род. Според легендата, вампирите били създадени от Сталкерите на Мрака, вещите слуги на Рамакар. Те трябвало да компенсират това, че само елфите на мрака служели на техния бог, а останалите раси почитали враговете му, Томан и Всемайката. Черните ангели им дали невероятна сила и невероятна мощ, ала Томан ги прокълел така, че да не виждат белия свят, да не се радват на слънчевата светлина, да не могат да минават покрай течаща вода и да не съзират отражението си. Това — задето се опълчили срещу него.

— Това е селска митология — намръщи се Лерта, — богове, които воюват помежду си и наказват поклонниците си.

— Няма значение истина ли е, или лъжа — прекъсна ги Алтира, — аз махнах едно от проклятията върху Римиел, сега ще опитам да махна и второ.

— Тира, недей... — отвори уста Римиел, но момичето вдигна ръце, хвана го за слепоочията и докосна устни до неговите, сякаш вдиша от него.

Сетне се отдръпна и усмихна.

— Готово — каза тя.

— Само това? — попита вампирът, смаян.

— Мисля, че да — кимна Алтира, — но не ме питайте как го направих. Просто усетих, че има някаква енергийна преграда около теб, като завеса. И я махнах. Така беше и с невъзможността да излизаш денем.

— И ги махаш просто така? — повдигна вежди Лерта, а сетне поклати глава. — Това е невероятно силна магия, дъще.

— Може би, но аз не го чувствам така. На мен ми напомня на това, което казваш самата ти за болестите. Че са изкривявания, които следва да се изправят.

— Може би — обади се Алтиарин, — но на твое място бих внимавал. Възможно е самият вампиризм на Римиел да е едно изкривяване и ти неволно да го махнеш.

Дъщеря му го погледна неразбиращо.

— Има легенди за хора, чиято истинска възраст внезапно се стоварва върху тях — допълни черният елф. — Те умират мигновено, но пък в агония.

Лерта пребледня, самият Римиел също зяпна.

Но Алтира поклати глава.

— Това, което е вампиризмът при Римиел, поне така, както го чувствам, е безсмъртие. То не е изкривяване. То е дар.

— Дар? — обади се вампирът. — Да се храниш с кръв?

— Хей, аз не съм теолог — оправда се момичето. — Правя магията така, както я чувствам.

— И смяташ, че вампирът сега може да пътува по реката? — прекъсна я Алтиарин, практичен както винаги.

— Сигурна съм — кимна Алтира.

— Ами ако нещо се обърка? — попита Римиел.

— Няма да се обърка — обади се Лерта, — стига си се съмнявал. Откакто те излекувах от Лихваря минаха 20 години, а ти още не вярваш. Повярвай в себе си и всичко ще е наред.

Вампирът леко сведе глава.

— Просто нещата стават малко бързо, това е — промърмори той.

— Другият вариант е да изчакаме черните пилигрими — срязва го Алтиарин, — нямаме време да се бавим. Да тръгваме!

Римиел се спогледа с Алтира, която направи извинителна гримаса от името на баща си. Лерта се усмихна и поклати безпомощно глава. След това тримата последваха елфа на мрака. Не след дълго вече крачеха по улиците на близкото градче. Хората не ги загледаха лошо, както правеха селяните по тия места, но и не им обърнаха никакво внимание. Всеки се занимаваше със своята си работа — кой дялкаше нещо, кой майстореше някакви съдове, кой купуваше или продаваше. След тишината в гората целият шум им се стори оглушителен, а Алтира, която не бе виждала селище, по-голямо от селото край къщата на родителите си, направо се уплаши и се сгуши до Римиел.

— Всичко е толкова голямо — прошепна тя.

— Ами — засмя се вампирът, — не знаеш какво е в истински големите градове на Кралството. Това тук си е мъничко.

— Да не говорим за Иррхас-Аббат — обади се Алтиарин, — неговите кули се издигат чак до небесата.

— Да не говорим, наистина — обади се Лерта, — най-малкото някой може да се шокира, че сме чували това име, да не говорим, че един от нас е бил там.

Алтиарин изгледа жена си и се почувства много глупаво. Годишите живеене в пустошта бяха охладели навиците му да се ориентира в градска среда. На практика бе забравил произхода си.

За щастие, никой от околните хора не му обърна внимание.

— Най-добре да говоря аз — заключи лечителката и поведе останалите из града.

Стигнаха кръчмата — широко, добре осветено помещение, масите, в което бяха почти всичките заети. Лерта избра една на верандата, която гледаше към реката, а останалите се настаниха покрай нея. До групата бързо дотича изкуствено усмихнат сервитьор, който им предложи дневното меню.

Лерта си поръча чаша ароматен чай, докато дъщеря ѝ и Алтиарин бяха гладни и си поискаха яйца с шунка. Римиел отклони поканата за поръчка, което му спечели отровен поглед от сервитьора. Той обаче се стопи до мазна усмивка, когато лечителката извади цяла златна монета. Лерта не бе богата, но селяните от време на време ѝ даваха нещо в знак на благодарност, така че тя имаше спестени пари, които бе взела за из път.

— Задръж рестото — каза лечителката, — в замяна само ще искам малко информация.

— Каква информация? — попита сервитьорът.

— Кога тръгва корабът край реката? — попита лечителката.

— На обед — отвърна сервитьорът, — имате късмет, че пристигате днес. Капитанът събира пътници хей там! — и той посочи последната маса на верандата, на която се бе разположил пълен мъж с дълги мустаци и лула. Той пускаше димни колелца от устата си и посрещаше хора, които оставяха няколко монети пред него, а в замяна получаваха мръсни парченца кожа.

— Благодаря — каза Лерта.

Сервитьорът ги остави.

— Отивам да купя билети — каза лечителката.

— Идвам с теб — каза Алтиарин. Жена му кимна и двамата оставиха Римиел и Алтира насаме.

Вампирът се почувства неловко. На практика, това му се случваше за пръв път от знаменателната битка преди появата на пилигрима.

— Как си? — попита той, леко глупаво.

— Добре — каза Алтира и му се усмихна. Римиел усети как познатата сладка болка стяга сърцето му.

— Вече всичко е наред — каза тя и хвана ръката му, — моите знаят за нас. Одобряват. Вече нищо лошо не може да ни се случи.

— Защо мен, Алтира? — попита Римиел. — Ти си толкова млада. Можеше да имаш, когото си искаш. Може би някой юнак от планинарите. Или кралски рицар. Или... кой знае? Елф на светлината? Ние отиваме при тях.

— Не искам елф или рицар — отвърна протичко Алтира, — искам теб.

Римиел се усмихна като юноша. През вековете бе имал много жени, но тази девойка го караше да се чувства... сякаш е отново жив.

Дори Жийна не го бе карала да изпитва такива емоции.

— Взехме билетите — извади ги от унеса гласът на Алтиарин, който седна отново на мястото си. — За такова корито, капитанът не взима никак малко.

— Важното е, че си намерихме превоз — каза Лерта, също разполагайки се на мястото си. После видя погледите, които си разменяха дъщеря ѝ и Римиел.

— Да не прекъснахме нещо?

— Не — едновременно отговориха и двамата.

Алтиарин се подсмихна.

— Спокойно. В кораба ще си имате двойна каюта. Запазихме две такива.

— Наистина? — зяпна Алтира. — Татко, обичам те!

И тя го прегърна.

— Хей, хей — отвърна той, но се усмихна, — благодари на майка си. Идеята беше нейна. А и ти не си единствената влюбена тук...

И черният елф погледна към лечителката, усмихвайки се леко. Лерта се изчерви и сведе поглед.

Малко след това закуската пристигна. Елфът и дъщеря му се нахраниха, а Лерта изпи чая си. Малко по-късно цялата компания се насочи към кораба. Качиха се без проблеми, видяха каютите си и след това излязоха на палубата. Корабът полека отплаваше и пристанището се бе изпълнило с хора, които махаха за довиждане на приятели и роднини. На борда имаше всякакви хора — търговци, пътешественици, един свещеник, дори няколко влюбени двойки, събрали пари, за да посетят най-близкия голям град. Натоварен с всички тях, корабът се плъзна по течението и остави градчето зад гърба си, отдалечавайки се и от пустошта под извисяващата се на хоризонта Ледена планина.

* * *

Много по-късно Пилигримите на Тъмното Начало също пристигнаха в градчето. Беше се свечерило и хората бяха започнали да се прибират по къщите си. Малцината, останали навън, се свиха при вида на пристигналите монаси. Неясно безпокойство изпълни всекиго, погледнал забулените им в черно фигури, наблюдавал неестествените им, леко отсечени движения, дочул странните им, напевни гласове, които разговаряха на език, който бе непознат на околните. Колцина дори се зачудиха дали да не извикат свещеника на града, ала не посмяха — инстинктивно усещаха, че неговата вяра няма да е достатъчна защита срещу скритата сила, която тези хора имаха.

Монасите стигнаха края на реката. Както и вампирите, личовете не умееха да пресичат течаща вода. Щеше да им се наложи да вървят покрай брега, да загубят време.

Но това не притесни особено техния предводител. Той отвори устата си и от нея лъхна мирис на леш. От гърлото му долетя звук като от тежко храчене, сякаш се мъчеше да изплюе нещо, а малко по-късно в устата му запърхаха лепкави криле. Странно изкривена пеперуда полетя от устата му. Тя се бе излюпила в гърлото от замръзналата какавида, която пилигримът бе глътнал и сега полетя на свобода, инстинктивно усещайки накъде да лети, какво да преследва.

И с всеки мах на крилете си ставаше все по-голяма и по-голяма.

ГЛАВА VIII

Римиел излезе на палубата и усети как вятърът приятно развява косите му. Имаше нужда да се разхлади, макар горещината, която изпитваше да не бе причинена от времето, с чиито прищевки той — като вампир — отдавна не се съобразяваше.

Денят на кораба бе минал прекрасно и той почти бе забравил, че е беглец, който носи тайнствен артефакт и бяга от свръхестествени убийци. Четиримата бяха разговаряли цял ден на палубата, анонимни сред останалите вгълбени в свои емоции пътници, и се бяха сблизили така, както никога досега не бе ставало. Алтира се гушеше в Римиел сякаш двамата ходеха заедно от години, а той усети приятна топлина, която се разля от сърцето по тялото му и през целия ден се усмихваше, изумен от това, че съдбата го е дарила с това прекрасно момиче, върнало му радостта от деня, от света. Лерта го приемаше радушно, сякаш за миг бе скочил от статута на приятел до този на син, което го караше да се чувства леко странно — все пак бе по-стар от нея. Дори Алтиарин се отнасяше по-дружелюбно, макар някога да го гледаше изпод вежди. Като цяло обаче той се мъчеше да извини поведението и съмненията си отпреди, затова бе мил дотолкова, доколкото му бе възможно и дори си позволи да даде някои съвети на вампира.

— Ще трябва да ти купим оръжие — почти бащински каза той. Репликата стоеше съвсем не на място, тъй като двамата гледаха спокойните води на реката, всеки прегърнал любимата си.

— Не мисля, че имам нужда от това — отвърна вампирът разсеяно, — знаеш какви са силите ми.

— Не всичко може да бъде ухапано, Римиел — поклати глава Алтиарин. — Спомни си битката с червеите.

— Не искам. Не и сега — бе отвърнал вампирът, а Алтира се бе засмяла. Смехът ѝ заромони като музика, галеща слуха му.

Когато се бе свечерило, тримата му приятели бяха хапнали, взимайки си храна от корабната кухня, чиито представители обикаляха с кошници пътниците, а малко по-късно се бяха прибрали по каютата си, като Римиел бе останал насаме с Алтира.

И там, докато бяха сами, устните им се бяха слели в едно и той я бе прегръщал и милвал, а тя му отвръщаше със същото. Не се познаха — още бе рано за това, а той не искаше да избързва или да я плаши. Но се чувстваше, сякаш малко остава да се задуши от страст и въпреки целия си опит с нежния пол бе притеснен като младеж на първа среща.

Когато Алтира най-последно заспа, той я зави с одеялото, оставено от грижливите съдържатели на кораба, и излезе навън, където сега си припомняше всичко станало през последните няколко дни. И това, че е с Алтира, бе лъчът светлина, достатъчен, за да разпръсне тъмнината, струпала се от зловещите и необясними събития, свързани с мътния камък в джоба му и преследващите го пилигрими.

Или поне така му изглеждаше.

— Не можеш да спиш, а? — обади се кормчията на кораба.

Римиел го погледна. Вятърът задуха по-силно, развявайки косите му. Вампирът присви очи.

— Нещо такова — излъга той, — малко силно духа, не мислиш ли?

Кормчията се намръщи. Той единствен от екипажа бе останал на корабчето.

— Да. Проклет да съм, ако разбирам откъде дойде този вятър. Нищо не подсказваше за него — нито по облаците, нито по времето.

Римиел усети как при тези думи го обзема безпокойство. Вятърът духна по-силно, развявайки палтото му.

— Що не вземеш да се закопчееш? — попита кормчията. — Ще настинеш така.

— Не се притеснявай — отговори вампирът, — добре съм си.

И се загледа в тъмното. На палубата на кораба имаше разположени фенери, които светеха с неясна светлина и правеха нощта около тях да изглежда плътна. Ала Римиел нямаше проблем да вижда в тъмното и така можеше да огледа околността — бреговете, по които горите край Ледената планина съвсем бяха оредели, водата на реката, в която плуваха разтревожени риби. Внезапно погледът му долови някакво движение, нещо далечно в тъмнината, което обаче се движеше с невероятна бързина.

Римиел се загледа в него и в следващия момент очите му се разшириха.

— О, богове — прошепна той.

Някакво грамадно същество летеше към тях — с тънко тяло и гигантски, плющящи криле. Вампирът си даде сметка, че то е източникът на вятъра, опъващ платната на кораба и веещ косите му, и се замисли колко ли голямо трябва да е създанието.

Нима пилигримите бяха призовали дракон от древността, който да тръгне по дирите му?

— Бог е само *един* — скара му се кормчията. — Томан, великият Изкупител. Не позволявай на бабите покрай Ледената планина да ти изпият ума с глупостите си.

— Имате ли спасителни лодки? — не му обърна внимание вампирът. Той се мъчеше да различи контурите на странното същество, но в това, което виждаше, нямаше никакъв смисъл. Като че насекомо се приближаваше към кораба, нещо като пеперуда, ала стократно по-голяма отколкото е редно.

Римиел се сети за червеите и потрепери. Ето че монасите му бяха изпратили нов противник, още по-могъщ от предходните.

— Не — намръщи се кормчията, — това е речен кораб. Какво толкова може да стане?

— Събуди екипажа — поклати глава Римиел — и завий към брега. Към кораба приближава чудовище!

— Какво? — не разбра събеседникът му и се намръщи. Обветреното му лице стана неприветливо.

— Момче, ти да не си пил?

— Прави каквото ти казвам! — изкрещя Римиел и се спусна по стълбите на кораба, към коридора с каютите. Заблъска по всички врати, викайки:

— Ставайте!

Алтиарин първи отвърна на виковете му, като излезе в пълна бойна готовност от вратата на своята каюта, наметнал плащ и с изваден меч, сякаш изобщо не бе спал. Тих и смъртоносен както винаги.

— Какво става? — попита той. Гласът му звучеше спокойно, но очите му бяха напрегнати.

Той е уморен, даде си сметка Римиел. Уморен и шокиран от всичко, което става с такава бързина, че той не може да се адаптира. Дъщеря му се бе влюбила във вампир. Бе изгубил дома си. И го преследваха чудовища.

Аз му докарах всичко това, помисли си с горчивина вампирът. Страхотен приятел, няма що.

— Римиел, какво има? — повтори Алтиарин.

— К'во сте се разприказвали, за вас сън няма ли бе, ей! — обади се някакъв шишкав мъж, изскочил от каютата си.

— Чудовище — повтори вампирът, — огромно крилато чудовище идва от Ледената планина!

Последното той добави за учудените лица, подали се от вратите на каютите си. Хората по тия земи изпитваха суеверен ужас към планината и лесно можеха да повярват, че нещо зло се е спуснало от върхарите и.

Алтиарин обаче леко пребледня. Той прочете истината в лицето на приятеля си.

Пилигримите отново ги бяха намерили.

— Да тръгваме! — каза той на Лерта, докато Римиел хвана за ръка показалата се Алтира.

— Трябва да бягаме! — обясни бързо вампирът. Четиримата се спуснаха обратно към палубата, заедно с учудените хора, повечето от които мърмореха. Други направо ругаеха, но немалко от тях се върнаха в каютите си, за да си вземат багажа и да се приготвят да напуснат кораба.

Бяха усетили страха в гласа на вампира.

Римиел и спътниците му изскочиха на палубата. Кормчията бе спрял работа и се бе обърнал с гръб към руля, с ужас наблюдавайки как огромна и неясна фигура приближава кораба.

— Какво, в името на Томан, е това? — попита той, а в тона му прозвуча истерия.

Римиел вече виждаше ясно създанието. Призля му. Това бе огромна пеперуда, с размах на крилете поне 20 метра. От постоянните ѝ махове брулеше силен вятър, а уродливата ѝ глава оглеждаше палубата на малкото корабче под нея, сякаш търси нещо. Щом многофасетъчните и очи се спряха на Римиел, тя нададе нещо като тържествуващ съсък и се спусна към него.

Хората, излезли на палубата, се разпищяха. Неколцина сглупиха и скочиха в реката. Ледените ѝ води им изкараха дъха и ги парализираха — веднъж потънали в нея, те повече не излязоха.

Екипажът на корабчето бе реагирал бързо. Сега моряците бяха приготвили саби и абордажни куки, с които да посрещнат огромното същество. Пеперудата обаче ги повали със силните пориви вятър, навяващ от огромните ѝ криле, а от уродливата глава се чу подигравателен, хрипкав звук — като сподавена кихавица.

Алтиарин събори жена си и дъщеря си на дъските, сетне се претърколи назад и извади меча си. Римиел отскочи настрана и избегна лепкавите лапи на създанието, които хищно се протегнаха към него.

Пеперудата прелетя от другата страна на кораба, сетне се обърна и отново се насочи към тях. От гърлото ѝ излезе пронизителен, странен писък, като на щурец, свирещ през гигантска фуния.

— Вие докарахте това същество! — развика се някой. Римиел видя свещеника, дошъл сред пътниците, висок мъж с грубо лице и пламтящи очи. Позна го веднага. Този бе от духовниците, които винаги в паството си търсеха вината за всяко случило се бедствие.

Но в случая бе прав, разбра вампирът и усети да го жегва чувство за вина. С присъствието си бе привлякъл пъкленото същество на пилигримите към този кораб.

Привлечена от гласа на свещеника, пеперудата наклони странната си глава към него и изплю някакво противно лепкаво вещество, което го обгърна от глава до пети. Духовникът изпищя, сякаш са го полели с врящ катран и хукна към реката, за да скочи в нея.

Дори обаче не можа да стигне перилата — целият изгоря от странното вещество и се разпадна на купчина от неясна субстанция, която започна да се изпарява в хладния нощен въздух.

В това време пеперудата продължи полета си. Огромните ѝ криле минаха като остриета през мачтите на малкото корабче и ги събориха. Цялото корабче се разтърси от този удар. Дъските му се нацепиха, а то се наклони опасно на една страна.

Римиел скочи към руля, изблъска кормчията и отчаяно изви корабчето към брега. Това бе надеждата на всички. Ако потънеха сега, щяха да умрат, смразени от ледената вода.

Всички, освен него.

А той нямаше да преживее толкова смърт да тежи на раменете му.

Пеперудата отново пикира във въздуха. Бяха принудени да залегнат. Злокобното насекомо плю още от странното вещество в

устата си към Римиел. Той с мъка избегна атаката и веществото удари палубата. Не засегна никого, но прогори дъските и слезе към долните нива на корабчето.

Всичко започна да се разпада.

Заради него.

— Имам нужда от помощта ти — каза Алтиарин, изникнал като сянка.

— Какво? — Римиел го погледна като обезумял, като с крайчеца на окото си не изпускаше неестественото насекомо. Пеперудата отново се бе издигнала във въздуха и се готвеше пак да се спусне към тях. Надаваше странни, пискливи звуци, от които го полазиха тръпки.

В това време хората бяха изпаднали в пълна паника. Мнозина скочиха зад борда, мъчейки се да оцелеят в ледената вода. Някои се пребиха в плитчините до брега, други попаднаха в ями и се удавиха, а трети се добраха премръзнали и мокри до безопасността на сушата, изпълвайки нощния въздух с проклетия.

— Когато пеперудата се спусне към нас, ме метни към нея така, че да се приземя на гърба ѝ — продължи черният елф.

— Какво? — зяпна го вампирът.

— Млъкни и изпълнявай — срязва го Алтиарин. — Имам нужда от твоята сила. Ще вземеш жена ми и дъщеря ми и ще ги пазиш от ледената вода, докато се върна. Ще убия това същество!

— Но... — опита се да каже Римиел.

В това време пеперудата нададе зловещ крясък и отново се спусна към корабчето.

— Направи го! — кресна черният елф.

Вампирът кимна, хвана Алтиарин с две ръце през кръста и го хвърли с все сила, така че той да се озове над огромното създание. Пеперудата изгледа с многофасетъчните си очи летящата към нея черна фигурка и разтвори странните си мандибули, изплювайки към елфа киселинната си слюнка.

Лерта изпищя, но Алтиарин се завъртя във въздуха и успя някак си да избегне смъртоносния заряд, макар наметалото му тежко да пострада. Огромна дупка се появи в него, докато черният елф направи салто, за да кацне на гърба на чудовищното насекомо. С едно движение той свали плаща си, преди киселината да достигне тялото му, и заби дългия си тънък меч в тялото на зловещото създание.

Пеперудата нададе неистов писък и остана да кръжи над кораба, бясно махайки с криле. Огромни вълни се издигнаха от реката, следствие на въздушното течение, и се отправиха към кораба.

Паникьосан, Римииел сграбчи дошлата при него Алтира и се обърна към Лерта. Знахарката протегна ръка, която да стигне неговата, но вълната се оказа по-бърза.

Ледената вода блъсна лечителката и я хвърли в тъмните води на реката.

— Мамо! — извика Алтира.

Римииел усети ужасно чувство да свива стомаха му. Те щяха да умрат заради него.

В следващия момент втора вълна блъсна и него. Изхвърли го навътре в реката, но той не изпусна Алтира, която се притисна до него, изпаднала в шок.

Когато изплуваха от водата, Римииел усети, че тя цялата трепери и бе сигурен, че не е само от студ.

Бе я провалил, даде си сметка той. Майка ѝ бе потънала заради него.

Но сега трябваше да извади Алтира от водата, да я отведе далеч от ужасната пеперуда. С виждащите си надалеч очи видя как Алтиарин отчаяно забива меча си отново и отново в уродливата глава на насекомото, отклонявайки го в противоположна на него посока. Съществото надаваше неистови, зловещи писъци и плюеше киселинни храчки, които оставяха пушещи следи навсякъде, където удареха.

Вампирът искаше да скочи към него, да го разкъса, да го убие. Но това нямаше да помогне. Чудовището бе само марионетка в изгнилите ръце на пилигримите. Дори да успееше да го победи, те щяха да изпратят друго.

А Алтира щеше да умре.

— Т-т-татко — прошепна тя, треперейки — м-мамо...

Сърцето на Римииел щеше да се пръсне. Той не можеше да помогне на баща ѝ, така, както не бе могъл да помогне и на майка ѝ. Трябваше да спаси нея.

Сега тя щеше да го намрази.

И той си го заслужаваше.

С тази мисъл вампирът заплува към далечния бряг с невероятна скорост, макар и само с една ръка — с другата придържаше момичето

до себе си. Нощната тъма погълна битката зад гърба му.
Далеч назад в мрака, пеперудата нададе триумфален писък.

ГЛАВА IX

Или поне така се стори на обърканото съзнание на вампира. В действителност черният елф бе видял сметката на съществото, твърде умел и бърз за него. Пеперудата отчаяно се опитваше да го отхвърли от себе си, въртейки се като полудяла и плюейки навсякъде. Елфът обаче майсторски се придържаше за гърба ѝ, стиснал с една ръка противната антенка на главата ѝ, а с другата нанасяше удар след удар с меча си. Най-накрая той успя да засегне някакъв жизненоважен орган и съществото нададе неистов крясък, който зловещо отекна в нощта.

След това плавно се спусна към езерото и падна в него, подобно на чудовищен сал.

— Лерта! — извика Алтиарин. Той бе видял какво се бе случва с жена му, бе видял и как Римииел отвежда дъщеря му надалеч, на безопасно място. От една страна, му идеше да поздрави вампира за мъдростта, от друга, го мразеше, макар да знаеше, че той не бе имал възможността да помогне по никакъв начин на любимата му. Пеперудата бе твърде бърза. Бе реагирала по нетрадиционен начин и ги бе изненадала.

Но той нямаше да остави Лерта да загине. Никога нямаше да я загуби.

Скочи в ледените води, прибирайки меча в колана си в движение. Нормален човек би се парализирал при такъв шок, но не и елф на мрака, каляван от малък. Гмурна се под водата и загледа към речното дъно, търсейки любимата си.

Лерта бе паднала на плитко място. Нямаше как да е загинала. Бе невъзможно. Но я нямаше никаква.

Алтиарин извади глава над водата, за да си поеме въздух. Искрици играеха пред очите му. Нямаше да може да остане дълго в реката. Адреналинът от битката още го държеше, но водата наистина бе леденостудена.

Отново потопи глава. Погледът му отчаяно търсеше следа от жената, която обичаше.

Не видя нищо.

Понечи да се оттласне нагоре, за да си поеме въздух, но тялото му не го послуша. Студът щеше да успее там, където пеперудата се бе провалила.

Отвори инстинктивно уста и в гърлото му влезе вода. Опита се да изплува, но не можа. Почувства как крайниците му изтръпват, пред очите му притъмня. Мечът немилостиво го затегли надолу. Не бе дълбоко, но достатъчно, че да го погуби. Усети как тялото му се отпуска и премигна.

Бе направил всичко, което е по силите му. Бе убил пеперудата и бе оставил дъщеря си в ръцете на вампира, който, ако не друго, бе могъщ защитник.

Но без Лерта самият той не можеше да продължи. Реката му я бе взела и сега се опитваше да вземе и него. И той нямаше сили да се противи. Без нея животът му губеше смисъл.

Внезапно усети как някой го дръпва, прихванал го изпод мишниците. Простена и се закашля, когато главата му се подаде над водата.

— Глупак — чу задъхания глас на Лерта зад себе си, — изключително си глупав!

Накрая стигнаха брега. Алтиарин се отпусна на тревата и усети как вълшебницата сваля мокрите дрехи от него.

— Глупав, глупав, глупав! — повтаряше тя.

— Тира... — опита се да каже той. — Римииел...

— Отнесе я надалеч, понеже и той е голям мъдрец като тебе! — срязва го лечителката.

Елфът смътно усети ръцете на любимата по челото си и усети успокоителната топлина на магията и да се разлива по тялото му.

Сетне изгуби съзнание.

* * *

Римииел не обичаше огъня. Той бе от малкото неща на света, които можеха да наранят един вампир. Сега обаче бързаше да го разпали, струпвайки с мълниеносна бързина на едно място всички паднали клонки и сухи листа, които успя да намери. Сетне с два камъка причини искра, удряйки ги един в друг с такава сила, че

единият от тях се счупи. Огънят пламна и вампирът приближи изпадналата в несвяст Алтира до него. Сетне започна да съблича момичето от мокрите му дрехи. Нямаше време дори да се притесни какво тя ще помисли за него. Знаеше, че трябва да я стопли, макар самият той да не усещаше нито студа, нито подгизналите дрехи по себе си.

Когато Алтира остана гола пред него, дъхът му спря. Полуелфата бе изключително красива — с елегантните черти на елфите, но в същото време женствена — като изваяна от скулптор.

Но Римииел нямаше време да ѝ се любува. Красивото ѝ тяло бе посиняло от студ и той започна да го разтрива. Собствените му пръсти бяха мъртвешки хладни, но пък силни и той постепенно възвърна кръвообращението и. Не се мина много време и Алтира отвори очи. Не показва с нищо дали разбира къде се намира и какво се случва с нея. Погледът ѝ се зарея нанякъде и вампирът разбра, че тя прави магия.

Замръзна, без да смее да я прекъсне. Може би се опитваше да се сгрее с вълшебството си.

Вместо това обаче Алтира притвори очи, сякаш в облекчение.

— Живи са — промълви тя, — и двамата.

— Лерта и Алтиарин? — попита Римииел.

— Мама и татко, да — кимна момичето.

Римииел едва не се разсмя от облекчение. Бяха оцелели, макар да нямаше представа как точно. Бе сбъркал за пеперудата. Всичко бе наред.

— Но са много далеч — намръщи се Алтира. — Защо ме отведе толкова надалеч?

Вампирът погледна към реката. Отстъпвайки от чудовищната пеперуда, се бе напрегнал до краен предел, достигайки скорост вероятно доста по-висока от тази на корабчето. Но така се бяха отдалечили много от Алтиарин и Лерта, а на всичко отгоре бяха и на отсрещния бряг спрямо този, на който вероятно се намираха приятелите му.

— Искях да те отведа далеч от пеперудата — призна той. — Баща ти така заръча.

Алтира се изправи.

— Никога не прави това повече — каза тя рязко. — Никога не ги изоставяй.

— Баща ти заръча така... — отвори уста Римииел.

— Не ме интересува! — извика момичето. Сетне взе дрехите си и очевидно използва магическата си дарба по някакъв начин, тъй като, след като ги тръсна, те внезапно изсъхнаха. Облече се мълчаливо, без да продумва и дума.

Вампирът отстъпи крачка назад.

Ето че му се бе разсърдила. И с право. Родителите ѝ бяха оцелели, но не благодарение, а въпреки него. Той бе привлякъл пилигримите и техните адски изчадия към тях. Още когато бе излязъл от замъка си, трябваше да отнесе зеления камък някъде надалеч, вероятно към океана и да го хвърли там. Монасите никога нямаше да го намерят.

Вместо това бе лишил приятелите си от дом и сега чудовища ги преследваха по петите. Заради неговия егоизъм, който го бе накарал да потърси помощ, Алтира едва не бе останала сираче. И всичките ѝ чувства към него очевидно бяха угаснали. Какъв глупак беше, да се надява, че добро и честно момиче като нея ще хареса някого като него — старец с измамно младо лице, сладострастник и кръвопиец, живял цял живот сред чудовища и постигнал всичко заради тях — заради загадъчния прилеп, който го бе ухапал на младини, за да го превърне във вампир, и Лихваря, който го бе заробил, за да го сблъска с родителите и.

Усети струи кървави сълзи да се стичат по бузите му.

— Съжалявам — тихо прошепна той. Алтира го погледна намръщена, а след това изражението на лицето ѝ се смени. Тя ахна и се затича към него, прегръщайки го силно.

— Хей, не исках да ти се карам — каза тя, — ти не си виновен.

Той отпусна глава към шията и, засрамен, че плаче пред едно дете.

— Аз привлякох чудовището към вас — прошепна той, — аз ви докарах всичко това.

Алтира го хвана за брадичката и повдигна лицето му.

— Глупости говориш — каза тя, — личовете докараха всичко това. Нямах вина за станалото.

— Ако не бях отишъл при вас — каза той — и бях тръгнал към океана...

— Щеше да умреш — прекъсна го момичето. — Те щяха да те намерят, Рими. Не можеш да се справиш сам. Никой от нас не може. Ако не бе там на палубата, за да засилиш баща ми към пеперудата, всички щяхме да бъдем изпепелени от киселината ѝ. Но по същия начин и ти не можеш да оцелееш без помощ. Приеми го и не се обвинявай за това.

— Нямах право да идвам при вас... — прошепна той.

— Приятелите са за това — каза Алтира. — Знаеш ли как щяха да се чувстват мама и татко, ако те бяхме намерили мъртъв? Знаеш ли как щях да се почувствам аз?

Вампирът я погледна и потъна в очите ѝ. Усети как се успокоява, сякаш му правят магия.

И може би Алтира правеше точно това. Така или иначе, почувства се по-добре.

— А и това не е всичко — продължи тя, — камъкът, който носиш...

Римиел несъзнателно го извади. Беше тежък и леден на допир, но в същото време и мазен, като нещо, извадено от топло тяло. Не се бе изхлузил в реката, дори не бе променил местоположението си в джоба му.

— Прибери го — Алтира сви ръката му около камъка, — не искам да го гледам. Не искам да го чувствам. Дори сега, когато потърсих родителите си, усетих злокобния му призив. Това е зло, Рими. Зло от отвъдното. Ако не стигнем този елфически водопад, не само ние ще изгубим живота си. Каквото и да крие този камък, то не бива да излиза наяве.

Римиел прибра камъка и се усмихна слабо.

— Какво щях да правя без теб...

— Никога няма да останеш без мен — поклати глава Алтира, — нито без мама и татко. Ние сме семейство.

— Малко избързваш.

— Не мисля. Ти си мой.

А после и двамата млъкнаха. Алтира леко се изчерви, сякаш осъзна какво е казала. Римиел прочисти гърлото си.

— Вече добре ли си? — попита той, не знаещ какво друго да каже.

— Да — кимна Алтира, — благодарение на огъня, който разпали... и собствената ми магия. Сега остава да изчакаме родителите ми и да продължим към най-близкия град.

— Кайнам — кимна Римиел, а после се намръщи, — но е по-добре да срещнем родителите ти направо там.

— Какво? — повдигна вежди Алтира. — Казах ти, че няма да ги оставя. Не те обвинявам, задето си се подчинил на баща ми, той е доста... властен. Но не виждам причина.

— Камъкът — поклати глава Римиел, — говорих с майка ти, Тира. Камъкът е, който привлича пилигримите. Ако се забавим, те може да ни настигнат тук...

Той махна с ръка към поляните наоколо.

— Тук няма прикритие. Няма хора. Не можем да се скрием. Дори аз не мога да победя тези същества, баща ти също няма да се справи.

— Не си го виждал.

— Виждал съм го. Ти не си виждала тях. Никога не съм попадал на по-смъртоносни противници.

Алтира млъкна.

— Ами ако настигнат нашите? — попита тя. Устните ѝ леко потрепериха.

— Въобще няма да ги търсят. Камъкът привлича пилигримите. Те ще тръгнат по нашата диря, не по тяхната. Но в града те няма да могат да действат толкова явно. Инквизицията е силна.

— Поредната добра новина — намръщи се Алтира.

— Чуй ме — продължи настойчиво Римиел, — аз не си падам по духовниците, но едно знам със сигурност. Те не одобряват черната магия и ще реагират, ако някой почне да създава чудовища под носа им. Пилигримите няма да могат да се развихрят на онова място, както го направиха тук, в пустошта. А ние ще бъдем скрити.

— И ще изоставим мама и татко? — повиши глас Лерта.

— Не — поклати глава Римиел, — предвид факта, че съм напълно неспособен да се оправям сам...

— Много си строг към себе си.

— Но пък съм справедлив. Така или иначе, без тях няма да стигна доникъде. Но ще ми е по-лесно да ги намеря в някой хан.

— Как точно? — попита Алтира.

— Тук идваш на помощ ти. Нали можеш да усещаш майка си с магията си? Ще можеш ли да я привлечеш към себе си, ако се наложи?

Алтира се замисли.

— Не зная — поклати глава, — не съм опитвала. Досега не сме се разделяли задълго.

Римиел се намръщи.

— Тогава може би все пак трябва да се върнем.

— Рисковано е — каза накрая Алтира. — Не искам да привличам пилигримите към родителите си. Продължаваме напред. Ще се справя в града.

— Сигурна ли си? — попита вампирът.

— Да — отвърна момичето и с изненада установи, че наистина го мисли.

— Да, сигурна съм — повтори тя, — аз ги обичам. Моята магия не знае граници, когато трябва да помогне на някого, когото обичам.

Алтира приближи Римиел.

— Затова с лекота помагам и на теб.

Вампирът отвори уста да каже нещо, но тя го прекъсна с целувка. Двамата останаха за миг един до друг, след което се разделиха. Алтира постави ръка на гърдите му и продума нещо. Римиел усети как дрехите му изсъхват.

— Не ми пречеха — каза той.

— Да, но не ми е приятно да ходиш мокър около мен като куче, излязло от локва.

Римиел се засмя, без да иска. Но след всичко преживяно, имаше нужда да се поотпусне. Затова обаче нямаше време. Без повече да говорят, двамата тръгнаха в нощта по посока на реката, към град Кайнам.

* * *

Когато Алтиарин се събуди, вече бе съмнало. Слънцето хвърляше бледа светлина по тревите наоколо. Реката тихо ромонеше наблизо, сякаш не е била свидетел на ужасната битка от нощта.

Но ромонът ѝ не бе единственият шум наблизо. Долитаха и гневни гласове.

— Онези хора докараха чудовището от Планината! — викаше някой. — То бе по дирите им! Ако не бяха те, то нямаше да нападне кораба!

— Глупости говориш — отвърна му друг, старчески глас. Кормчията, даде си сметка Алтиарин.

— Ако не беше тъмнокосият войн, пеперудата щеше да погуби всички. А ако не бе съпругата му, щяхме ли да сме излекувани според теб?

— А как ни излекува тази жена? — попита трети човек и в гласа му се долови суеверен ужас. — Тя може да е вещица, обречла безсмъртните ни души на вечни мъки! Спомнете си какво каза свещеникът!

— Той много говореше, но накрая това не му помогна — цинично се обади четвърти човек.

Алтиарин тихо се облече, а после се изправи. Щом го забелязаха, всички млъкнаха.

— Алти — погледна го Лерта. Тя, заедно с кормчията и още трима-четирима души стояха срещу гневната тълпа на останалите оцелели пътници, които я гледаха мрачно. Но когато го видяха, отстъпиха.

— Лерта — черният елф се обърна към жена си и я прегърна, — ти си жива.

Тя отпусна глава на гърдите му.

— За теб винаги.

— Но как...

— Вълната ме избути на плиткото. Успях да изляза бързо... но после трябваше отново да се потопя във водата, тъй като ти започна да се гмуркаш в нея. Глупчо.

— Никога не бих те изоставил, Лерта.

— Не искам да рискуваш живота си за мен!

— Без теб, моят живот няма смисъл — отвърна черният елф. Двамата се целунаха.

Но това сякаш разгневи един от останалите пътници, млад човек с набола брада, който пристъпи напред с изцъклен поглед.

— И моят живот няма смисъл без любимата ми Калана, която потъна в ледените води на реката! Вие сте виновни за това! Изчадието дойде заради вас!

— Съжалявам — каза Лерта и се откъсна от любимия си, вдигайки ръка.

— Не ми викай, че съжаляваш! — изкрещя отново младежът. — Ти си вещица! Да я изгорим!

— Няма да правите глупости! — обади се кормчията. — Ако не бяха тези хора, да сме мъртви!

— Тези хора докараха чудовището! — долетяха гневни гласове.

Алтиарин изтегли меча си и всички млъкнаха.

— Никой никого няма да гори — каза той тихо и заплашително, — освен ако не иска да се срещне с меча ми.

— Какви сте вие, бе хора? — обади се някакъв човек. — Не приличате на местни. Не приличате на хора от вътрешността на кралството.

— От Ледената планина ли идвате? — попита трети.

— Или отвъд — обади се четвърти, онзи, чийто глас бе пълен със суеверен ужас.

— Има легенди — каза капитанът, който също някак си бе оцелял, — че в Планината живее ужасна вещица, на която слугуват вампир и елф на мрака. Може би това сте вие? Дръпни косата си, воине, и се усмихни! Пък да видим дали ушите ти са заострени или зъбите — издължени!

Тълпата се разшумя и пристъпи към тях. Дори защитниците им се отдръпнаха.

Алтиарин се усмихна зловещо и вдигна меча си.

— Бихте ли искали да проверите дали легендите са верни? — попита той, а гласът му бе пълен с подигравка и презрение.

Тълпата спря.

— Стига — обади се Лерта, — едвам оцеляхме след нападението на съществото. Нима искате още смърт?

— Не всички от нас оцеляха! — обади се младежът с набола брада.

— Но ако не беше този войн, никой нямаше да оцелее — скастри го кормчията, — или приятелят му, който ме предупреди за съществото. Онзи, когото реката погълна. Не само ти загуби свои близки!

Младият човек млъкна, почервенял от яд.

— Стига толкова смърт — каза Лерта. — Алти, прибери меча!

Черният елф я погледна, после хвърли един предпазлив поглед към тълпата и прибра меча си.

В този миг младият човек изрева и се хвърли към него. Алтиарин го пресрещна с бързината на рис, нападнат от сгрупил в преценката си млад вълк. Той с лекота избегна непохватните му удари, след което се завъртя на петата на левия си крак и го изрита в слепоочието с десния.

Младежът изпъшка и рухна като отсечено дърво. Алтиарин претърколи тялото му с крак, стъпи върху гърдите му и каза така, че да го чуят всички:

— Не знам какво гласят вашите легенди, но ще ви кажа едно. Ледената планина не е място за слабаци. Достатъчно умел съм, за да ви избия всичките, така, както убих онова чудовище. Нима наистина искате да се изправите срещу мен?

Хората от кораба го погледнаха втрещени. Младият човек се опита да простене нещо, но все още бе твърде замаян.

— Аз обаче не съм убиец — продължи Алтиарин, — нито жена ми е зла вещица. Сега ще продължим по пътя си. Не искам никой от вас да ме следва. Не искам никой от вас да опитва глупости. Разбрахме ли се?

Оцелелите пътници закимаха, наплашени.

— Добре — кимна черният елф, след което погледна към падналия момък, — а за твоята загуба... приеми искрените ми съболезнования. Може да не ти се вярва, но знам как се чувстваш.

И в гласа на елфа долетя ехо от отдавна изживяна мъка от смъртта на неговата първа любима, красивата Лертиена.

Алтиарин вдигна крак от гърдите на младия мъж, сетне отиде при любимата си.

— Да тръгваме — каза простичко той.

Лечителката погледна със съжаление хората. Не можеше да им помогне повече. Те не го искаха.

А и донякъде може би бяха прави. Пилигримите бяха по петите им. Не искаше да привлича вниманието им към тези нещастници. Те бяха преживели предостатъчно.

— Хайде — каза отново черният елф.

Лерта кимна и двамата се отдалечиха от останалите смълчани оцелели. Чуха гласовете на кормчията и капитана, които ги организираха за предстоящия поход. Дори и да тръгнаха към Кайнам

обаче, те нямаше да могат да настигнат бързоногия черен елф и свикналата с трудностите в живота на Планината негова съпруга.

— Знаеш ли как са те? — попита Алтиарин, когато двамата се отдалечиха от корабокрушенците. Лерта веднага разбра кого има предвид, но се изненада от болката в гласа му, а и от множественото число. Очакваше елфът първо да попита как е дъщеря му. Но ето че той се бе сетил и за техния приятел вампир.

— Живи — отвърна Лерта. Усети как тялото на мъжа ѝ се отпуска, сякаш огромна грижа е паднала от раменете му.

— Алтира ме потърси телепатично — обясни лечителката, — от това разбрах, че е добре. Изглеждаше спокойна и сигурна. В съзнанието ѝ нямаше скръб. От това съдя, че и Римииел е добре. Но са далеч.

— Не се учудвам — кимна Алтиарин. — Той може да бъде много бърз, когато поиска. Понякога се чудя дали не го забавяме.

— Сигурно е така, Алти. Но без нас той няма да се справи.

— Зная това — черният елф се спря и погледна жена си, — няма да го оставя, Лерта. Винаги съм му помагал. Ще му помогна и сега.

— Зная това.

— Но не смяташ, че съм коректен с него.

— Знам, че би го спасил от всяка беда, Алти.

— Но?

— Но му нямаш доверие — въздъхна Лерта, — това го обижда и уязвява.

— Той е като дете — навъсено отговори черният елф. — Виждаш как живее, ден за ден.

— Той е по-стар от нас, Алти — напомни му внимателно Лерта.

— Но не е пораснал.

— Или така предпочита да мислим. Ти не знаеш какво е изживял. Не си бил в ума му. А аз знам. Аз изтрих вината му. Аз развалих заклинанието на Лихваря. Не знаеш какво е да се живее с такова бреме.

— Лихваря беше изкривен и зъл — кимна Алтиарин, — знам какво се случваше с жертвите му. Той бе сред най-страшните обитатели на Иррхас-Аббат. Дори придворните на Черния крал пристъпяха на пръсти около него.

— А Римииел е бил в клопката му. Десетилетия наред.

— Може би не съм прав за него — призна Алтиарин, — но признай ми, не се ли притесняваш за Тира?

— Той няма да я нарани, Алти.

— Не става дума за това — намръщи се черният елф. — Римиел наистина е опитен и стар вампир, щом не е погубил никоя от селските девойки. Имам предвид, че е женкар и хедонист. Тира е много млада. Видяла е, че той е красив и се е влюбила в него. Нещата могат да свършат много трагично.

— Няма да свършат трагично — успокои го Лерта. — Първо, според мен любовта му е искрена. Забелязваш ли колко е несигурен покрай дъщеря ни? Няма общо със самоуверения благородник, за когото се представя пред селянките.

— Селянките не могат да го отупат — усмихна се Алтиарин. — Обучил съм щерка си доста добре.

Лерта реши да не му обръща внимание.

— Второ, според мен нейната любов е повече от младежко увлечение. Тя го обича от малка, Алти. Затова успя да го излекува от проклятията на неговия род. Това не може да стане току-тъй.

— Точно това ме притеснява — въздъхна Алтиарин. Лерта отново избра да не му обръща внимание.

— Трето — натърти тя, — да приемем, че си прав, че за него тя е нещо временно, а за нея той е просто първата глуповата, младежка любов. Тогава ще прекарат известно време, ще се разделят и това е.

— Нима това е незначително? — погледна я Алтиарин ужасен.

Лерта се засмя.

— Как си личи, че не познаваш добре хората. Младите хора редовно се влюбват и разлюбват. Това е част от съзряването, макар Инквизицията да не го одобрява. Не е нещо неестествено. Не е като Купола в Иррхас-Аббат.

Алтиарин потръпна. Лерта визираще ужасните сгради на наслади в Града на Странните Удоволствия, където жените бяха гледани като крави за разплод, които да докарват до удоволствие мъжете от народа на черните елфи.

— Но съм сигурна, че не става дума за мимолетна връзка. Ражда се нещо добро и красиво, Алти. Нещо хубаво като нашата връзка.

Алтиарин я погледна.

— Тук вече грешиш.

— Защо? — намръщи се тя.

— Няма нещо, което да е хубаво като нашата връзка — усмихна се той, приближи я и я целуна. Двамата се притиснаха един до друг, а косите им почти се преплетоха.

— Обичам те — каза Алтиарин задъхан, когато отлепи устни от нея.

— И аз те обичам — отвърна Лерта, притискайки гъвкавото му, мускулесто тяло до своето, — затова те моля да ми се довериш. Всичко ще е наред.

— В момента всичко е наред — отговори черният елф и отново я целуна. Двамата останаха сплетени заедно за един не толкова кратък миг... но когато се разделиха, в погледа на Алтиарин блесна тревога.

— Но това ще се промени, ако пилигримите ни намерят.

Лерта въздъхна. Хубавият момент бе свършил. Грижите отново ги бяха настигнали.

— Имам лоша новина, Алти. Пилигримите по всяка вероятност са по петите на Алтира и Римиел, а не по нашите.

Очите на черния елф се разшириха.

— Те следват зеления камък, скъпи. Той е това, което ги привлича като магнит.

— Дано тогава вампирът да се е отправил директно към Кайнам — отвърна Алтиарин, — дано не се върне към нас.

— Не мисля, че ще се върне. Той не е глупав — отговори лечителката, — според мен са се отправили към града. Там ще разчитат да се намерим с дъщеря ми телепатично.

— А ако ни търсят?

— Ако ни търсят, ще си отваряме очите на четири към другия бряг. Не вярвам да ги пропуснем, Кайнам също е построен досами реката.

— Пропускаш опасността пилигримите да ни изпреварят.

— Надявам се, че няма да успеят. Те са изключително могъщи, но не и твърде бързи, иначе отдавна да са ни настигнали. Сега предполагам, че реката ще ги забави, както прави с другите немъртви. Не вярвам и да рискуват да призват още чудовища толкова близо до цивилизацията. Това би привлякло вниманието на Инквизицията, а дори могъщи същества като тях не биха искали да се сблъскат челно с юмрука на Светата Църква.

Лерта потръпна. Майка ѝ бе изгорена на клада като вещица от онези хора, а баща ѝ бе разпънат от зловец Инквизитор, който я бе отвлякъл, за да убие и нея. Алтиарин я бе спасил от нерадостната участ.

Тя се боеше от Църквата. Но сега си даваше сметка, че в нейно лице може да има съюзник.

— Значи не смяташ, че тези пилигрими са част от ордена на Томан — попита Алтиарин.

Лерта го погледна.

— Не смятам, че те изобщо имат нещо общо с боговете — отвърна тя.

Повя студен вятър.

ГЛАВА X

Град Кайнам изуми Алтира. Далеч по-голям от крайбрежното поселище, от което бяха взели кораба, той й се стори заплашителен и неестествен с тълпите хора, които го изпълваха до пръсване. Богат пристанищен град, той не бе с размерите на най-големите градове в областта, като столицата Санпар или Ридпе, административния център на местната околия, към която бе и самият Кайнам, но все пак бе с голямо и сравнително заможено население.

Римиел и Алтира бяха посрещнати с недоверие още на градските порти. Скъпото и хубаво палто на вампира не бе така представително след битките с червеите, великана и пеперудата и той вече нямаше излъчването на млад благородник, а по-скоро на нехранимайко, тръгнал да дири късмета си по света. Това, че пътуваше с младо момиче, допълнително усилваше подозренията към него. Затова градските стражи, пазещи входа към Кайнам, го изгледаха с голямо недоверие. Ала те нямаше как да прозрат истинската му същност — слънцето вече бе изгряло и той крачеше под светлината му като всеки нормален човек, а течащата наблизо река не му причиняваше никакъв дискомфорт. Стражите все пак се опитаха да му зададат неудобни въпроси, очевидно смятайки го за разбойник, откраднал нечия дъщеря, но най-накрая го пуснаха, след като някакъв чиновник, наблюдаващ пристигащите в града с бинокъл от прозореца на висока наблюдателница, даде отегчен знак да прекратяват проверката. Така Римиел и Алтира се озоваха в града.

Момичето, стреснато от многото хора, които крачеха по улиците, караха се и говореха на висок глас, се притискаше до вампира, търсейки сигурност. Това доставяше удоволствие на Римиел, макар вампирът да бе и леко притеснен — не само от силните чувства, които изпитваше, но и от жаждата, която започваше лека-полека да напомня за себе си. Докато пътуваха из дивите гори под Ледената планина, Римиел с лекота бе улавял едри животни и утоляваше апетита си с тяхната кръв. В по-цивилизованите земи обаче се срещаха само дребни животни като лалугери и мармоти — той бе пресушил няколко по

двудневния път, който бе изминал с Тира, но те съвсем не бяха достатъчни, за да го заситят. Вампирът помнеше колко сладка бе кръвта на момичето, спасило живота му в битката с великана, по-сладка от тази на селските девойки и дори от тази на баща й елф.

А нямаше да си прости, ако отново му се наложеше да пие нейната кръв. Това не бе естествено и той нямаше да го приеме. Така предаваше баща й, нея, а и себе си.

Щеше да открие начин да утоли жаждата си и в тези цивилизовани земи, макар на момента да не му идваше идея как да стане това. След като бе влюбен в Алтира, не можеше и да помисли да омае друго момиче. А големи животни почти нямаше. Каквито имаше, се продаваха скъпо, а по време на бягството си от замъка не бе имал възможност да вземе нищо от спестеното си имане.

За момента обаче го тревожеха и други неща. Алтира успяваше да поддържа по чудодееен начин връзка с майка си и бе разбрала, че родителите й идват към тях, макар и доста поизостанали. Но нямаше представа къде да ги чака. Идеята за хана, която му бе хрумнала, бе добра, но бърза проверка из таверните на града му подсказа, че спането в странноприемници струва далеч повече от няколкото медни монети, които носеше Тира. Опасяваше се, че ако замръкне навън, ще се сблъска с градските стражи или по-лошо — с духовници, които да разберат какъв е всъщност. В града имаше огромна, покрита със скъпоценни камъни църква, която демонстрираше силата на религията в Кайнам. Имението на управляващата контеса контрастно бе в покрайнините, показно отстъпвайки властта на Светата Църква.

Двамата обиколиха хановите на Кайнам и не успяха да открият евтино заведение. Римиел осъзна, че слабо се е интересувал от развитието на местността и това се е оказало грешка. Градът се бе оформил като скъпо място, в което живееха заможни търговци и занаятчии, пълно с църковни санаториуми за болни хора, които се лекуваха на чистия въздух в този край на света и бяха готови да заплатят богато за това. Поради това цените на всичко бяха скочили много. Дори да бе взел спестеното си от замъка край Ледената планина, Римиел пак трудно щеше да посрещне всички разходи в града. Все пак в онзи отдалечен край на света, той не разполагаше с ресурсите, които бе имал някога, преди да се запознае с Лерта и Алтиарин, когато бе живял в самото сърце на Кралските предели.

Алтира все пак можа да си купи питка по пътя и така не остана гладна, но Римиел не намери нищо за ядене. Някои селяни от околийските села продаваха кокошки в града, ала цените им бяха твърде високи. Вампирът се замисли дали няма да се наложи да потърси плъх или котка, чиято кръв да изпие през нощта, тъй като вече се мръкваше. Свърх всичко, сред цялата глъчка Алтира не можеше да изпадне в транс и да потърси контакт с майка си, не и без това да предизвика подозрение.

Малко преди да изпадне в тихо отчаяние от местната скъпотия, най-неочаквано към него приближиха облечени в красиви дрехи господа с мазни усмивки на лицето. Не това обаче му направи впечатление — той установи, че това са слуги на вампир! Бяха леко бледи и с неестествено ярък поглед, което означаваше, че някой вампир редовно пие кръв от тях и използва хипнотични сили, за да ги омайва. Самият Римиел добре познаваше тези практики, тъй като ги ползваше върху селянките край Ледената планина, които от контактите си с него помнеха милувките, а не ухапванията. Но вампирът, който контролираше тези хора, сякаш бе стигнал още по-далеч, вероятно търсейки тяхната лоялност.

— Добре сте дошли в нашия град — обърнаха се към него хората в красиви дрехи. Говореха в унисон, усмихнати широко, чак до ушите. — Контеса Дезире има честта да ви покани в своето имение. Може да доведете и вашата... — те погледнаха многозначително Алтира — приятелка.

Римиел разбра, че тези хора вероятно възприемат Алтира като подобна на тях играчка на вампир. Което означаваше, че те са наясно какъв е. Това не му оставяше голямо поле за действие. Той не можеше да им откаже, не и ако наистина служеха на контесата. Нима тя бе вампирът в града? Това обясняваше защо имението ѝ е толкова отдалечено. Но защо Църквата не вземаше мерки по въпроса? Възможно ли е да не са усетили нещо странно? Вампирите имаха много особености.

Алтира се притисна до Римиел.

— Какво да правим? — прошепна тя.

Той я притисна успокоително към себе си и каза:

— Разбира се, господа. За нас ще е чест да приемем поканата на контесата.

— Колко прекрасно е, че приехте нашата покана — каза първият от тях, — моля, последвайте ни.

И хората с красивите дрехи ги поведоха към покрайнините на града. Към имението на контеса Дезире.

* * *

Имението се оказа огромна къща на три етажа, направена от боядисани в бяло дъски. Червени керемиди покриваха покрива, а навсякъде имаше макове — във вази, в саксии, изсушени по прозорците, наредени в малки лехи пред къщата. Във въздуха се носеше омайна миризма от цветята, но също и от кандила, чийто огън изпускаше благоухания и осветяваше вечерта. Като вампир Римииел не бе засегнат, но усети как Алтира леко залита и видя как клепачите и натежават. Той я поразтърси нежно и тя тръсна глава. Вампирът се приведе и я целуна нежно по клепачите, знаейки, че ледените му устни ще я събудят.

— Бъди нащрек — прошепна тихо той.

Сетне отново погледна към четиримата мъже с хубави дрехи, които ги очакваха. Всеки от тях бе усмихнат неестествено широко, а скоро причината за радостта им стана ясна. Контеса Дезире се появи на прага на къщата си и разпери ръце, сякаш за да посрещне Римииел и Алтира за добре дошли. Тя бе красива, неестествено бледа жена с червена коса, червено червило, червена рокля и червен лак, който украсяваше ноктите на ръцете ѝ.

— Каква радост и чест за мен е да посрещна себеподобен! — възкликна тя, плесвайки с ръце.

Римииел се поклони елегантно.

— Удоволствието е взаимно, контесо. Сърцето ми се изпълва с щастие от мисълта, че такава прелестна дама краси нашия род.

Алтира го погледна недоверчиво. Римииел усети, че момичето до него ревнува, но вече нямаше как да прекрати играта. Дезире се изкикоти доволно.

— При това — галантен. Кажи, миличък, ти не си от селски произход, при все че дрехите ти не са в най-доброто възможно състояние, нали?

— Уви, пътищата по тия места са коварни и трудно проходими. Модата трябва да мине на заден план зад целесъобразността — отвърна Римиел.

— Добре казано — усмихна се контесата. Алтира изтръпна — тя имаше четири издължени зъба, отгоре и отдолу на челюстта, а не само два — като нейния любим. Римиел също забеляза това и тя усети как тялото му се напруга.

Нима тази превзета жена бе по-могъщ вампир от него?

— Но нека не стоим на прага, носи нещастие — продължи контесата, прекъсвайки размислите й. — Заповядайте у дома. Виждам, че ти си носиш играчка.

Римиел вдигна глава.

— Прекрасна лейди — каза той, — прощавам ви това, което казахте, тъй като го отдавам на незнание, а не на лошо чувство, но дамата до мен не е нито моя, нито ничия играчка. Тя е вълшебница с голяма сила, за мен е чест, че мога да я нарека своя любима.

Алтира усети как се изчервява.

— Колко романтично! — приповдигнато отвърна контесата, сякаш информацията не я бе впечатлила ни най-малко. Езикът й обаче издайнически облиза масивните четири зъба. Освен повече, те бяха и по-големи от тези на Римиел, забеляза момичето.

Това я притесни.

Но нямаше какво да стори — Римиел вече вървеше след контесата и стиснал ръката й, я поведе със себе си.

Четиримата усмихнати мъже ги последваха. Контесата ги въведе в просторна столова, в която имаше наредени уханни ястия и чаши с руйно вино. Те бяха поставени в изящни съдове по продълговата маса, пред столовете по дългата й част. От двата края на голямата маса имаше масивни, подобни на тронове столове и пред тях нямаше нищо.

Контесата седна в един от тях и даде знак на Римиел да застане срещу нея. Той кимна, а Алтира седна до него. Гозбата пред нея изглеждаше вкусна.

— Хапни си, миличка — каза контесата, — аз ценя спокойствието и комфорта на човешките същества.

Тира не чака втора покана, а започна да се храни. Забеляза, че това правят и облечените в скъпи дрехи мъже. Те ядяха стръвно и с

неестествен апетит, гълтайки цели късове месо, които прокарваха с тежки глътки вино. Контесата ги наблюдаваше с премежен поглед.

— Благодаря за гостоприемството — каза Римиел, — радвам се, че споделяте залька си с моята любима.

Отново тези думи. Алтира едва не се задави.

— Това е залькът на моите слуги, миличък — отговори контесата, — нашият тепърва ще дойде.

— Нашият? — повдигна очи Римиел.

— Виждам, че си гладничък — продължи облечената в червено жена със същия сладникав глас. — Не се безпокой, няма да те оставим така. Макар да ти отива да си такъв един бледен!

И контесата се засмя звучно.

Алтира я погледна с неприязън. Тази крава флиртуваше с нейния Римиел! Мисълта я притесни. Какво, ако любимият и харесаше вампирската благородничка? Нима не ѝ бе казал, че е хубава? Дали пък баща и не бе прав за това, дето бе казал, че интересът на вампирите към любовта е мимолетен?

Но не, смърти се тя наум. Римиел я обичаше и бе доказал това, обявявайки го публично пред другия вампир. В началото Алтира се бе учудила, че любимият ѝ разкрива толкова много: какви умения има и че я обича. Но сега си даде сметка, че това бе единственият му останал ход. Ако не го бе направил, благородничката нямаше да я приеме за нещо повече от храна.

Храна за два вампира.

Алтира потрепери.

— Нахранихте ли се, мили мои? — погледна контесата към слугите си. Те бяха изяли всичко в чиниите си и я гледаха очаквателно с широки усмивки, станали още по-нелепи от това, че устите им бяха оцапани с храна и вино.

— Да, господарке — отговориха в унисон.

— Прекрасно! — плесна с ръце контесата. — Значи сега идва моя ред. Филип, Салвадор, Каспар, елате при мен. Людовик, иди при госта ни.

Един от широко усмихнатите мъже отиде при Римиел и дръпна ръкава на дясната си ръка. Вампирът се обърка от толкова откровеното предложение за атака. В същото време устата му се напълни със слюнка.

— Контесо, аз... — опита се да каже той.

— Храни се спокойно, но по възможност не го убивай — каза тя, — все пак добри слуги не се намират толкова лесно.

Контесата взе ръката на първия от слугите си и заби четирите си мощни зъба в ръката му. Чу се неприятен звук като от смучене. Филип видимо пребледня. Когато се олюля, Дезире го пусна.

— Върви да спиш, миличък — и махна с ръка на следващия.

Алтира усети как ѝ става лошо. В следващия миг видя, че Римиел я гледа извинително.

— Извинявай, но... — отвори уста той. Бе му неудобно да пие кръв пред нея.

— Хапни си спокойно — каза тя.

Римиел кимна благодарно, след което захапа Людовик. Бе прецизен като пепелянка и пиеше по-бавно и по-умерено от контесата. Когато човекът пребледня и се подпря на масата, вампирът го пусна и му каза:

— Благодаря. Съветвам те да полегнеш. Пийни малко вода и хапни мед. Ще се почувстваш по-добре.

Слугата кимна и се отдалечи клатушкайки се от масата. В това време Дезире бе изпила дажбата си от Салвадор и Каспар. Римиел забеляза това и то не му хареса. Контесата бе очевидно по-хищен вампир от него, което вероятно я правеше по-силна. Освен това буквално се бе натъпкала с кръв, оставяйки неговата дажба достатъчна, че да го засити, но нищо повече.

Ако се стигнеше до евентуален конфликт, Дезире щеше да има огромно предимство пред него.

Въпреки това, утолил жаждата си, Римиел се чувстваше по-добре. Той се облегна на стола и се усмихна любезно.

— Благодаря за пиршеството, уважаема контесо. И все пак едно нещо не спира да ме мъчи. Откъде разбрахте, че съм в града и защо се решихте да ме поканите?

— Това са два въпроса, миличък — усмихна се контесата. Нахранила се, тя приличаше на лъвица, погълнала елен. Можеше да почива, но можеше и да напада.

— Но ще ти отговоря — продължи великодушно тя, — в града имам хора, които следят какви хора влизат и излизат. Сигурно сте

забелязали човека, който ви засече, един приятен господин с бинокъл, който помага на стражите.

Римиел кимна, а умът му трескаво работеше. Контесата явно бе разположила свои постови на стража, които да я информират какви хора влизат. И явно те бяха обучени да разпознават вампири.

— По принцип появата на наши събратя буди известно безпокойство — продължи контесата. — Както сигурно знаеш, мнозина от нас са строго териториални.

Римиел отново кимна. Това беше така, наистина. Повечето вампири не обичаха да делят ловното си поле нито със свои събратя, нито с други хищни създания от света на магията. Оттам идваше и прословутата вражда с върколаците.

— Но мен ме учуди нещо друго, миличък. Според моя информатор ти си дошъл в града по изгрев-слънце.

Контесата се приведе напред.

— Ние, вампирите, не умеем да излизаме по изгрев. Как го направи, миличък? Как?

Римиел долови глад във въпроса ѝ и разбра защо е предизвикал интереса на Дезире. Всеки от неговия вид страдаше жестоко, че няма възможност да се радва на дневната светлина. У някои вампири това се превръщаше в такава мания, че те решаваха да се самоубият, само и само за да посрещнат за последно светлината на изгрева.

— Не съм сигурен, че знам — отговори предпазливо той. Контесата очевидно не прие този отговор за задоволителен.

— Тя е, нали? — посочи с пръст Алтира. Хапнала и упоена от маковете и уханните кандила, които бяха осеяли и стаята, девойката бе задрямала на стола си. Но сега се сепна.

— Ами... — поколеба се Римиел.

— Миличък — повиши глас контесата, — не е възпитано, след като си бил нагостен и подслонен, да отказваш информация на домакинята!

Алтира премигна и окончателно се събуди. Видя, че Римиел изглежда притеснен. Контесата го гледаше нетърпеливо и бе разтворила уста, разкривайки масивните си, дълги зъби. Тримата стояха сами на масата — слугите бяха отишли да почиват, след като бяха почти пресушени от вампирите.

— Да, магията е мое дело — каза Алтира, за да измъкне любимия си от затрудненото положение.

Контесата се облегна назад.

— Това е чудесно — каза тя и отново плесна с ръце. Гласът и бе възвърнал нормалния си тон, но очите ѝ нетърпеливо святкаха. — Предполагам, би могла да я направиш и за мен?

Алтира се размърда неудобно.

— Бих могла да опитам.

— Опитай тогава!

Момичето премигна. Дори не бе видяло как контесата става, но сега облечената в червено жена стоеше до нея, усмихната в престорена любезност.

Четирите ѝ зъба свирепно блестяха.

— Контесо, магията е трудна... — отвори уста Римиел.

— Но пък твоята вълшебница е способна, нали? — прекъсна го Дезире.

— Ще опитам... — прекрати конфликта Алтира. Тя се изправи и постави ръка на слепоочията на контесата.

Мигновено усети преградата, която пречеше на тази жена да излиза през деня. Бе като воал, като погребален саван, който я обвиваше. Тира се опита да го махне, така, както бе направила с Римиел, но установи, че не може да го направи.

Алтира се намръщи? Защо? Когато бе лекувала него, всичко бе станало толкова лесно и естествено. Бе вдигнала воала, сякаш повдига листо.

Но воалът на Дезире тежеше като скала.

Внезапно момичето разбра причината. Тя обичаше Римиел. Любовта ѝ даваше сила. Майка ѝ бе казала нещо такова.

А към тази жена изпитваше само страх.

— Не мога — поклати глава Алтира.

— Защо? — очите на Дезире гневно заблестяха.

— Защото аз обичам Римиел. Той е като част от мен. Много е лесно да му помогна. С вас... с вас едва се познаваме.

Червената дама оголи огромните си зъби. Римиел скочи на крака и за момент Алтира реши, че битката е неизбежна.

Но после Дезире сякаш се умърлуши.

— Ех, любов... — промълви тя. — Емоция, която не познавам. Вероятно тя ще остане тъй далечна за мен, както и дневната светлина. Но нищо, седнете. Бях длъжна да опитам.

И контесата седна на стола си, сякаш нищо не е било.

— Кажете нещо повече за вас, откъде сте?

Римиел ѝ разказа някаква съчинена история: как бил млад благородник, решил да поскита из Ледената планина, и станал вампир след ухапване на странен бял прилеп, долетял от пещерите. Каза, че бил объркан и уплашен, когато Алтира го приютила. Внимателно избегна истории за родителите ѝ, като каза неясно, че те са знахари.

Дезире кимаше разсеяно. На Алтира ѝ се стори, че тя изобщо не го слуша.

— А вие, лейди — попита той, — как станахте една от нас?

— Лична история — махна с ръка тя, — имаше замесен мъж. Това е единственото, което мога да кажа.

И се засмя, сякаш това е много забавно.

— А нямате ли проблеми с Църквата? — попита Алтира. — Те не обичат много такива като Рими... и вас...

Контесата присви очи.

— Така е — каза тя накрая, — но абат Делет, който управлява църковните дела тук, е човек, който обича парите повече, отколкото аз — кръвта. На него му е удобно да има странна благородничка, която стои по цял ден вкъщи и не се меси във властта. Така той управлява целия град и смуче пари от всичко. Някои казват, че Делет е третият най-богат човек в Кралските предели — след Краля и Патриарха.

Римиел кимна.

В това имаше логика. Самият той бе подкупвал много хора, за да остане необезпокояван, докато живееше в по-цивилизованите краища на Кралството. Нищо чудно, че и контесата правеше същото, а абатът бе щастлив от това.

Хората наистина обичаха парите така, както вампирите — кръвта.

— Прощавайте, но днешният разговор ме измори — накрая каза контесата. — Аз предпочитам да спя денем, но нощем чета поезия. Филип ще ви покаже стая, в която да починете.

Като по команда усмихнатият слуга се появи отново. Той отведе Римиел и Алтира до една стая.

Дезире не ги изпускаше от поглед.

ГЛАВА XI

Римиел не бе спал от потъването на кораба. Като вампир той нямаше нужда от толкова почивка, особено сега, когато Алтира му бе позволила отново да крачи на дневна светлина. Така той бе заставал на пост винаги, когато момичето потънеше в сън. Но макар тялото му да не чувстваше умора, съзнанието му се изтощаваше. Затова, когато с Алтира се настаниха в стаята, осигурена им от Дезире, Римиел заспа, макар да бе настъпила нощта — моментът, в който повечето представители на неговия род излизаха на лов.

Стаята им не бе нито много малка, нито много голяма, но за сметка на това удобства не й липсваха. Пухени кревати очакваха гостите, приютени от контесата, а върху тях имаше постлани сатенени завивки и меки възглавници, в които легналият за почивка потъваше. Благоухания изпълваха цялото помещение и — уморена от пътя и заситена от вечерята — Алтира заспа почти веднага. Римиел я последва малко по-късно, макар да знаеше, че не е много разумно. Удобното легло обаче го подмами. Удобствата за него не бяха така важни, както за живите хора, но все пак му доставяха удоволствие.

Събуди се от чуждо присъствие в стаята и отвори очи. В стаята бе тъмно, но вампирските му очи ясно различаваха всичко. Дезире бе застанала до кревата му и държеше меч в ръцете си.

— Какво? — отвори уста Римиел, но жената вампир бе по-бърза. Тя замахна с оръжието и прониза Римиел в корема, притискайки го към кревата. Той изкрещя от болка и изненада, а викът му събуди Алтира. Девойката понечи да се изправи, но усмихнатите мъже в хубави дрехи се появиха изневиделица, бързи като сенки, и застанаха до нея, хващайки ръцете и краката ѝ.

— Не мърдай, миличка — каза един от тях, човекът, когото контесата бе нарекла Салвадор.

В това време Дезире се приведе над жертвата си. Четирите ѝ вампирски зъба се удължиха неимоверно. Тя ухапа Римиел за врата и стръвно засмука. Той отново извика, но вече по-немощно.

— Не! — извика Алтира и се замаята, но добре облечените хора не я изпускаха. Те наблюдаваха ставащото със зли, налудничави усмивки. Римиел застана от болка и унижение, докато другият вампир изсмукваше кръвта от тялото му. Усети как светът му притъмнява, когато Дезире спря и отдели зъби от шията му. Той отпусна глава върху възглавницата, неспособен дори да изпъшка. Острието на меча го изгаряше. Макар да не бе от сребро или звезден метал, то го бе хванало в капан.

— Сега, миличка — каза Дезире, усмихвайки се злокобно на Алтира, — ще изпълниш ритуала, за който те помолих. Мисля, че имаш достатъчно добра мотивация да опиташ нещо по-добро от това, което направи след вечеря.

— Моля ви — разплака се Алтира, — обясних ви проблема. Отървах Римиел от проклятието, защото го обичам...

— Именно — немилостиво каза контесата, — затова от грижа за него ще успееш да махнеш проклятието над мен, не е ли така?

Алтира поклати глава. Сълзите се стичаха по бузите ѝ. Римиел се опита да каже нещо и помръдна, но Дезире безмилостно завъртя меча в корема му. Той отново извика.

— Ти да не мърдаш! — излая тя.

— Недейте! — извика отново Алтира. — Не го наранявайте. Ще дойда.

Контесата щракна с пръсти на слугите си.

— Доведете я при мен!

Добре облечените мъже избутаха момичето до жестоката вампирска жена. Трепереща, Алтира постави длани на слепоочията ѝ и затвори очи. Воалът отново се издигна, още по-огромен и тъмен отпреди, и тя бързо разбра, че това, което се иска от нея, е невъзможно. Действително, трепереше от ужас за Римиел, но този ужас подхранваше неистова омраза към контесата. Алтира дори не си бе представяла, че може да мрази някого така.

А омразата бе отрова за магията ѝ. Тя не можеше да помогне.

— Е, момиче? — нетърпеливо попита Дезире.

И тогава Алтира се реши. Щеше да излъже. Да, щеше да излъже дамата вампир, а после да я наблюдава как изгаря на слънцето. Това щеше да ѝ достави удоволствие.

Чак се уплаши от тъмното чувство в сърцето си.

— Вече сте свободна, господарке Дезире — каза тя покорно.

— Хмм — повдигна вежди контесата, — толкова лесно? Хубаво тогава. Ще посрещна изгрева иззад завеса, но дори косъм да падне от главата ми, моите слуги ще ликвидират твоя любим, ясно?

Мъжете в красиви дрехи се усмихнаха жестоко. Алтира погледна тях, а после и ранения Римиел. Разбра, че с лъжата си няма да постигне нищо.

Изпадна в паника.

— Не... — каза тя, — аз... аз не мога да махна магията, това, което искате... не е възможно.

Сълзите отново потекоха по бузите ѝ.

Дезире изръмжа и отново завъртя меч в Римиел. Раненият вампир нададе крясък, от който сърцето на Алтира едва не спря.

— Опита се да ме излъжеш, така ли, змийче такова! В такъв случай ще видиш как мъжът, когото обичаш, умира в агония!

И зъбите и се удължиха още повече, този път с целите челюсти. И помен не остана от красотата на суетната контеса, тя заприлича на огромно, зъбато чудовище като отворителните снежни хора Йети, които обитаваха върхарите на Ледената планина.

— Не! — извика отчаяно Алтира. — Той не е виновен! Накажете мен, не него!

— Това и смятам да направя! — жестоко се усмихна Дезире и се обърна към хванатия в капан Римиел.

— Достатъчно — долетя един толкова познат и обичан глас, че Алтира почти се разплака от облекчение.

Баща ѝ беше тук.

Алтиарин стоеше на входа на стаята, изтеглил лекия си, но смъртоносен меч. Лицето му бе мрачно и напрегнато.

— Кой сте вие? — попита контесата. — Как си позволявате да влизате в дома ми?

— Аз съм Алтиарин от Иррхас-Аббат, мракът, който се спуска над тази земя, нощта, която пада, за да погълне деня завинаги, опустошителят на джуджешките острови, гибелта на инквизиторите, убиецът на жреците. Аз съм сянка, пред която ти си повей на вятъра, смешно човече с големи зъби. Аз съм вечен. Аз съм елф на мрака.

Очите на Алтиарин напълно почерняха — номер, който ужасяваше противниците му. Алтира усети как мъжете, които я

държаха нервно потръпнаха. Макар и слуги на вампир, те бяха чували ужасните истории за елфите на мрака, изтънчените садисти от Града на Странните Удоволствия, в който кръвта се лееше като дъжд по време на лятна буря.

Дезире отстъпи назад и изтегли меч си от Римииел. Мъжът вампир отново простена и се опита да се изправи, но бе твърде немощен.

— Какво те засяга какво върша в дома си? — рязко попита контесата. Очевидно бе изненадана и леко изнервена от присъствието на черния елф в имението си.

— Тези хора са мои — спокойно каза Алтиарин. — Плячка за Иррхас-Аббат. Вампирът е за гладиаторските арени, момичето...

И той се усмихна студено. Алтира потръпна. Не бе виждала баща си такъв. Бе толкова страшен и могъщ, можеше да победи всеки, да я спаси от всичко.

Но Дезире само се изсмя.

— Лъжеш! — каза тя. — Личи си семейната прилика с малката вещица тук.

И тя посочи хванатата от добре облечените мъже Алтира.

— Мисля, че знам кой си — продължи контесата, — дори тук се носят легенди за това, че някакъв подивял елф живее в подножието на Ледената планина, прогонен от своя род. Мисля, че това си ти. Казват, че си имаш другарка, горска вещица. Сигурно майката на това момиче. Къде е тя?

— Тук съм — появи се Лерта. Лицето ѝ бе пребледняло. — Пусни детето ми. Пусни Римииел. Не сме ти сторили зло.

— О, но дъщеря ти се опита да ме убие — каза Дезире — и затова сега аз ще ви избия всичките!

Дамата в алено се стрелна към Алтиарин, надигнала двуострия си меч.

— Назад, Лерта — каза черният елф и посрещна удара ѝ. Жената вампир бе бърза като мълния и силна като трол, ала ѝ липсваха уменията на Алтиарин. Леко кривване на острието и големият меч се плъзна безвреден настрана, а тънкото острие на черния елф прониза контесата.

— Нямах уменията на един Лорд на Мрака — предупреди я Алтиарин, — няма да ме победиш нито на този, нито на онзи свят.

— Ще видим тази работа — излая Дезире, а челюстите ѝ нараснаха още повече. Пряко волята си черният елф потръпна. Създанието пред него вече почти не приличаше на човек, напомняше повече на гигантските акули от ледените вълни на морето, които понякога опустошаваха цели кораби.

Вампирката отново замахна с меча си и Алтиарин бе принуден да отстъпи назад, извеждайки я в салона. Отстъплението му обаче бе тактическо, а не заради страх или паника. Той знаеше, че без специално оръжие не би могъл да нарани трайно чудовището пред себе си, но можеше да го влуди, жилейки го с удари отново и отново. Скоро червената рокля на Дезире стана на парцали, а от гърлото ѝ изскочи клокочещо ръмжене, като на бясно куче.

Добре облечените мъже с тревога гледаха ставащото. Вампирът пришелец стоеше на леглото, все още обезсилен от тяхната господарка, но те не бяха предвидили появата на този нов играч. При това — черен елф. Нима тези създания не бяха страшилища от легендите, с които се плашат малките деца?

Увлечени в тези мисли, слугите не усетиха как Алтира внимателно пристъпя от крак на крак и събира сили. Момичето внезапно се отскубна от преследвачите си и хукна към ранения вампир.

Слугата с име Салвадор изръмжа, протегна се с неестествена бързина — малък дар от господарката Дезире — и хвана момичето за рамото. Алтира се извъртя и го изрита в лицето.

Той простена и отстъпи назад, но Людовик, Филип и Каспар тръгнаха към нахалното селско девойче.

Лерта наблюдаваше ставащото с разширен от ужас поглед. Любимият ѝ бе в битка с неவிжданo и неунищожимо чудовище, Римиел бе ранен, а дъщеря ѝ бе сама срещу четирима мъже. Знахарката потръпна, когато Алтира извади изпод дрехите си ножа, който баща ѝ бе дал.

Наистина, бе дъщеря на Алтиарин.

Четиримата мъже с красиви дрехи спряха. Усмивките на лицата им бяха изчезнали, заменени от зловни гримаси. Те бръкнаха по джобовете на скъпите си жакети и извадиха импровизирани оръжия — острие за рязане на хартия, теглилка за пергамент, кука за закачане на

вещи и дори дълъг метален ключ. Щяха да накарат това дръзко момиче да си плати, задето е разочаровало господарката.

Лерта се опита да достигне съзнанията им, но бързо установи, че това е загубена битка. Мъжете бяха фанатично предани на Дезире и щастливи от това, че ѝ служат. Те не искаха зависимостта им да бъде прекъсната. Затова лечителката се спусна към ранения Римиел, който се мъчеше да се изправи, но просто нямаше сила.

Трябваше да побърза. Той можеше да помогне на дъщеря ѝ.

Лечителката застана до вампира и го докосна по челото.

— Богове, Римиел — прошепна тя. Никога не го бе виждала в такова състояние, едновременно пронизан и пресъхнал от липсата на кръв, така важна за оцеляването на вида му. Лековитата ѝ магия веднага изпълни тялото му, а раните му се затвориха.

Но обезкървен, той си оставаше немощен.

— Ще трябва да пиеш от мен — каза лечителката.

Но Римиел поклати глава.

— Повече няма да пия от вас — прошепна той и се изправи, макар и с мъка.

Когато видяха това, добре облечените мъже нададоха вик на уплаха и отстъпиха назад. В това време Алтиарин и Дезире отново влязоха в стаята. Доловила играта на противника си, вампирката бе успяла го насочи насам, за да види какво става с пленниците ѝ. Очите ѝ светеха злокобно, ръмженето от гърлото ѝ бе непрестанно, а от разтворените ѝ огромни челюсти течеше кървава слюнка.

Вече нищо човешко не бе останало в нея. Роклята ѝ бе на парцали, но каквито и наранявания да ѝ нанесеше Алтиарин, те веднага се затваряха, а черният елф бе живо същество и все някога щеше да се умори.

Дезире се втурна към него, ръмжейки нетърпеливо. Алтиарин обаче извъртя меч си така, че я принуди да изтърве своя, сетне го грабна, преди второто оръжие да падне на земята, и го вдигна редом до своето оръжие така, че около врата на контесата се образува смъртоносен хикс. Двамата бяха сменили позиции при цялата маневра и сега Дезире стоеше с гръб към Римиел, Лерта, Алтира и слугите си.

— Играта свърши, контесо — каза задъхан Алтиарин, — ти се би добре, но никога не би могла да съперничиш на Лорд на Мрака.

— Не трябваше да напускаш своя странен град, отрепко — изклокочи гласът на контесата, изгубил всякаква женственост, наподобяващ ръмженето на болна от бяс мечка. Ръцете на вампирката се вдигнаха и тя хвана с длани остриетата, оцветявайки ги с кръв. Сетне напрегна огромната си сила, раздалечавайки стоманената клопка около врата си.

Алтиарин се намръщи и се напрегна, но не можа да я удържи. Тя бе немъртво изчадие, твърде силно за жив противник, пък бил той и елф на мрака. Алтиарин усети как студена пот избива по лицето му. Бе в капан. Пуснеше ли мечовете, контесата щеше да се метне към него и да разкъса гърлото му с едно ухапване. Но продължеше ли да се съпротивлява, неминуемо щеше да загуби.

Дезире се изсмя зловещо и челюстите ѝ се разтвориха неимоверно широко. Пила кръв от трима души и един вампир, тя бе стигнала върха на своята мощ.

А сега щеше да вкуси и кръвта на черен елф.

В този момент Римииел скочи върху нея и заби зъби в шията и. Дезире нададе неистов писък и започна да се мята, отчаяно опитвайки се да махне другия вампир от гърба си, забравяйки напълно Алтиарин. Но веднъж захапал, Римииел не пускаше лесно, а в сърцето му кипеше жажда за мъст от това, което му бе сторено. Ниско, гърлено ръмжене изскочи и от гърлото му, а Дезире така и не можеше да се отърси от него. Писъците ѝ от гневни станаха жални, а зъбите и челюстите ѝ се прибраха обратно в устата.

Мъжете в красиви дрехи нададоха вик на паника и се спуснаха към двата вампира, надигнали импровизираните си оръжия. Бяха забравили обаче Алтиарин, който изникна като сянка пред тях и замахна с тънкия си меч, посичайки ги така, както косата на земеделеца кастри бурени. Острието мина през гърлата на Салвадор, Филип и Каспар, а върхът му спря в сърцето на Людовик.

Добре облечените слуги впериха отчаяни погледи в своя нападател, разбрали, че всички митове от Иррхас-Аббат са само бледа сянка на ужасната действителност.

Страховитият черен елф бе убил всичките.

С един удар.

Лерта прегърна Алтира и закри очите ѝ с ръка, за да предпази детето си от ужасната гледка.

В това време Римииел почти бе привършил с Дезире. Той пусна контесата на пода чак когато тя бе пребледняла като сняг и съвсем обезсилена. Ръмжеше тихо, а цялата му уста бе омацана с кръв.

— Оставям те жива — прошепна той. — Не от милост, а за да знаеш какво е някой да постъпи така с вампир. Помни това преживяване до края на вечността!

Дезире се опита да отговори нещо, но от гърлото ѝ излезе само немощен вопъл.

Римииел целият трепереше — от яд или от шок, Алтиарин не можеше да каже.

— Всичко е наред — черният елф приближи до приятеля си, — всичко е наред.

Римииел го погледна.

— Ако не беше дошъл... не знаеш какво ми направи тя.

— Няма значение — черният елф вдигна ръка, — ти също ме спаси от огромните ѝ зъби.

Лерта и Алтира ги приближиха.

— Добре ли сте? — попита внимателно лечителката.

— Да, да, добре съм — кимна Римииел някак прекалено бързо, — всичко е наред. Благодарение на теб.

— Римии... — Алтира го приближи и се хвърли на врата му. Вампирът я прегърна.

— Тира — каза той.

— Тази ужасна жена! — разплака се отново момичето. — Как можа!

— Сега е наш ред — намеси се Алтиарин.

— Алти, не мисля... — отвори уста Лерта, но черният елф отиде до падналата Дезире и опря двата меча във врата ѝ.

— Къде са богатствата ти? — а сетне погледна спокойно към останалите: — Имаме нужда от пари.

— Нищо няма да кажа — изсъска падналата жена вампир, — само почакай да върна силите си...

Алтиарин прониза рамото ѝ. Дезире изпищя.

— Алти! — извика Лерта. Но Римииел и Алтира гледаха злобно контесата, всеки имащ своите причини да я мрази. Вампирът — заради унижението и заради това, че онази жена бе тормозила момичето, което харесва. Девойката — заради това, че Дезире се бе отнесла така с

мъжа, когото обича, че го бе оставила в такова състояние, победен и унижен. Според нея никой нямаше право да се държи така с Римииел.

— Къде са парите? — с леден глас каза Алтиарин. — Отговори, иначе ще ти извадя костите от тялото една по една.

— Шкафът над камината в гостната — изстена Дезире, сетне събра сили, за да изпищи:

— Това няма да ти се размине, жалък касапин! Как можа да убиеш слугите ми така?

— Аз съм Лорд на Мрака — отговори ледено Алтиарин. — Правя каквото пожелая. Лерта, иди вземи парите.

— Алти...

— Иди и вземи парите!

— Алти, какво смяташ да правиш?

Черният елф не сваляше погледа си от Дезире.

— Това същество заплаши дъщеря ми. Нарани моя приятел и се опита да убие мен. Тя е опасна и зла. Не заслужава да живее.

И Дезире млъкна, прозряла, че в сърцето на черния елф има много по-малко милост от това на вампира, когото бе унижила по най-грозен начин.

— Алтиарин, недей — каза Лерта тихо.

— Тя е зла, мамо! — обади се Алтира. — Не знаеш как се отнесе с Римииел!

Вампирът глухо изръмжа.

— Зная — отговори Лерта, — зная, че е зла. Но ние не сме. Ако я убием сега, ако я убием така, докато е паднала и беззащитна, сме като нея. А ние не сме, нали Алти?

Алтиарин продължаваше да гледа Дезире, но черният цвят се оттегли от очите му.

— Нали, Алти? Римииел? Затова загърбихте Града на Странните Удоволствия и Лихваря? Защото не сме такива?

— Ти не си такава, Лерта — отговори Алтиарин, — но не знаеш какъв съм аз.

— Знам! — настоя Лерта. — Ти си мъжът, когото обичам. Мъжът, когото обичам, не е убиец!

Алтиарин стисна зъби.

— Остави я, Алтиарин — ненадейно каза Римииел. Звучеше уморено. — Не си струва. Ако я убиеш, ще я направиш жертва. Ако я

убиеш, тя печели. Нека живее. Нека помни. Не го казвам от милост. Не го казвам заради нея. А заради нас.

Алтиарин не помръдна.

— Алти, Тира е с нас — продължи Римиел, — не бива да ни вижда... такива.

Девојката отвори уста да каже нещо, но после я затвори отново.

И баща ѝ разбра думите на приятеля си.

Той погледна към Римиел и му хвърли дългия меч на контесата.

— Нали ти казах, че имаш нужда от оръжие. Задръж го. И без това ти я победи.

Сетне отново погледна Дезире и натисна леко с тънкия си меч. По гърлото на победената жена вампир потече кръв.

— Ако тръгнеш след мен или семейството ми, ще те одера жива. Бавно. Ясно ли е?

Контесата кимна. В очите ѝ блестяха кървави сълзи на безсилие.

Черният елф се обърна към спътниците си.

— Хайде.

Римиел и дъщеря му го последваха, а Лерта застана до него.

— Гордея се с теб, Алти — прошепна тя.

Черният елф и се усмихна слабо.

— И на теб не ти е лесно с такъв мъж — прошепна той. Взеха парите на контесата. Оказа се, че те не са малко, което означаваше, че повече няма да имат проблеми с намирането на подслон в градовете.

Напуснаха Кайнам с първите лъчи на изгрева.

* * *

Контеса Дезире прекара следващия ден в ужасно състояние. Слугите ѝ започнаха да се разлагат в стаята до нея, като от тях се разнесе неистово зловоние, ала тя не можеше да излезе, тъй като холът ѝ бе осветяван от слънчевите лъчи. Ах, колко ги мразеше! И в същото време копнееше за тях. Този копнеж я бе довел до такова ужасно състояние. И все пак не смяташе, че е допуснала грешка. Бе преценила ситуацията добре. Другият вампир бе слаб, очевидно по някаква причина въздържащ се от пълно развихряне на силите си. Приятелката

му бе млада и наивна. Смяташе, че планът ѝ да я принуди да развали проклятието върху нея бе добър.

Откъде можеше да знае, че проклетото момиче е дъщеря на черен елф? Дезире потрепери, докато мислеше за това. Тя бе чувала за тези същества, но никога не бе и помисляла, че ще види едно от тях. Знаеше, че им се носи слава, не по-добра от тази, която имаше собственият ѝ вид.

Най-сетне денят свърши и проклетото слънце се скри от небосклона. Контесата с мъка се изправи. Вампирските ѝ регенеративни способности я бяха възстановили донякъде, ала без прясна плячка не бе съвсем на себе си. И сега щеше да ѝ се наложи да ловува, след като онова чудовище бе убило всичките ѝ слуги. Нека. Щеше да намери някой глупав младеж, решил да замръкне по улицата с бутилка вино в ръка. Такива имаше винаги. Щеше да го омае — мъжете бяха толкова глупави! А после да го лиши от кръв и от живот.

След това щеше да се подготви внимателно и да тръгне по петите на онези смешници. Втори път нямаше да я изненадат. Щяха да си платят за унижението, което ѝ бяха причинили. Почти да бъде пресушена и то от такъв слабак като онзи, как беше... Раунил, Римиел, все тая. Някакво нелепо префърцунено име.

Контеса Дезире бе дотолкова увлечена в кроежите си, че не забеляза промяната в къщата си, докато една гъсеница не тупна на пода. Жената вампир рязко погледна по посока на звука. Идеше от нейните макове, наредени из цялата къща. Цветовете им бяха пълни с гъсеници, които, верни на името си, се гънеха сред листата, изпускайки неприятна слуз. Някои от тях падаха по дъските на къщата и започнаха да пълзят към нея.

Дезире се огледа с отвращение. Видя, че кандилата ѝ също са повредени. Светлината им бе дори по-мътна, отколкото тя обичаше, а от стъклата се подаваха паешки крачета, сякаш някой нарочно бе поставил вътре паяци по гръб, за да ги измъчва.

— Какво става тук? — повиши глас тя. Нима черният елф бе направил и магия в къщата ѝ? Не му ли стигаше, че я бе наранил и обрал?

— Един вампир като вас — долетя обаче непознат, отвратителен глас, — висок и с кестенява коса, с дълго палто. Виждали ли сте го?

Контесата рязко се завъртя. Видя, че в хола ѝ са влезли някакви хора... не, не бяха хора. Бяха съвсем определено мъртви. Но не бяха и вампири. Носеха тежки, прашни раса и ниско сведени качулки, изпод които се виждаха брадичките и устите им. По плътта им лазеха насекоми, които влизаха и излизаха от нея, сякаш съществата в расата гният.

Контеса Дезире усети да я полазват тръпки. Не знаеше какви са тези хора, нямаше представа как са влезли. Защо никой от шпионите и в града не я беше предупредил?

— Той открадна нещо от нас — проговори отново един от хората в расата. Дали не бяха някакви монаси? Едва ли обаче бяха свързани с абат Делет. С него се бяха разбрали отдавна.

Заговорилият я очевидно бе предводителят на странната група, тъй като крачеше малко по-напред. Подобно на останалите, бе прибрал ръце в ръкавите на расото си.

— Кои сте вие? — попита контеса Дезире, мъчейки се да запази спокойствие.

— Ние сме Пилигримите на Черното Начало — проговориха в синхрон монасите, макар лицата им да не се движеха. А после предводителят им продължи:

— Един вампир, с кестенява коса и дълго палто. Той има нещо, което не му принадлежи. Той е крадец. Кражбата е грях, лейди вампир. Съучастничеството също. Мигар вие сте грешница?

Контеса Дезире не можеше да прецени дали монасите ѝ се подиграват, или не, но осъзна, че не е в състояние да им се противопостави, ако се стигне до конфликт. Затова реши да каже истината и им разказа всичко: за посещението на Римиел, за магията, която му е направена, за приятелката му магьосница, чиито родители — черен елф и горска знахарка — по-късно нахлули в дома ѝ и я нападнали. Монасите я слушаха, без да променят израженията на мъртвешките си, полузакрити от качулките лица, без да я прекъсват, без дори да дишат, в пълно мълчание. Все едно говореше на статуи.

Единственото движение идваше от личинките и буболечките, които живеяха в плътта им. Един от тях дори имаше пиявица, която се бе закачила за устната му и стръвно смучеше кръв, която сякаш никога не свършваше.

Когато най-сетне свърши, главатарят пилигрим съчувствено поклати глава.

— Ето, виждате за какво говорим. Крадци и престъпници. Хора, които заслужават наказание. Не като вас. Вие сте добра жена.

Дезире кимна, внезапно развълнувана. Може би си намираще нови съюзници. Тези хора може и да бяха ужасни на външен вид, но явно не се бояха от враговете ѝ. Щеше да ги използва, за да си отмъсти. Точно така щеше да направи.

— Как егоистично не споделят това, което имат, с ближния си — продължи предводителят на пилигримите, — те не са като мен. Вкусете от моята кръв и не ще доловите разликата между деня и нощта.

Дезире зяпна. Нима този монах и предлагаше да я отърве от проклятието? Това бе невероятно. Ето че късметът ѝ все пак проработваше.

— Вие може да направите това? — попита тя.

Вместо отговор монахът извади гнилите си ръце изпод ръкавите. Те бяха покрити със струпеи и насекоми и пряко волята си Дезире потръпна. Но когато пилигримът с един замах проряза плътта под китката си и черната му кръв изби, гъста и лепкава като петмез, жената вампир изгуби контрол над себе си. Искаше да вкуси тази кръв. Знаеше, че на света няма нищо подобно.

Обхвана я вълнение. Отдавна не се бе чувствала така. За последно бе толкова развълнувана, когато бе купила онази стара книга от пътуващия букинист. Книгата, в която бе описан ритуалът как да стане вампир. Тя го бе изпълнила подробно и прилежно, а жертва бе станал мъжът ѝ. Бе източила кръвта му и бе придобила сила, за каквато не бе и сънувала.

И ето че сега, шейсет и шест години по-късно, получаваше възможността да стане още по-силна.

И не смяташе да я пропуска. Тя не бе като онзи Римиел, дето страдеше от скрупули. Тя бе силна жена и искаше да живее така, както тя знае, без да се ограничава от морални предразсъдъци. С тази воля преди тринайсет години бе станала и благородничка, пленявайки сърцето на местния застаряващ конт, загубил ума си по загадъчната, явяваща се само нощем красавица дотолкова, че да я направи своя

законна съпруга и наследница. След това, разбира се, бе изпила кръвта му.

Но това, което предстоеше, бе по-велико от благородническата титла. Може би по-велико дори от вампирската ѝ същност.

— Ела, дете мое — каза пилигримът и Дезире покорно приближи, коленичейки пред монаха, след което отвори нетърпеливо уста. Четирите ѝ зъба се удължиха.

Монахът наклони ръка и гъсти, черни капки кръв паднаха в устата и. Жената вампир веднага разбра, че е направила ужасна грешка, че второ поредно денонощие амбицията я бе предала. Усети пронизваща болка, за каквато и не бе подозирала, че може да съществува. Понечи да изпищи, но не можа. Гласните ѝ струни бяха залепнали за гърлото от слuzестата кръв, която бе изпила. Болката се пренесе по цялото ѝ тяло. Тя се опита да отскочи, да нападне ужасните монаси, осквернили дома ѝ.

Но не можа да направи и това.

Погледна надолу. Видя как тялото ѝ се разпада в отвратителна на вид локва, чиято течност се разливаше в цветове, които никога не бе виждала. Обзе я ужасна паника. Осъзнаваше, че нещо кошунствено се случва със самата ѝ същност.

Вдигна глава и погледна умолително пилигрима, който я гледаше равнодушно, докато тя се разтваряше. Вече нямаше и ръце — само рамената, шията и вратът ѝ стърчаха над отвратителния, пъстър бульон, в който се бе превърнала.

— Ако бяхте уловили крадеца и ни бяхте предали камъка му, всички щяхме да сме много доволни — каза той, — ала вие се провалихте. Некомпетентността, посвоему, също е грях.

Докато изговори тези думи, Дезире се бе разляла цялата. Само главата ѝ стърчеше над чудовищната локва, но брадичката ѝ също започна да се топи.

— Освен това — продължи монахът, — ние не излъгахме. Мъртвите наистина не правят разлика между деня и нощта. О, не ме гледайте така изненадано. Като вампир би трябвало да знаете, че смъртта е също тъй нечестна, както и животът.

И Пилигримите на Тъмното Начало се разсмяха, в абсолютен синхрон и напълно неподвижни. Дори краищата на расата им не помръдваха.

Вече само лицето на Дезире се подаваше над отвратителната локва, в която се бе превърнало тялото ѝ. Тя отвори уста да изкрещи, но докато го правеше, лицето ѝ се разтече.

Миг по-късно настъпи милостивият мрак.

ГЛАВА XII

— Виждал съм как се бият вампири в Иррхас-Аббат. Те са екзотични и много опасни противници. Хем бързи, хем силни. Но имат една слабост. Знаеш ли каква е тя?

Алтиарин гледаше спокойно Римииел. Бе вечер. Четиримата бяха вървели през целия ден и затова Лерта и Алтира бяха капнали. Майката и дъщерята направо се бяха проснали до напаления от черния елф огън. След като починаха и ядоха, Алтиарин реши да започне обучението на Римииел в боя с меч.

— Имаме повече от една слабост — отговори вампирът намръщен, — уязвими сме, ако ни пронижат с кол в сърцето, среброто е анатема за нас, звездният метал също може да ни рани. Слънчевата светлина е фатална за моите събратя.

Римииел държеше меча си малко несигурно. Досега той никога не бе разчитал на оръжие. Бе доволен от това, което има — невероятни рефлексии, бързина и чудовищна сила.

— Не говорех за това — поклати глава Алтиарин, — става дума, че вие очаквате да спечелите, защото сте вампири.

— Не разбирам — тръсна глава Римииел.

— Ще ти обясня — Алтиарин започна да го обикаля. И двамата бяха изтеглили мечовете си, но в момента ги държаха свалени. — Когато някой иска да убие вампир, той се приготвя за това. Проучва слабостите му, навиците му. Изготвя боен стил, с който да го надхитри и победи.

— Това не е толкова лесно — възрази Римииел.

— Не — съгласи се Алтиарин, — както не е лесно да се справиш и с планински лъв. Винаги има риск, колкото и добре да си подготвен за срещата с него. И все пак, можеш да вземеш мерки, които до голяма степен да неутрализират предимството на лъва. И той не може да направи нищо по този въпрос.

— Нима намекваш, че бих бил безпомощен срещу противник, който е решил да ме убие?

— Не — вдигна ръка Алтиарин и погледна приятеля си. Присви очи. Римиел изглеждаше напрегнат, ядосан. Така бе и през целия изминал ден. Дори милите думи на Алтира не бяха успели да го успокоят.

Черният елф смяташе, че има представа защо. Той бе работил с войни по време на престоя си в Иррхас-Аббат и добре знаеше мисленето и реакциите им. Римиел приличаше на някого, който смята, че се е провалил или изложил.

— Не исках да кажа това — реши да подбере думите си той внимателно. В Иррхас-Аббат схемата на обучение бе такава, че войнът постоянно бе разгневяван със сардонични подмятания, така, че гневът да обземе сърцето му. Тогава той се ковеше като желязо и се превръщаше в убиец. Така бяха обучавали и самия Алтиарин, подигравайки му се за всеки провал, докато накрая той не бе победил онези, които го бяха правили. Дори бе убил някои от тях — в Града на Странните Удоволствия това се приемаше за нормално, стига да е станало според правилата, в дуел.

И стига жертвата да не е жрец, спомни си с горчивина Алтиарин. Но после прогони тази мисъл от главата си. Сега имаше друга задача. Да върне самочувствието на Римиел, да го направи още по-силен, отколкото е сега. Може би животът на дъщеря му щеше да зависи от това.

Но подходът на Иррхас-Аббат определено не бе добър спрямо приятел. Алтиарин нямаше намерение да унижава Римиел, а напротив. Затова реши да използва подхода на Крау, бащата на Лерта, добрият старец, който го бе научил да ловува, да стреля с лък — изкуство, което черните елфи презираха.

— Ти не си лъв — продължи Алтиарин, — лъвът е едно животно. То не може да се подготви за среща с черен елф или инквизитор, или дори с друг лъв. То сляпо следва инстинктите си. Докато ти си вампир, разумно същество, на практика човек, който е преминал в друго състояние. Затова намирам за странно това, че толкова много от вас реагират като животни и разчитат само на естествените си предимства.

— Най-често те са достатъчни — отговори Римиел.

— Но понякога не са — припомни му Алтиарин.

— Както е при мен — с горчивина каза вампирът. — Провалих се срещу червеите, срещу великана, срещу пеперудата, а сега и срещу

Дезире.

Това било значи. Римииел се укоряваше за това, че не се е справил срещу чудовищата, които бяха срещнали по пътя си. Това можеше да се очаква — той бе горд и самоуверен, а сега бе разтърсен от това, че в рамките на броени дни на няколко пъти едва не бе изгубил живота си.

— Не си се провалил — внимателно каза Алтиарин, а Лерта и Алтира, които бяха наблизко, закимаха. Алтира веднага се опита да окуражи любимия си, но Римииел сведе глава.

— Ти ми помогна срещу великана, който иначе щеше да ме смачка — напомни му черният елф, — спаси детето ми от пеперудата. Ти отне силите на Дезире, която ме бе хванала в капан.

— Но бях победен от всички тях — напомни му вампирът, — на два пъти смуках кръв от вас, от теб и от Тира. Това...

— Ти си приятел, Римииел — прекъсна го Алтиарин, — ако имаш нужда от нашата кръв, ще я имаш.

Вампирът го зяпна.

— Да, от нашата. Бих предпочел да е от моята, а не от тази на жена ми или на дъщеря ми. Но реакцията ми при великана бе непремерена. Бях заслепен. Истината е, че не бих искал нищо лошо да ти се случи. Ти си ми приятел.

— Страхотен приятел — обади се вампирът, — заради мен изгубихте дома си. Заради мен сте преследвани.

— Що се отнася до това, не съм сигурен дали станалото не е за добро. По време на пътуването досега на няколко пъти срещнах хора, подозиращи за съществуването ни, включително контесата. Може би не е толкова лошо, че напуснахме Ледената планина. Но и да не беше така, ти бе в правото си да дойдеш при нас. Както вече казах, ти си ми приятел.

— Все ми се иска, като съм такъв приятел, поне веднъж аз да ви спася, а не обратното — отговори вампирът.

— Не си честен към себе си — отговори Алтиарин. — Изброих ти вече колко пъти ме спаси. Но ако искаш да бъдеш по-могъщ, мога да ти помогна.

Римииел го погледна. Очите му заблестяха.

— Как?

Черният елф го приближи.

— Като надградим естествените ти способности. Колко силен можеш да станеш, ако към скоростта на реакциите и силата на ударите ти прибавим моето умение с меча?

— Можеш да ме научиш да се бия като теб?

— Не просто като мен — отвърна черният елф. — Мога да открия собствения ти боен стил, да го комбинирам със силата ти на вампир и да те превърна в един от най-смъртоносните войни на Тарр.

— Това не е ли правено? — попита Римииел.

— Не — поклати глава Алтиарин, — не и от нас. Ние оставяме нашите пленници вампири да разчитат на силата си, за да могат гладиаторите елфи да демонстрират превъзходството на своите умения.

— Това е отвратително.

— Знам. Затова напуснах Града. Защото е отвратителен.

— А нямате ли черни елфи вампири? — повдигна вежди Римииел.

— Не — поклати глава Алтиарин, — моят род е дълговечен, а когато напуснем този свят, отиваме в Чудноомайните поля, където влизаме във вечната гвардия на Рамакар, бога, в чиито крака се ваят трупове. Поне така ни учат жреците.

— Кой знае дали е вярно... — обади се Лерта. Тя бе скептично настроена към повечето религиозни вярвания.

— Мисълта ми е, че никой от нас не вижда смисъла да остава завинаги на този свят, още повече че ние сме изключително дълголетни. Когато го напуснем, вече е от умора и скука — обясни Алтиарин.

— И си нямате вампири — отбеляза Римииел.

— Нямаме си. Но в известен смисъл сме такива, защото както вие смучете кръвта на хората, ние смучем кръвта на самия континент, правейки скверни магии в стигащите до небесата кули на Иррхас-Аббат. Моето лично мнение е, че ние сме това за елфите, което сте вие за хората.

— Но решенията, които взимаш, понякога са по-важни от произхода ти — отново се намеси Лерта. Думите ѝ бяха предназначени и за двамата.

— Така е — кимна Алтиарин, — или поне ми се иска да е така. Вие не знаете какъв бях някога като предводител на черните легиони, като завоевател...

— Нито вие — какъв бях аз като млад вампир — кимна Римиел, — когато жаждата за кръв бе твърде силна...

— Това е в миналото — тихо каза Лерта.

— Сега сте много далеч от това — добави и Алтира.

Алтиарин погледна благодарно дъщеря си и жена си.

— Благодаря — каза простицко той, сетне отново се обърна към Римиел, — но ние се отплеснахме. Идеята ми е, че ако овладееш боя с меч и не разчиташ само на вампирските си сили, ще станеш още по-опасен и силен. Много по-малко неща ще могат да те победят.

— Добре — кимна вампирът, — с това последното ме убеди. Защото напоследък при всяка нова среща с непознат противник откривам повече неща, които могат да ме победят.

— Римиел — меко каза Алтиарин, — престани. Леонций вече го няма.

— Какво общо има Леонций с това? — повдигна вежди вампирът.

— Всичко — отвърна черният елф. — Той е онзи, който ти е отнел предишната любов, нали? От когото си избягал. Противникът, когото не можеш да победиш. И който те е пратил право в лапите на Лихваря. И сега всеки път, когато загубиш, си спомняш за неговия велик меч.

— Това... — отвори уста Римиел.

— Но Лерта ги уби и двамата — продължи Алтиарин.

— Колко грубо! — възмути се лечителката. — Аз ги отървах от затвора, който представляваше тленният свят за тях!

— Мамо — намеси се Алтира, — за какво точно говорите?

Тя бе чувала за Лихваря и това, че баща ѝ и Римиел са се изправяли срещу него, но не знаеше подробности и не бе чувала за историята с Леонций.

— Няма значение — махна с ръка и на двете Алтиарин, след което отново се обърна към Римиел. — В Иррхас-Аббат казват, че когато паднеш, няма смисъл да живееш, че си се опозорил навеки.

Вампирът наведе глава.

— Но това не е така! — извика внезапно Алтиарин. Римиел се сепна.

— Това не е така — повтори той спокойно. — Когато паднеш, се изправяш. Продължаваш напред. И ако имаш приятели, няма нищо

срамно в това да се подпреш на тях.

— Искам и вие да се подпрете на мен — отвърна упорито Римиел.

— Знам — кимна Алтиарин — и затова ще ти помогна. Ще те направя много по-силен.

Римиел кимна.

— Добре — каза накрая той, — да започваме.

Черният елф се усмихна.

— Това исках да чуя.

* * *

През следващите няколко дни черният елф разкри на своя приятел много от тънкостите на боя с меч, като адаптира собствените си познания към оръжието на Римиел — меч, далеч по-голям от този, който той въртеше. Съобрази се и със силата на вампира, която определено надхвърляше неговата. Алтиарин започна от съвсем елементарни неща, от които Римиел малко се смути, но черният елф настоя, че става дума за важни детайли — правилна стойка, правилни стъпки, прецизен захват на меча. Римиел схващаше учудващо бързо и овладя перфектно тези основни понятия, което зарадва Алтиарин.

— Твоята посестрима от Кайнам размахваше меча като сопа — обясни черният елф по време на една такава тренировка, — не искам да правиш същата грешка.

След като помогна на Римиел с тези техники, черният елф започна да му показва различни удари с меча: първо фундаменталните за всяко фехтовално изкуство движения, а после и коварните лъжливи удари, които често носеха победата. По време на тези тренировки Алтиарин разкри на Римиел предимствата от неговото състояние.

— Твоят меч е по-тежък — обясни той, — с него главно се сече. Но ти си много силен и можеш и да мушкаш с него.

— Да, а и при мушкането по-малко кръв ще иде на вятъра — отговори вампирът.

Черният елф не пожела да коментира това изказване.

Освен с Римиел, Алтиарин се занимаваше и с дъщеря си, макар тя да имаше само нож. Той обаче я научи да го използва доста

ефективно.

— А защо аз нямам меч? — попита тя.

— Има си време за всяко нещо — отговори черният елф, — ти първо ножа овладей, после ще се мисли за такъв меч, който е подходящ за физиката ти.

Алтиарин намекваше, че макар и силно, Алтира не бе едро момиче и не можеше да размахва кой знае колко тежко оръжие. Дори мечът на баща ѝ, който бе по-лек от този на Римиел, ѝ се виждаше малко тежък.

Встрани от тренировките, четиримата пътуваха доста леко. Земите между Кайнам и Ридпе бяха почти пуси, тъй като повечето пътници предпочитаха реката за превоз. Не хранеха илюзии, че ще заблудят преследвачите си пилигрими, но се надяваха да спестят на други кораби срещата с техните чудовища.

По време на пътуването Лерта показваше и различни вълшебства на Алтира. Досега лечителката бе разкрила различни свои умения на девойката, но сега двете започнаха сериозно да се занимават с магията си. И — малко изненадващо за опитната знахарка — се оказа, че процесът е двупосочен — Алтира бързо разбираше това, което майка ѝ показва, а после му намираше нови приложения.

Младото момиче се сближи и със своя любим. Веднъж получили одобрението на Алтиарин, Римиел и Алтира вече не криеха близостта си нито от родителите на девойката, нито от самите себе си. Целувките и прегръдките край огъня станаха най-приятното нещо за двамата. Отпуснати покрай тях, Лерта и Алтиарин също понякога демонстрираха близост, макар и двете двойки да спазваха определено приличие.

Времето в тия краища на континента Тарр бе доста по-меко, отколкото в подножието на Ледената планина и въпреки че полята бяха заснежени, вятърът не бе така бръснещ и леден, а денем дори ставаше топло. Безлюдните местности се разнообразяваха от села, които четиримата заобикаляха. Не искаха да привличат внимание върху себе си и не желаеха да докарат на хората някоя беля. Макар отдавна да не бяха виждали пилигримите, знаеха, че свирепите монаси са по петите им. Надяваха се само да не срещнат някое ново изчадие, създадено с помощта на черната магия. Надеждата обаче не им пречеше да оставят пост по време на почивката си. Най-често това бе Римиел. Могъщият

вампири вече почти нямаше нужда от сън. Тялото му не се уморяваше, въпреки тренировките, на които Алтиарин го подлагаше, а сега, когато дневната светлина не му пречеше, нямаше и причина да се крие от нея, както бе правел някога. Затова той настояваше да поема всички постове, но Алтиарин не бе съгласен. Той знаеше, че съзнанието на приятеля му се изтощава от постоянното бдение и затова дори сега той има нужда от почивка. Затова някои нощи го оставяше да спи и той поемаше постове заедно с дъщеря си. Алтира сама бе поискала да изпита уменията си, тъй като ги смяташе за неизменна част от своето обучение. Тя бе твърдо решена да стане воин, с уменията на баща си, и магьосница, силна като майка си. Лерта и Алтиарин не бяха особено очаровани от това й желание, а Римиел не искаше да „отнема от съня й“, но Алтира бе момиче на 17 години и вероятно дори боговете нямаше да могат да я разубедят от нещо, което си бе наумила.

И въпреки това, когато бедата долетя, на пост бе застанал тъкмо Римиел.

* * *

Пилигримите на Черното Начало продължиха по своя път пеш, минавайки през полята с бавна крачка, и всеки, който ги зърнеше дори отдалеч, внимателно ги заобикаляше. Дори представителите на Църквата на Томан, обикновено горди и самоуверени духовници, изискващи обожание и послушание, не смееха да застанат на пътя на странната дружина, която минаваше като болестотворен облак по пътя си. Ала, макар да не спираха за сън, от който нямаша нужда — за разлика от вампира, в изсушените глави на личовете имаше само спомен за някогашното съзнание — монасите не вървяха бързо и доловиха, че изостават от своята плячка. Това не зарадва техния предводител, не зарадва и събратята му. Ридпе бе още едва на половината път от Гората на Всемайката, в която живеяха елфите на светлината, ала досега те очакваха да са заловили плячката си. Още червеите трябваше да усмъртят наглия вампир беглец, ала той бе намерил приятели, които да спасят жалкия му животец. После пеперудата трябваше да го отнесе при тях, за да могат да вземат безценния камък обратно, а него да накажат така, както подобава за

един крадец. Не бяха помогнали и случайните неприятели, на които бегълците се натъкнаха — глупавата жена вампир и прастария, малоумен великан людоед. А сега приближаваха Ридпе, вторият град в Кралството и трябваше да действат внимателно. Там Инквизицията имаше много по-голямо влияние, а това бе риск и за тях, и за враговете им. Пилигримът не се боеше от служителите на Томан, но знаеше, че мисията му може да се обърка безкрайно, ако камъкът попадне в техните ръце. Те бяха опасни и добре защитени хора, които можеха да го забавят значително. А времето изтичаше.

Но самият камък, който онзи глупец бе задигнал, им помагаше. Те ясно долавяха мазната следа, която той оставяше в реалността, все едно по пътя им някой нареждаше факли. Усещаха скверния живот, който се надигаше от него, за да погълне света. Дочуваха телепатичния му рев от нищото, който ги насочваше към себе си. Камъкът искаше да е с тях и се мъчеше да им помогне.

Така главният пилигрим реши да се възползва от тая помощ. Той вдиша мощта на зловещото нещо, което пътуваше в джоба на нищо неподозиращия вампир, а после я издиша в шепа пепел от стар лагерен огън, край който бяха отседнали Алтиарин и приятелите му. Хитрият черен елф се бе опитал да го скрие, ала малко неща на тоя свят оставаха скрити от очите на един лич.

Страховитият монах разпери ръце и издуханата пепел полетя във въздуха. Зеленикави огънове заиграха по нея и тя започна да нараства като тъмен, черен облак, плъзгащ се да затъмни целия свят.

Пилигримите се засмяха по своя си начин, без да се движат, без да изпитват никакво друго чувство, освен злорадство. Сега нито уменията на елфа, нито силите на вампира щяха да спасят неприятелите им. Смъртта щеше да ги застигне.

А после те щяха да приберат камъка.

И да донесат края на този смешен свят.

* * *

Римиел стоеше, загърнат във вече вехтото си дълго палто, наблюдавайки нощта. Нищо не оставаше скрито за проникателните му очи — нито парченцата сняг, които вятърът навявяваше, нито смелите

цветя, мъчещи се да израстат въпреки суровите условия, нито дребните животни, които щъкаха из полята. Понякога той се спускаше подир някое от тях и изпиваше кръвта му, за да засити прокълнатата жажда, която измъчваше съществуването му. Но вече и с това почти нямаше проблеми — една вечер, след като бе усетила, че гладът отново го обзема, Алтира бе настояла той да пие от нейната кръв. Римииел се бе възпротивил, а Алтиарин, както винаги, бе погледнал намръщено. Дори Лерта не се зарадва на такова предложение, но Алтира настоя, а когато тя искаше нещо, обикновено го получаваше. И се бе случило чудо — само няколко глътки от кръвта ѝ го бяха заситили така, все едно бе изсмукал голямо животно (дори наум той не искаше да каже човек). Алтира се бе намръщила, бе му казала, че той я лъже, за да не я нарани, но Римииел бе искрен и Лерта, също озадачена, го бе потвърдила. Така дори Алтиарин се успокои.

Римииел погледна към приятелите си и усети топлота да сгрява сърцето му. Той обичаше тези хора. Бе влюбен в Алтира — момичето, което го бе излекувало от всички проклетия и бе дало смисъл на живота му. И сега нямаше нужда да го крие, да го отрича, да се бори с това чувство. Мислеше, че само заради това всички изпитания в живота му са си заслужавали. Че е живял и преживял толкова много, за да намери тази девойка, тази чудесна млада жена, която му бе подарила сърцето си.

Изпитваше безкрайна обич към Лерта, жената, която го бе освободила от проклятието на Лихваря, която го бе посрещнала като син в дома, в който той бе влязъл като убиец.

А Алтиарин... Римииел се възхищаваше от черния елф. Алтиарин бе силен, смел, бе загърбил тъмното си минало, бе намерил любовта си, бе се борил за нея и я бе защитил. Римииел искаше да бъде като него, да постигне това, което той е постигнал. Сега имаше шанс да го направи — с неговата дъщеря. И черният елф не го бе спрял въпреки първоначалното си неодобрение. Вампирът изпитваше дълбока признателност към него заради това. И не само.

Но голямата битка тепърва предстоеше. Битката, която Алтиарин бе преминал, след като се бе запознал с Лерта. Римииел знаеше историята за ужасния инквизитор и неговата потеря от рицари убийци, които погубили Крау и отвлекли лечителката, за да я убият в столицата Санпар като вещица. Алтиарин ги бе настигнал и избил всичките, а

накрая бе съкрушил и техния предводител в свирепа битка, в която едва не бе изгубил живота си.

Лерта разказа тази история, с гордост и любов към любимия си.

Алтиарин бе срещнал своето предизвикателство и го бе преодолял.

Сега и Римииел трябваше да се справи с пилигримите.

Усети хлад само при мисълта за тях. Те бяха ужасяващи същества. От всички в групата само той ги бе виждал в действие. Само той бе станал свидетел на ужасните заклинания и сили, които контролираха. На неестествените енергии, които им служеха. На начина, по който изменяха самата реалност с присъствието си, правейки я несигурна и податлива на собствените им желания.

Той знаеше, че единственият им път е бягството. Че ако се оставят да бъдат настигнати от онези същества, ще погинат, както бе умрял и странният старец с големия нос. Кой ли бе той? Римииел не знаеше. Но не искаше да сподели съдбата му.

И все пак не можеха вечно да бягат. Инстинктивно усещаше, че рано или късно отново ще се срещне с пилигримите и техния предводител, монаха с личинки по устните. Че ще трябва да намери начин да го победи.

Ала как? За това нямаше идея.

Внезапно очите му различиха движение в далечината, помръдване в тъмнината, зловещо сияние в зеленикав оттенък, което се носеше из полята и ухаеше на смърт.

Вампирът се изправи.

Времето за сблъсък с пилигримите бе настъпило.

ГЛАВА XIII

— Какво е това? — попита Алтиарин. Бе изтеглил меч си, но острието стоеше наведено към земята. Черният елф усещаше, че оръжието му ще е безполезно срещу това, което се задава.

Плътна стена от пепел, горяща в зеленикави пламъци, се носеше към тях, изписвайки с вихрите си страховит череп, в чиито очни кухни блестяха призрачни огньове. Стихията изпълваше нощта с неестествено сияние, което придаваше нездрав и уродлив вид на цялата околност.

— Това са те — каза Римииел.

Нямаше нужда да уточнява кои. Само едни същества на тоя свят можеха да създадат такова нещо, да причинят такова изкривяване в законите на природата. Пилигримите. Ужасните монаси, които ги следваха още от Ледената планина и бяха пратили неவிждани чудовища по петите им, без оглед на жертвите, които може да коства това. Техни бяха огромните червеи, изпъззели от снега в гората, тяхно дело бе и гигантската пеперуда, потопила кораба им по пътя към Кайнам. Нямаха съмнение в това, така, както бяха сигурни, че и приближаващото бедствие е тяхно дело.

Но този път Пилигримите се бяха постарали добре. Макар да бяха зловещи и силни, червеите и пеперудата бяха същества от плът и кръв. Можеха да бъдат наранени и убити, макар и трудно.

Това бе различно. Стена от пепел, горяща с призрачен огън, енергия на абсолютното зло, на първичния хаос, отприщана към съзиданието.

И те бяха целта ѝ.

Римииел осъзнаваше, че не може да стори нищо срещу тази магия. Че нито бързината, нито силата му, нито новопридобитите му умения в боя с меч щяха да са от значение.

Алтиарин, който бе ставал свидетел на тъмни заклинания в Иррхас-Аббат, чувстваше същото.

Дори Лерта изглеждаше уплашена.

— Това е рана в света — прошепна тя, — но дори аз няма да мога да я затворя. Не можете да си представите каква сила се иска, за да извършиш подобно нещо. Нямах представа, че личовете притежават подобна мощ. Цяло чудо е, че сме все още живи.

— Нищо ли не може да се направи? — попита Алтиарин.

— Няма да се предадем — каза обаче Алтира, — мамо, помниш ли какво направихме, когато личът се опита да те унищожи с телепатична атака?

— Обединихме умовете си — отвърна Лерта, — помня го.

— Трябва да направим същото сега — повиши глас Алтира — и то бързо!

И така двете жени — майка и дъщеря — се хванаха за ръце, а после стиснаха ръцете и на любимите си. Лерта на Алтиарин, Алтира на Римиел.

После двете вълшебници задействаха вълшебствата си и този път по-опитната се остави на по-младата да я води. Алтира успя да изгради магически щит — като лечебен мехлем срещу заразата в реалността, която личовете бяха пуснали. И неговият заряд бе любовта. Към майка ѝ, жената, която я бе научила на толкова много и я бе подкрепяла във всичко дори когато изглежда неразумно. Към баща ѝ, който винаги я бе пазил и не даваше косъм да падне от главата ѝ. И разбира се, към Римиел, мъжът, пленил сърцето ѝ, спечелил я завинаги, омагьосал я, както правилно се бе досетила майка ѝ, от съвсем малка. Алтира сега виждаше това.

Тя нямаше да позволи на никого да нарани тези хора. И ето, около четиримата заблестя меко, златисто сияние, нежно като слънчевия изгрев, като майчина милувка, като целувка на любимия по челото на неговото момиче.

Въпреки това Алтира се олюля, когато зелената стихия се удари в нейния вълшебен щит като огромна вълна, стоварваща се на брега, за да помете всичко по пътя си; като снежна лавина, погребваща цяло село; като гигантска скала, блъсната от злонамерена сила към керван. На цялата любов, която момичето изпитваше към близките си и която те и връщаха реципрочно, за да изградят защитната аура, личовете противопоставяха изгаряща, клокочеща омраза, черна ненавист, избуяла от най-тъмните кътчета на обречените им души, неистова злоба, която искаше да види как целият свят изгаря. Бурята от пепел

обкръжи четиримата и ухилени черепи се появиха около тях, а от разтворените им челюсти се чуваше оглушителният смях на пилигримите. Макар и отдалеч, немъртвите монаси виждаха отлично какво става и нямаха търпение да погълнат жертвите си със злата магия, която бяха създали. Черепите от пламтяща пепел започнаха хищно да хапят вълшебната аура, вдигната от Алтира, и момичето с ужас осъзна, че магията ѝ няма да издържи. Любовта, която я сплотяваше с най-любимите ѝ хора, бе пристан на топлота пред злото на този свят, но пилигримите носеха със себе си тъмнина, която идваше от другаде, чудовищна черна стихия, която щеше да се наслаждава на прекръшването на всичко добро и красиво.

Страх сви сърцето на момичето и аурата избледня, а горящата пепел приближи жертвите си още по-плътно. Смяхът на пилигримите беше оглушителен, отекваше в ушите на четиримата, замайваше ги и ги приканваше да се предадат, да се покорят на тъмната магия.

Но Римиел стисна ръката на любимата си и волята ѝ издържа; Алтиарин стори същото с Лерта и опитната лечителка видя, че мощта на личовете е измамна, подла, че се крепи не на техните умения, а на злокобния камък, който вампирът носеше в джоба си. Това бе източникът на цялото зло, а личовете бяха само негови слуги, които се бяха свързали с тъмната му мощ като с пъпна връв, за да създадат опустошителната стихия. Веднъж забелязала тънката нишка на злото, която бе насочила черната магия към тях, Лерта без проблеми я сръза със собственото си вълшебство. Черепите около тях отвориха усти в гневен писък, който проглуши нощта, а след това се разпаднаха на облаци пепел.

Нападението бе свършило. Те бяха оцелели.

— Какво стана? — попита Алтира, залитайки от слабост. Тя бе дала много от себе си, за да вдигне магическия щит и сега бе останала съвсем без сили. Римиел я хвана и тя подпря глава на гърдите му, за миг притваряйки очи. Бе ѝ приятно да се чувства закриляна, да се опира на силното му тяло. Да знае, че той винаги ще е до нея, срещу какъвто и да е враг.

— Камъкът — каза Лерта и погледна към Римиел, — личовете използваша скритата тъмна мощ в зеления камък, за да създадат тази буря. Аз прекъснах връзката, но това, което стана, е повече от

тревожно. То означава, че тъмният талисман, който носиш, е разумен, Рими. Че той иска да бъде намерен.

— Разумен? — отвори уста вампирът. — Но как е възможно? Това е един камък.

— Сам знаеш, че не е така — поклати глава Лерта, — в него има нещо. Ти го долови, щом го пипна, аз го долових, щом го докоснах с магията си, а Алтира едва не бе погубена. Това е нещо неописуемо зло. Твоето решение да не го дадеш на пилигримите може би е спасило света.

— Засега — поклати глава вампирът. — Кой знае докога ще удържа. Всяка следваща атака на тия същества става все по-опустошителна. Не знам има ли нещо на тоя свят, което може да ги спре.

— Има — отвърна Алтиарин. — Ние.

— Самочувствието ти е похвално, приятелю — отговори Римиел.

— Не е самочувствие, а трезва преценка — продължи черният елф. — Прекомерната употреба на сила не е израз на превъзходство и увереност, а обратното — на отчаяние. Ние им се изплъзваме. Скоро ще попаднем в Ридпе, град, в който Църквата е достатъчно силна, за да осуети употребата на черна магия. А оттам пътят към Горите на Всемайката е открит. Времето на пилигримите изтича, а те продължават да изостават. Притиснати са до стената и избухват в безсилна агресия.

Алтира погледна с възхищение баща си. Обожаваше тази негова черта, умението му винаги да я успокои, да ѝ вдъхне кураж, да рационализира всяка заплаха и да намери начин да я отстрани.

— Може би, Алтиарин — поклати глава Лерта, — но не прави грешката да подценяваш тези същества. Атаката им тази нощ, дори подсилена от камъка, не е израз на безсилие, а напротив — на огромна мощ. А ако наистина са притиснати до ъгъла... знаеш, че змията тогава е най-опасна.

Настъпи мълчание.

— Ако Алтиарин е прав — обади се Римиел — и наистина в Ридпе ще сме в по-голяма безопасност, предлагам да тръгваме.

И така четиримата отново тръгнаха на път. Още преди изгрева на слънцето.

* * *

Главният пилигрим сви устни и смачка една мравка, която стоеше между тях.

— Отново се изплъзнаха — обади се един от другарите му, на вид еднакъв с него, а и с всички останали. Мрачна фигура, облечена в просто расо и със сведена качулка. Изпод нея се виждаше само едно сбръчкано лице, по което лазеха насекоми. Дори устата бе свита досущ като неговата.

Главният пилигрим махна с ръка и под осмелилия се да коментира монах грейна зелен пламък. Изненаданият лич вдигна ръце и отвори уста в безмълвен писък, но призрачните огънове го погълнаха и той изчезна така, сякаш е пропаднал в яма.

След това пламъкът угасна.

— Крадците ще се отправят към Ридпе — продължи главният пилигрим, все едно нищо не е станало, — с надеждата Инквизицията да предотврати нашата намеса. Но не се знае на кого Църквата ще навреди повече. Ние сме тихи като смъртта, която се спуска над замръзналото в нощта дете, като цветето, което никне от пръстта на гроба. Ще ги настигнем и избием. Камъкът ще е в нас. И тогава Църквата изобщо няма да ни притеснява.

След тези думи личът тръгна напред. Останалите монаси го последваха, без да продумат.

Бяха научили, че мълчанието понякога наистина е по-скъпо и от злато.

ГЛАВА XIV

Ридпе смая Алтира. Тя се бе уплашила дори от Кайнам, а вторият по големина град в Кралските предели почти я ужаси. Той бе огромен и се простираше надлъж и шир, забелязвайки се отдалеч. Бе опасан от огромни крепостни стени, над които се подаваха върховете на двореца, собственост на местния благородник, и разбира се, огромната катедрала, чиито куполи бяха опасани със златното колело, символизиращо Томан Изкупителя.

Момичето се притисна до Римиел, който я прегърна.

— Не се плаши — каза ѝ той, — в големия град няма нищо страшно.

Алтиарин не изглеждаше смутен от града. И наистина, при цялото си величие, Ридпе бе като селата в подножието на Ледената планина, сравнен с Иррхас-Аббат, страховития Град на Странните Удоволствия, чиито кули стигаха до облаците и отвъд. Лерта обаче бе отвикнала от градовете и затова също се сгуши до мъжа си.

Четиримата се присъединиха към опашка, чакаща пред градските порти. Търговски кервани, монаси, рицари и обикновени селяни се бяха наредили по широк път, водещ към града. Никой не им обърна внимание, тъй като от дългото пътуване дрехите им бяха занемарени, та ги сметнаха за бедняци. За щастие обаче те вече имаха парите на контесата — макар да се разделиха с част от тях на входа на града. Оказа се, че той има входна такса от пет жълтици на човек. Лерта остави бакшиш на дебелия страж, който ѝ се усмихна доволно.

Веднъж озовали се зад градските стени на Ридпе, Лерта и Алтира се почувстваха още по-притеснени. Градът гъмжеше от народ — богати и бедни хора, устремени по своите задачи. Тесни сокаци се виеха покрай скупчени една до друга къщи, широки булеварди водеха към хубавите квартали на града, а най-големият — към огромната катедрала на Томан Изкупителя. Навсякъде имаше стражи, които следяха за реда — високи, снажни войни с тежки ризници и дълги алебарди. Но четиримата гости от Ледената планина с нищо не предизвикаха интереса им — никой не можеше да предположи, че

Римиел е вампир, въпреки бледността му, тъй като той крачеше на улицата посред бял ден, а Алтиарин бе скрил остриите си уши изпод кичурите на дългата си черна коса. Насочиха се към търговската част на града, тъй като там бяха странноприемниците. Алтира съвсем се шашна, когато попаднаха на градския пазар. Той бе огромен и в него можеше да се намерят всякакви неща — от храна до бижута. Най-шумни, естествено, бяха търговците на храни, предлагащи риба, месо, ранни плодове, мляко, хляб и различни тестени изделия, които изпълваха въздуха с приятни благоухания. По-тихи, но не по-малко настойчиви бяха търговците на дрехи, които, като видяха захабеното облекло на четиримата пътници, ги подканиха да си закупят нещо от роклите и палтата им. Продавачите на бижута обаче ги изгледаха презрително, очевидно преценявайки ги като неплатежоспособни клиенти.

По пътя минаха през няколко кръчми, но всички до една бяха претъпкани с народ — най-често с дебели търговци, които закусваха и обсъждаха цените на стоките. Имаше и изнурени благородници, запазили цели етажи за себе си, а на монасите никой не смееше и да взема пари, за да не привлича гнева на местния инквизитор. Римиел и Алтиарин дочуха името му — Маркус Зхул — и разбраха, че му се носи лоша слава. Той бил отскоро дошъл в града, но се прочул със своята нетолерантност към ереси и всичко, което канонът на религията му не одобрява. Не се свенял да се кара и с военните и само местният благородник успявал да му възрази.

Четиримата пътници бързо осъзнаха, че не бива да привличат вниманието на този човек. Ако научеше, че в Ридпе се разхождат вампир, елф и две магьосници, той като нищо щеше да изпрати убийците си подире им.

Тъкмо излизаха от поредната кръчма, в която нямаше места, когато пред тях мина бляскава карета, теглена от четири бели коня. Прозорецът ѝ бе отворен и от него надничаше пълен мъж с добродушно лице и червеникави коса и брада. Той разглеждаше предлаганите стоки и от време на време помахваше на някого, когото види — най-често богат търговец или благородник. Погледът му мина лежерно покрай тях, след което рязко се върна и очите му се разшириха.

— Спри! — викна той на кочияша.

Алтиарин се напрегна. Той нямаше представа кой е този човек, но случилото се не му хареса. Нима бе разпознат като елф? Все пак си имаше отличителни черти — бе по-слаб от повечето хора, с малко по-различна конструкция на лицето. Усети как Лерта стисва ръката му предупредително. Бягството нямаше да им помогне. Навсякъде из града имаше стражи.

Римиел го погледна трескаво.

— Какво ще правим?

Алтира гледаше уплашено и нямаше идея какво да стори.

В това време дебелият човек отвори вратата на каретата и излезе от нея. Бе добре облечен и имаше хубав плащ, а на кръста му бе затыкнат меч. Той тръгна към тях и им махна с ръка да се приближат към него.

Черният елф сви устни. Нямаха избор.

Тръгнаха към непознатия брадат мъж, като Алтиарин и Римиел бяха целите напрегнати. Ако се стигнеше до бой, нямаше да се дадат без съпротива. Най-малко щяха да опитат да спечелят време за Лерта и Алтира.

Но когато пълният мъж застана пред тях, на лицето му разцъфтя доволна усмивка.

— Не мога да повярвам, че ви виждам! Вие изобщо не сте се променили!

— Нима се познаваме? — осмели се да отговори Алтиарин.

— Ха! Не ме ли помните? — повдигна вежди червенобрадият, а после поклати глава, — но пък как бихте ме познали сега. Минаха толкова години, а аз доста се промених...

И той потупа обемния си корем.

Лерта обаче бе свила очи, сякаш се мъчеше да си спомни нещо. Внезапно отвори уста.

— Не може да бъде! — каза тя. — Арно!

— Лейди Лерта — кимна червенобрадият, — радвам се, че този път се срещаме при по-добри обстоятелства.

* * *

Оказа се, че богатият човек с каретата е Арно, младият рицар, който се бе отнасял добре с Лерта, когато тя бе отвлечена от жесток инквизитор. Бе нормално да не го познаят — в ония години той бе слабо и красиво момче, докато сега това бе останало в миналото. Арно се зарадва много да види магьосницата отново и покани нея и спътниците ѝ в каретата си.

— Нямах представа какво влияние оказа срещата ми с теб! — заяви той. — Когато се върнах в Кралските предели, се зарекох да променя системата и оттогава не съм спрял да се боря. Реших, че е крайно време да оставим забраните и да се върнем към фундамента на нашата вяра — любовта и разбирателството. Освен това започнах кампания сред благородниците за разделяне на властите. Нека Божиите дела останат за Църквата, а държавните да са приоритет на Краля. За щастие има и духовници, които мислят като мен, но битката е трудна.

Арно продължи разказа си. Оказа се, че неговите смели постъпки му бяха спечелили доверието на краля и той го бе сложил за барон на град Ридпе, за да контрира мощното влияние на Църквата. Но духовниците бяха отвърнали на удара.

— Наскоро те назначиха за епископ на околията своя велик инквизитор, Маркус Зхул. Лош човек. Вие сигурно помните баща му.

Арно разказа на гостите си за своя нов противник, свиреп фанатик, син на зловещия стар войн, който бе отвлякъл Лерта и бе убил баща ѝ Крау.

— В тоя случай е вярна поговорката, че крушата не пада подалеч от дървото — обясни Арно, — тоя човек е усойница и е напълно безмилостен. Казват, че си имал лични убийци, с които отстранявал противниците си. Но моят палат е добре охраняван — не се безпокойте.

Той въведе гостите си в огромната сграда, която бяха видели още извън града. Оказа се, че е неин собственик. Тя бе масивен, красив дворец от бял камък, с високи кули и безброй много стаи и коридори. Алтира го гледаше смаяна. Тя бе гостувала у Римиел, но неговият планински замък не можеше да се сравнява с масивното здание, в което бяха въведени.

Посрещнаха ги верни на барона стражи, които поздравиха с удряне с юмрук по гърдите, а учтиви слуги се погрижиха за тях, дадоха им нови дрехи — подобни на техните, ала чисти и от по-качествена

материя — а после им предоставиха баня, в която да се измият и две големи стаи — за всяка от двойките. Когато се оправиха, вече бе станало вечер и пълничкият благородник ги покани на вечеря в трапезарията на палата. Цял следобед той се бе занимавал с държавни дела и затова бе леко уморен и радостен от възможността да побъбри с приятели.

— Омръзна ми тая политика — оплака се той, отпивайки от бокал вино.

Бяха насядали покрай голяма кръгла маса, на която бяха сервирани най-изискани блюда. Арно беше отпратил слугите, за да може да разговаря спокойно с гостите.

— Кажете какво ви води насам, а тия от вас, които не познавам, нека се представят.

Алтиарин не знаеше какво да каже на шишкавия благородник и какво не, ала Лерта долови, че сърцето на Арно е чисто и затова без страх му разказа как двамата със съпруга си живели в Ледената планина, скрити от другите. Сподели за детето си и за своя приятел, вампира Римииел.

— Същият Римииел? — ахна Арно. — За него се носеха легенди. Вампирът, който живеел като благородник. Никой не смееше да пита много за него, тъй като се знаеше, че дава тежки кесии със злато на краля и дори на някои духовници.

— Така е — съгласи се Римииел, — ще се изненадаш какво спокойствие могат да купят парите. Дори наскоро попаднахме на друг вампир — една жена, която също със злато бе купила правото да управлява като благородник.

— Не се изненадвам — сви рамене Арно, — парите стават фактор с все по-голяма тежест в политиката. Благородниците гонят само имането си, а и в Църквата нещата тръгват в тая посока. Когато млади духовници харесаха призивите ми и решиха да заложат на идеята за повече толерантност и любов, старите схоласти ги посрещнаха на нож. От конфликта се възползваха меркантилни хора като абат Делет от Кайнам, които лавират между двете групи и се обогатяват от това. Парица е царица, това е новият девиз на Кралството.

— Новият стар девиз — обади се Римииел.

— И пак е по-добре, отколкото с фанатици като тоя Маркус. Онези — ни да ги вариш, ни да ги печеш.

— Съгласна съм — кимна Лерта.

— И все пак — попита Арно, — защо сте дошли тук, в устата на лъва? Неразумно е, знаете.

— Нямахме избор — отговори Римиел и разказа на благородника за странния свещеник със зелен камък и зловещите пилигрими по петите му.

Лицето на Арно се издължи.

— За пръв път чувам за такива пилигрими. Не мисля, че Инквизицията има нещо общо с това. Елфе, да не би твоите братя от Иррхас-Аббат...

— Сблъскавал съм се със злостата им — призна черният елф, — но тези създания не са от Града на Странните Удоволствия.

— И не почитат Рамакар — добави Римиел.

Арно потърка брадичката си.

— И казвате, че пътувате към Гората на Всемайката — попита той.

— Да — кимна вампирът. — Според умиращия монах, от когото взех зеления камък, само там злото може да бъде унищожено.

— А може ли да видя този камък? — попита Арно.

— По-добре не — отговори вместо любимия си Алтира. — Това е зъл талисман, на лош късмет е.

— Щом казваш така, доверявам ти се — кимна Арно, — майка ти е добра жена, ти сигурно си се метнала на нея.

— Упорита е като баща си — обади се Лерта.

— Аз обаче знам едно място, дето можем да научим повече и за камъка, и за онези пилигрими — продължи благородникът.

— Така ли? — попита Алтиарин. — И какво е то?

— В покрайнините на Кралството, дето Гората на Всемайката се вижда и контролът и на Църквата, и на държавата е слаб, има един манастир. Там са поклонници на Томан, дето не са като другите. Инквизитор Маркус би казал, че са еретици, но за мен са по-близо от него до Изкупителя. Пазят догмата, но не са фанатици. Могат да се бранят, ала не нападат. Съхраняват много стари религиозни свитъци. Ако някой знае нещо за противниците ви, това ще са точно те. Манастирът им е на път.

— Трябва да ни кажеш как да ги намерим — отговори Римиел, — това може да е важно.

— Така няма да стане — поклати глава Арно, — ще трябва да дойда с вас. Монасите не споделят тайните си току-тъй, ала на мен ще се доверят. Знаем се от години. Заедно се борим с фанатиците, от една страна, и със сребролюбците, от друга.

— Арно, това е опасно — възрази Алтиарин, — нямаш представа какви противници са тези пилигрими. Каквито и неприятности да си имал с инквизиторите, те не могат да те подготвят за съществата, които вървят подире ни.

— Няма да споря с теб, макар да не бих подценявал уменията на Маркус да създава проблеми — махна с ръка благородникът, — но думите ти само ме убеждават да дойда с вас. Ако същества с такава сила са тръгнали по белия свят, значи този камък, който Римиел носи, наистина е важен, а не е добре да вървите на сляпо, без да знаете с какво си имате работа. Ще дойда с вас и толкоз.

— А нямаш ли семейство, което да се притеснява за теб? — попита Лерта.

Сянка мина по лицето на Арно.

— Имах съпруга, но я покоси болест. Двете ми деца са далеко — едното учи за адмирал, другото за рицар. Добри хлапета са, но отдавна не съм ги виждал. Ваш съм!

И Арно разпери ръце.

— Добре тогава — кимна Алтиарин, — ще се моля да не съжаляваш за решението си.

* * *

Нито Арно, нито гостите му знаеха, че един от слугите се е устремил право към катедралата на града, за да докладва на своя господар какво е видял. Инквизитор Маркус Зхул бе от крилото на фундаменталистите, които искаха Църквата да управлява с твърда ръка, но не му бяха чужди прийомите и на ония, които разчитаха на злато, за да постигнат целите си. Щом бе дошъл в града, инквизиторът веднага узна, че местният барон е обичан и ще е трудно да се тръгне открито срещу него. Щеше да му трябва някакво провинение и затова

бе подкупил един от главните слуги в двореца, да следи какво прави Арно. Сега тоя човек влезе в катедралата — сграда, още по-голяма от палата на барона, ала тъмна и неприветлива, с мрачни статуи на свирепи озъбени ангели, които изпълваха душата с неясно безпокойство. Така виждаха вратата инквизиторите — като нещо, с което да вдъхнат страх у миряните и да ги накарат да живеят в послушание.

Слугата мина покрай мрачните монаси и молитвената зала и най-накрая се покатери по вито стълбище до покоите на великия инквизитор, като почука на вратите им.

— Влез — чу се дрезгав глас отвътре.

Треперещ, слугата влезе. Кабинетът на инквизитора бе пищно обзаведен. Неговият баща, инквизитор Херман, бе суров човек, отдал се на аскетичен живот, ала синът му не следваше неговия пример. Той стоеше зад сребърно бюро, а скъпи завеси се спускаха по огромния му прозорец. Носеше орнаментирана броня и меч със сложно украсена дръжка, изобразяваща моменти от живота на неговия бог Томан. Имаше сивата коса на баща си, ала лицето му не бе така огрубяло. Маркус Зхул не бе от хората, които обичат лично да ходят по опасни места.

Имаше други хора за тая работа, някои от които — негови подчинени.

Но в едно Маркус бе еднакъв със стария Херман — той бе фанатик до мозъка на костите си и смяташе, че религията трябва да ръководи всеки един миг от живота на човека, да контролира съзнанието му, да изпълва душата му с богобоязлив ужас.

— Какво искаш? — попита грубо Маркус.

Слугата предател затвори вратата зад гърба си, обърна се към инквизитора, поздрави го с угоднически тон, а после му разправи всичко, което бе видял и чул, включително имената на гостите.

Маркус разшири очите си, щом чу името на Римиел, благородника вампир, за когото Църквата погрешно смяташе, че е отишъл в небитието, и стисна зъби, щом чу името на Лерта, дъщерята на Илтера, вещица като самата нея. Преди много години баща му бе загинал в експедиция, за да я намери. Според мазния и дебел Арно — след среща с Йети, отвратителния снежен човек от планините.

Явно Арно бе излъгал.

— А останалите?

— Тази Лерта има дъщеря, господарю — рече слугата. — Казва се Алтира. Да ви кажа има нещо чудно около тях. Лерта изглежда твърде млада, за да е майка на друго момиче.

— Лерта е вещица — късо отговори инквизиторът. — С нечестиви магии тя се поддържа вечно млада.

Слугата пребледня.

— Но това е ужасно.

— Оценката ти за ставащото не ме интересува. Какво повече можеш да ми кажеш за дъщеря й?

Слугата преглътна.

— Малката Алтира постоянно се движи с бледия мъж на име Римииел. Подозирам, че са любовници.

— Спести ми и подозренията си — изръмжа Маркус. — Римииел е име на вампир, ужасен злодей от историята на Кралските предели. Преди двайсет години изчезна и Църквата го сметна за мъртъв. Явно сме грешали.

— Вампир? — ахна слугата. — Нима тези създания съществуват?

— Между небесата и земята има много други сили — отговори инквизиторът, — до една пратени от Злото. Дълг на Инквизицията е да ги унищожават. Но кажи ми за четвъртия гостенин на барона. Онзи, който е съпруг на Лерта. Що за човек е той...

— Има нещо странно около него, господарю...

— Това не е изненада — отвърна Маркус, — мракът белязва ония, чиито души са обречени, за да могат Божиите слуги да ги разпознават и ликвидират. Кажи сега какво ти е направило впечатление.

— Не мога да съм сигурен, но ми се стори, че мярнах ушите му, докато той говори. Те не бяха на човек, господарю. Бяха остри и издължени.

— Елф — изръмжа инквизиторът. Той мразеше тия същества, както горската порода от едната страна на кралството, така и извратените чернокнижници отвъд Планината. Богопротивни създания. Ако можеше, щеше да ги изстреби всичките, до крак.

— Събрало се и истинско сборище на изгубени души — каза той, — цяло щастие е, че аз съм тук, за да мога да взема мерки и да въздам

Божията справедливост!

— Тъй е, тъй е — съгласи се бързо слугата, — много добре казано, господарю. А сега мога ли да разчитам на своето възнаграждение?

И очите на предателя блеснаха алчно.

Инквизитор Маркус го погледна.

— Нима не си доволен, че изпълни своя дълг пред Господ?

— Аз... — слугата заекна и понечи да каже нещо, но инквизиторът не му даде шанс. С едно движение фанатикът извади меч от ножницата си и обезглави жалкия доносник на място. Сетне вдигна една златна камбана от бюрото си и нетърпеливо я разтърси. Тозчас в стаята влезе монах, който погледна трупа с безизразно изражение на лицето.

— Изчисти този боклук — нареди инквизиторът.

Монахът се подчини. Останал сам, Маркус се замисли. Случилото се не биваше да го изненадва. От няколко дни дочуваше слухове за странни, необясними явления. Реката бе донесла трупа на огромна пеперуда, същество, което не можеше да е творение на Изкупителя. От Кайнам бе долетяло писмо, известяващо го за смъртта на контеса Дезире. Според съобщението, подписано от абат Делет, домът ѝ бил намерен в ужасно състояние, пълен с насекоми, все едно не е обитаван от години.

Ето кой бе отговорен за всичко това! Вещицата, убила баща му, и старият вампир, залъгал доверчивите благородници с блясъка на златото си! Колко отслабнал бе страхът от Бога у хората, допуснали тази измет да живее и да трови с дъха си въздуха на творението!

Но Маркус знаеше как да се оправя с такива противници. Неведнъж бе срещал нечестиви врагове, магьосници или вампири. Е, не бе се изправял срещу елфи, но за всяко нещо си имаше първи път, а и имаше вяра — в Изкупителя Томан, в себе си и не на последно място, в хората си.

Инквизиторът отиде до огромен гардероб, отвори вратите му и мина през него към тайно стълбище, което слизаше надолу, към катакомбите на катедралата. Пътят го изведе до влажна килия, осветявана от кандила, в която четирима души неуморно въртяха оръжия, за да могат винаги да са готови за повелята на своя господар. Те бяха тъмни фигури, покрити с броня, едновременно здрава и лека,

извлечена от паднал от небето метал. Някога от тоя метал баща му си бе изковал меча и доспехите. Маркус не бе войн като него и знаеше, че Господ не му е дал уменията на виртуоз с меча, макар да имаше сигурна ръка и да бе запознат с основите на боя с хладно оръжие. Затова се бе доверил на четирима монаси, от малки обучени за убийци в лагерите на Инквизицията. На тях бе направил доспехи от тоя метал, брони, с които бяха практически неуязвими. Те бяха неговата ръка, юмрукът, който удряше всеки, дръзнал да въстане срещу него.

Бе ги нарекъл Квартета на Божия Гняв. Подходящо име, тъй като всичко, което правеше бе в името Томаново.

— Чеда мои — рече им той, щом ги видя.

Монасите спряха своята тренировка. Приличаха повече на рицари, отколкото на духовници, ала го нямаше аристократизма на благородниците. Те бяха зловеци метални фигури с прости шлемове, на които не бе изобразено нищо. Маркус познаваше ума на грешниците и знаеше, че те най-се плашат от огледалния образ, отразен в шлема на убийците му, в чиито очи четяха собствените си грехове. Всеки от монасите държеше специфично оръжие — един въртеше два меча, друг — широка, двуостра брадва, трети — боздуган на верига, а четвърти имаше шипове, изскачащи от металните му ръкави.

— Отново имам нужда от вас — каза инквизиторът. — Бог ни посочи още свои врагове, които да поразим.

ГЛАВА XV

Стражът изруга. Кой можеше да тропа толкова късно вечерта? Порядъчните хора отдавна спяха. Барон Арно не връщаше никого, дошъл да проси помощ, но за тази работа си имаше приемни часове.

И все пак войникът нямаше избор. Понякога при барона идваха бедни и болни хора, които спешно имаха нужда от помощ. В един идеален свят, те щяха да идат в катедралата, където добри монаси да се погрижат за тях. Но светът не бе идеален, а инквизитор Маркус не се грижеше за никого, освен за себе си и своите монаси.

Стражът доближи портата на двореца и погледна през шпионката ѝ. Едва не си глътна езика. На каменното мостче, което отделяше палата на барона от околния град, стоеше самият инквизитор. Духовникът не бе сам — зад гърба му се забелязваха неясни сенки.

— Отворете! — властно каза Маркус Зхул.

Стражът направи знака на Колелото и дръпна вратата.

— Простете, господарю... — отвори уста той. Но една от сенките зад инквизитора пристъпи напред — висока фигура в блестяща броня, която държеше дълъг меч във всяка от ръцете си. Тя замахна с лявата си ръка и главата на стража се отдели от тялото му, след което тупна на земята, последвана от пръскащия кръв труп. На лицето остана изписано изненадано изражение.

— Какво, за Бога... — обадиха се останалите стражи, които играеха карти на една маса в антрето на двореца. Те понечиха да се изправят и да извадят оръжията си. Но бронираната фигура с двата меча ги връхлетя. Остриетата запяха кървава песен и скоро нещастните войници рухнаха на студения каменен под, с ужасени изражения на лицата и бликаща от телата им кръв.

— Бог дойде — каза тихо инквизиторът и влезе в преддверието на палата. Огледа с присвити очи обстановката. Арно бе немарлив към охраната точно както и към тялото си. Трябваше отдавна да прати хората си да го убият. Но нищо. Сега с един удар щеше да удари два... не, три заека.

Маркус се обърна към останалите си придружители — още три бронирани фигури.

— Намерете вампира, вещиците и елфа. След това ги убийте.

Войните в доспехи от звезден метал кимнаха послушно като хрътки и се спуснаха по коридорите на двореца.

— Ти — инквизиторът посочи с пръст война с двата меча, — ще ми проправиш път към барон Арно. А после аз ще си поговоря с него.

Маркус вдигна глава, а очите му блеснаха с фанатичен пламък.

— Настъпи моментът, в който град Ридпе ще научи що е то страх от Бога.

* * *

— Гладен ли си? — попита Алтира. Двамата с Римииел бяха останали сами в стаята си и бяха малко притеснени. За пръв път, откакто пеперудата ги бе нападнала, бяха в толкова интимна обстановка. Надяваха се този път нещата да не свършат така зле.

— Не — излъга вампирът. В действителност той изпитваше жажда за кръв, но слаба. Не искаше да тормози Алтира. Още му бе съвестно да пие от кръвта ѝ, независимо от нейното съгласие и това на баща ѝ. Независимо че напоследък му трябваше все по-малко, за да се засити.

— Сигурен ли си? — погледна го внимателно Алтира. Подобно на майка си, тя лесно долавяше кога някой я лъже.

— Не искам да се правиш на герой — каза тя. — Искам да си щастлив.

— Аз не съм бебе — отговори Римииел, — постоянно да трябва да бозая. Като ти казвам, че не съм гладен, значи не съм и толкова.

— Добре — въздъхна Алтира, — но после не искам да те хващам нощем да пиеш кръвта на плъхове. Отвратително е!

— Плъховете имат питателна кръв — реши да се пошегува Римииел, — те са силни животни, затова винаги оцеляват.

— Много обичаш да ме дразниш, знаеш ли — намръщи се девойката. — Или се правиш на шут, или се измъчваш от неща, за които изобщо не си виновен. Няма ли някакво средно положение?

— Ами — Римииел я приближи, — това как ти се струва?

След което я придърпа към себе си и я целуна. Устните им се сляха, а вампирът усети как момичето се притиска към него. Долови туптенето на сърцето, пулсирането на кръвта във вените, диханието, което бе по-сладко дори от кръвта ѝ. Притвори очи.

В този момент смяташе, че е най-големият щастливец на света.

Но после сетивата му доловиха нещо друго.

Той рязко се отдръпна.

— Какво има? — попита Алтира, объркана.

— Току-що се проля кръв — изсъска вампирът.

— Моля? — не разбра момичето.

— В двореца има убийци — поясни Римиел, а зъбите му се удължиха.

— О, не, пак ли? — Алтира почти се просълзи. — Няма ли край?

Преди Римиел да може да отговори, дъбовата врата към спалнята им се пръсна от удара на огромна двуостра брадва. На прага застана брониран войн, който държеше грамадното оръжие. Лицето му бе скрито от бляскав шлем, който разкриваше единствено очите — изцъклени и фанатични. Вампирът застана пред Алтира и изтегли меча си, когато огромният прозорец, който гледаше към града, се пръсна и вътре влезе втори войн със същите доспехи, но въоръжен вместо с брадва, с дълги, назъбени шипове, излизащи от металните му ръкави. За разлика от първия, който изглеждаше въплъщение на грубата сила, вторият бе неестествено пъргав и странно накланяше глава ту наляво, ту надясно, като животно, преценяващо плячката си.

Алтира опита да го изненада и хвърли назъбения нож на баща си към него, но фигурата вдигна ръка и шиповете разрязаха оръжието ѝ на ситни части.

— Звезден метал! — извика Римиел в същия момент, докато вдигаше меча си срещу огромната двуостра брадва. Острието му се строши на ситни късове.

— Дни наред тренировки отидоха на вятъра — изпъшка вампирът, грабна Алтира и я хвърли като играчка към леглото, докато скачаше между двамата противници, за да привлече вниманието им.

— Бягай при първа възможност! — извика той.

— Няма да те оставя! — изпищя Алтира, докато се изправяше на кревата. За нейно щастие, бронираните войни прецениха Римиел като по-опасен и тръгнаха към него. Вампирът приклепна под удара на

двуострата брадва, която влезе в каменната стена като в масло, и направи кълбо назад, за да избегне шиповете на втория противник, който пристъпяше към него с отсечените, но премерени стъпки на богомолка, приближаваща жертвата си.

Брадварят отново замахна, този път, за да отсече краката на Римиел, но вампирът скочи над острието. Вторият му противник обаче мушна към него с шиповете. Римиел се дръпна настрана, ала остриетата от звезден метал разрязаха бузата му. Вампирът простена от болка и отстъпи назад.

В това време Алтира хвърли една ваза, която стоеше на нощния й шкаф към втория войн. Той се извърна рязко и пръсна порцелановия съд във въздуха с шиповете по ръкавицата си. Сетне изсъска и тръгна към момичето.

— Остави я! — извика Римиел и понечи да скочи към него. Първият брониран застана на пътя му и надигна брадвата си, за да го разсече надве. Вампирът обаче отдръпна глава настрана, хвана летящото към него оръжие за дървената дръжка и използва нечовешката си сила, за да изблъска острието назад, право към лицето на противника си. Брадвата разсече шлема на противника му с неприятен, режещ звук, а главата му се пръсна в кръв и мозък. Първата бронирана фигура рухна на земята.

Римиел издърпа брадвата от трупа, но вторият му противник вече нападнаше. Шиповете разрязаха дръжката на оръжието и дланите, с които вампирът го държеше. Римиел отскочи назад, ругаейки, но бронираният войн вече правеше салто във въздуха. Шиповете му отново удариха вампира — този път прорязвайки гърдите и корема му — а обкованите му в метални ботуши крака го изритаха в брадичката. Вампирът изпъшка и се удари в стената. Тялото му изгаряше от болката, причинена от звездния метал.

Войнът с шиповете падна ловко на крака и надигна дясната си ръка, за да прониже приклекания натясно противник. Римиел събра всички сили и се оттласна назад, използвайки нечовешката си сила. Палатът на Арно бе луксозен и добре обзаведен, но стените му не бяха дебели като тези във великанската пещера например и изобщо не можеха да се мерят със силата на един вампир. Камъните зад гърба му не издържаха на натиска му и стената се раздробя, а самият Римиел се озова в осветения от факли коридор. Смъртоносният удар на

противника му профуча покрай него и вампирът се възползва от това. Хвана врага си за протегнатата китка и го метна във въздуха.

Бронираният войн се удари в другата стена и падна на пода, но незабавно се изправи и кръстоса шиповете на ръцете си пред шлема. Очите му блестяха с фанатичен огън, като на луд.

Римиел се обърна към него. Шиповете го бяха ранили лошо и той усещаше как силите му отслабват. Въпреки това събра сили да се ухили зловещо, разкривайки издължените си зъби и махна с ръка към оцелелия враг.

— Ела ми!

* * *

— Малко почивка — каза Алтиарин, когато остана насаме със съпругата си. — Не помня от колко години не съм бил в подобна обстановка.

И наистина, барон Арно ги бе настанил в хубава, добре обзаведена стая, докато в последните две десетилетия черният елф бе живял в проста селска колиба. Наистина, някога бе отсядал на гости в замъка на приятеля си Римиел, но и там нямаше такъв лукс като в двореца на барон Арно — меки легла, големи прозорци към града, големи свещници, ако човек иска да чете през нощта.

— Арно е добър човек — каза Лерта. — Добре е, че го срещнахме. Късметът може би се обръща на наша страна.

В този миг на вратата се потропа.

Алтиарин погледна по посока на звука.

— Кой е? — попита той.

Отговор не последва.

— Тира, ти ли си? — попита Лерта.

— Римиел? — обади се и Алтиарин. — Арно?

— Влез! — допълни го Лерта.

Но на вратата отново се потропа, без отговор.

Лерта погледна обезпокоена мъжа си.

— Сега идвам! — каза с безгрижен глас Алтиарин, докато тихо изтегли меча си.

Сетне приближи вратата и без предупреждение мушна направо през нея. Цялото тяло на елфа изтръпна, когато острието на меча му се счупи, а после отскочи назад с вик. Вратата на стаята, в която бяха настанени, буквално се взриви изпод удара на огромен боздуган с много метални топки, целите обсипани с шипове. Страховит войн влезе вътре, като само изцъклените му очи издаваха, че е човек — иначе приличаше на ужасно същество, излято от метал.

От звезден метал.

Алтиарин прокле наум, но на глас само каза:

— Добре са те научили да чукаш, преди да влизаш, но не си знаеш силата — каза елфът, като разпери нокти, а очите му почерняха.

Огромният човек погледна към Лерта, прецени, че е безопасна, а сетне изръмжа и се насочи към Алтиарин. Тежкият боздуган се надигна и металните топки полетяха към черния елф, който обаче успя ловко да ги избегне и се приземи на леглото. Бронираният му противник се обърна към него и отново замахна с боздугана. Алтиарин пак отскочи, този път настрана, а скъпият креват стана на трески. Лерта изпищя.

Мъжът в доспехите се обърна към нея и за четвърти път надигна страховитото си оръжие.

— Остави я! — каза с измъчен глас Алтиарин. Последното приземяване, изглежда, бе изкълчило крака му, тъй като той немощно куцукаше.

Бронираният войн отново насочи вниманието си към него и започна закана̀телно да върти боздугана.

Черният елф погледна към Лерта. Лечителката бе пребледняла като платно. Искаше да помогне някак, но не знаеше как.

Войнът отново замахна с боздугана си, а този път Алтиарин падна назад, приземявайки се сред останките на разбитата врата и счупения си меч.

Бронираният изръмжа доволно и пак надигна боздугана.

Лерта изпищя.

А ръката на Алтиарин, хванала едно остро парче от счупения му меч, се стрелна напред. Парчето полетя и се заби право в процепа на шлема, разкриващ очите на убиеца. Чу се звук от хрущане на кости. Бронираният изтърва боздугана, вдигна ръце към главата си, после падна на колене, а накрая — по очи.

Черният елф ловко се изправи. От накуцването нямаше и следа.

— Ти си здрав! — зяпна го Лерта.

— Не беше много благородно да го заблуждавам, но вярвам, че няма да ме обадиш на Черния крал в Иррхас-Аббат — каза Алтиарин, отиде при жена си и я целуна.

— Да вървим! Алтира и Римиел може да са в беда.

* * *

Бронираният войн разпери ръце и шиповете му достигнаха двете стени на коридора, разрязвайки ги като масло. Във въздуха полетяха искри.

Римиел се олюля. Губеше кръв и не можеше да протака битката още дълго.

Затова изръмжа и се втурна към противника си, оголил зъби. Спомни си думите на Алтиарин, че вампирите често губят битки, тъй като реагират като животни и разчитат само на естествените си предимства. Точно такова впечатление искаше да направи и сега — че е подивял от болка, че напада със сляпа ярост, без никакъв план.

Бронираният войн също се затича към него, а шиповете му оставяха дълбоки бразди по стените. Когато двамата се приближиха един към друг, войнът в доспехите склучи двете си ръце, за да разсече вампира като дрипа. Римиел обаче вече бе скочил във въздуха. Той се преметна над противника си, хвана го с две ръце за шлема и извъртя главата му с всичка сила.

Вратът на убиеца се строши с гадно хрущене.

Римиел пусна бронирания войн, който падна като отсечен на студения каменен под, сетне стъпи на крака и веднага след това се олюля. Алтира обаче се озова до него и го прихвана с една ръка, доближавайки другата до устата му.

— Не приемам отказ — каза твърдо тя. Вампирът, ранен и омаломощен, нямаше избор. Дългите му зъби пронизаха плътта ѝ, а кръвта потече по гърлото му, по-сладка от мед, по-свежа от изворна вода, по-вкусна от топло мляко. Но едва изпил няколко глътки, Римиел усети, че е заситен. По тялото му пробяга тръпка и раните му се

изцериха. Той усети как се изпълва с нови сили и откъсна уста от ръката на любимата си.

— Достатъчно — каза той.

— Глупости, Римиел! — избухна Алтира и той видя, че по бузите и се стичат сълзи. — И комар би изпил повече!

— Спокойно, всичко е наред — вампирът я притисна до себе си и я целуна. Прегръдката му бе силна, уверена. Момичето осъзна, че любимият ѝ е добре, колкото и невероятно да бе това. Тя се притисна до него и в един миг всичко остана надалеч от тях: битките, заплахата, загадката кои са тези бронирани войни. Съществуваха само те двамата и нямаха нужда от нищо повече.

За какво обаче са бащите, ако не да развалят един вълшебен миг?

— Съжалявам, ако прекъсвам нещо — обади се Алтиарин, който се бе появил на коридора.

Римиел с недоволствие се откъсна от Алтира, чиито бузи бяха пламнали.

— И при теб ли имаше нощни посещения? — попита вампирът.

— Да — кимна черният елф, — огромно говедо с боздуган, вероятно предназначен да разбива крепостни стени. С броня от звезден метал.

— При мен бяха двама — кимна Римиел, — още едно говедо с брадва и тоя тип с шиповете — той побутна с крак трупа до себе си.

— Убил си ги и двамата? — очите на Алтиарин се разшириха. — Впечатлен съм, Рими. Аз едвам се справих с един, при това с хитрост.

— И при мен се получи нещо такова, поне с втория противник — призна си вампирът, — но без твоето обучение нямаше да се справя. Имаш искрените ми благодарности, Алти. Мечът ми обаче бе строшен.

— И моят — махна с ръка черният елф. — Няма да ти го пиша като минус в обучението.

— Трогнат съм от твоето великодушие — усмихна се Римиел, но после отново стана сериозен. — Какво ще правим сега?

— Трябва да намерим Арно — намеси се Лерта, която също се появи иззад коридора, — може да е в беда.

— Да — кимна Алтиарин, а после се намръщи. — Да се надяваме да няма още бронирани красавци.

* * *

— Какво означава това? — попита Арно, треперещ от яд. Бронираният войн с два меча бе съсякъл и последният от стражите, този, който стоеше пред спалнята му. Баронът бе извадил сабята си и убиецът понечи да тръгне към него, но инквизитор Маркус махна с ръка.

— Не, чедо мое. Този грешник е мой. Ти върви да видиш как са братята ти.

Мъжът с два меча кимна и се затича обратно по пътя, по който бе дошъл и прокара кървава просека от убити стражи и слуги.

Маркус изтегли меча си.

— Винаги съм знаел, че около теб има нещо нечестиво, Арно. Винаги съм се досещал, че имаш пръст в смъртта на баща ми. Но не можех да го докажа. Сега обаче настана часът на разплатата. Преди да те убия, кажи ми нещо. Защо предаде един предан войн на Църквата на една вещица?

Арно вдигна сабята си.

— Баща ти беше убиец, Маркус, досущ като теб. Той отвлече едно невинно момиче, за да го измъчва, изтезава и изкривява нашата хубава вяра. Томан никога не е бил кръволок, Маркус.

— И въпреки това проливам кръвта ти в негова чест — процеди инквизиторът и замахна с меча си.

Арно с мъка блокира. Остриетата се срещнаха със звън.

* * *

Алтиарин и Римиел тичаха по високите, тъмни коридори, следвани от Лерта и Алтира. Двамата се бяха въоръжили с оръжията на своите нападатели, черният елф — с тежкия боздуган, вампирът — с металните ръкави, от които излизаха шипове. Пътят им към покоите на Арно, които бяха доста отдалечени от стаите за гости, ги посрещна с кървави гледки, а Лерта и Алтира с мъка сподавяха виковете си. Някой бе минал през стражите така, както затопленият нож минава през масло. Не бяха пощадени и обикновените слуги, онези, които се

грижеха в двореца да е красиво и уредено. Всички бяха изклани, дузини невинни хора, вършели работата си. Единственото прегрешение, с което бяха заслужили смъртта си бе, че се бяха озовали на неправилното място в неправилния момент.

След поредния завой черният елф и вампирът спряха. На пътя им бе застанал още един брониран войн. Той бе по-висок от останалите и бе въоръжен с два дълги, окървавени меча. Доспехите му бяха изплискани с кръв, което му придаваше адски вид.

— Това ли е представата ви за святост? — извика Лерта, вън от себе си от възмущение. — Убийци! Касапи!

Бронираният не отговори. Той вдигна меча в дясната си ръка и свали този в лявата надолу, след което приближи дръжките им една до друга. Чу се звук от щракване и мечовете се обединиха в едно-единствено ужасно оръжие с дълга дръжка и две кървави остриета от двете му страни.

Убиецът го завъртя и двете остриета засвириха във въздуха, а краищата им къртеха цели парчета камъни от стените.

— Назад — каза Алтиарин на Лерта и Алтира. Майката и дъщерята този път не възразиха, а пребледнели, се върнаха по коридора.

Римиел вдигна шиповете на ръцете си.

Алтиарин завъртя боздугана. Оръжието не му бе добре познато и той знаеше, че предимствата в тази битка не са на негова страна. Но разчиташе на опустошителната мощ на металните топки.

Бронираният войн неумолимо приближаваше, все така къртейки парчета камънак от стените.

Римиел скочи напред — като пантера, която напада бивол, а шиповете на ръцете му се устремиха към противника. Убиецът ги посрещна с едното острие на оръжието си, много по-закалено и дебело от тези на Римиел, и шиповете се пръснаха на части. Вампирът панически отскочи назад, едвам спасявайки ръцете си от подобна съдба.

В този миг нападна Алтиарин. Тежките топки на боздугана се завъртяха във въздуха със страховита сила, но бронираният ги посрещна с другото острие на оръжието си и оплитайки боздугана в него, дръпна силно назад и обезоръжи черния елф. Сетне удари оплетеното острие в земята. Боздуганът се разпадна.

Издад шлема долетя глух смях.

Алтиарин отстъпи назад към ъгъла на коридора.

— Римииел — прошепна той, — бягай. Този враг не е по силите ни. Изведи Лерта и Алтира.

Но вампирът бе изчезнал.

Черният елф преглътна. Явно и Римииел бе стигнал до същия извод и бе използвал нечовешката си бързина, за да се върне назад. Не можеше да го вини. Това бе правилният избор.

Просто не очакваше, че ще бъде оставен така.

Бронираният войн продължаваше да се смее глухо, очевидно наслаждавайки се на паниката на жертвата си. Нямаше закъде да бърза. Алтиарин този път бе напълно безпомощен. Ако се опиташе да избяга, убиецът щеше да го прониже в гръб. Не можеше да отскочи — бягайки от едното острие, щеше да бъде посечен от другото.

В този момент Римииел се стовари от тавана върху противника си, след като се бе покатерил там като муха. Обезоръжен от могъщия си противник, вампирът се бе шумгнал издад ъгъла на коридора, правейки се, че бяга, а оттам със светкавична бързина се бе покатерил по стената към високия, скрит в сенки таван, пробивайки със силните си пръсти дупки в камъните му, като така се бе задържал да не падне. Стремейки се да не вдига шум, но и да не губи време, той бе допълзъл като паяк над врага си, а през цялото време се молеше приятелят му да оцелее достатъчно дълго. За нещастие Алтиарин бе обезоръжен твърде бързо, по-бързо, отколкото вампирът бе допускал, че е възможно. Убиецът обаче не го беше довършил, решен да се наслаждава на ужаса, който жертвата му изпитваше.

Сега обаче вампирът падна зад него, бърз като светкавица, хвана с две ръце шлема му, както бе направил с неговия събрат, и силно завъртя главата му настрани. И този убиец падна със счупен врат, без дори да разбере какво го е убило.

Бронираният фигура се свлече на пода.

— Това бе впечатляващо — каза Алтиарин.

Римииел пусна жертвата си и доближи черният елф.

— Добре ли си? — попита той разтревожен.

— Да — кимна Алтиарин, — като изключим това, че ми е накърнено самочувствието. Бях само компетентен зрител на случващото се. Дори не можах да го забавя.

— Направи достатъчно. Аз съм този, който трябва да се извини, Алти. Не исках да те оставям сам срещу това чудовище, но нямаше как да ти помогна. Ако нещо бе станало... — вампирът не довърши.

— Нищо обаче не стана, благодарение на теб — вдигна ръка черният елф, — вече стана това, което искаше, приятелю. Сега бе мой ред да се опра на теб.

В този момент дойдоха Лерта и Алтира.

— Как... — очите на лечителката се разшириха.

— Бе ред на Римииел да ме спасява — отвърна Алтиарин.

Алтира погледна към любимия си с благодарност и го целуна, а после прегърна и баща си.

Когато се разделиха, черният елф каза:

— Още нищо не е свършило. Трябва да намерим Арно.

— Поне вече имаме това — каза Римииел, вдигайки странното оръжие на убиеца. Той разгледа намръщен дръжката му, сетне натисна нещо по нея и с щракане двата меча се разделиха. Той подхвърли един на черния елф.

— След теб, учителю — усмихна се вампирът.

— Надявам се, че не долавям насмешка в гласа ти — отговори Алтиарин.

— Бих ли посмял?

— Все още не си надминал учителя си.

— Разбира се, че не съм.

— Момчета! — повиши глас Лерта. — Имаме и по-важна работа от това да се надприказвате.

Ала когато видя Алтира, гледаща с възхищение баща си и любимия си, не можа да сдържи усмивката си.

Но после се сети за Арно и щастието ѝ угасна. Четиримата се затичаха към покоите му.

* * *

Маркус най-сетне притисна Арно към стената. Битката с дебелака му бе отнела повече време от очакваното. Арно бе в по-добра форма, отколкото изглеждаше. Но все пак си оставаше шишко и еретик, а с инквизитор Маркус бе волята Божия.

Остриетата на двамата се бяха кръстосали, а Арно опираше с гръб стената на спалнята. Маркус натисна с меч си и опря сабята на барона до собственото му гърло.

— Господ най-сетне ще накаже грешната ти душа — изръмжа инквизиторът.

В този момент Арно направи нещо неочаквано — удари го с огромния си корем. Маркус изгуби равновесие и падна назад, а Арно удари със сабята си. Мечът изхвърча от ръцете на инквизитора, а миг по-късно сабята на барона докосна неговото гърло.

— Баща ти беше голям войн — каза тежко Арно, — но явно от него си наследил само лошото. Играта свърши, Маркус. Интересно ми е как ще погледнат хората на касапницата, която извърши в моя дворец.

— Ще погледнат добре, щом разберат, че дружиш с вещици и вампири! — изграчи инквизиторът с мораво от яд лице. — Освен това не мисли, че си спечелил. Моите убийци скоро ще дойдат и ще те заколят като свиня за Рождение Томаново.

— Не мисля — долетя гласът на Алтиарин, който влезе в залата, следван от Римиел, Лерта и Алтира. Маркус зяпна към тях и лицето му пребледня като на мъртвец.

— Това е невъзможно... — прошепна той.

— Дали? — повдигна вежди Алтиарин и очите му почерняха. — Мисля, че този път не избра добре противниците си, инквизиторе.

— Съгласен съм с моя приятел — кимна Римиел и зъбите му се удължиха, — наистина ли мислеше, че смешните ти войни ще победят нас, господарите на мрака?

— Вие сте отвратителни същества, проклети от Бога! — кресна Маркус, вън от себе си от яд. — Не ще спечелите нищо! Томан няма да остави такъв свой предан слуга да умре! Ето, сега ангел ще се спусне от небето и ще ви изпепели в небесната си светлина.

— На твоє място не бих го искала — прекъсна го Лерта, — твоите хора избиха дузини невинни, инквизиторе. Хора, които просто вършеха работата си. На твоє място изобщо не бих искала да погледна своя бог в очите.

— Еретическа бълвота — отговори Маркус бързо, сетне погледна към Арно. — Бароне, обръщам се към вашата вяра. Вярвам, че дълбоко в себе си сте благочестив, ако и жестоко заблуден човек. Няма да допуснете тези скверни създания да ме убият, нали?

— Няма да те убиваме — замислен каза Арно, — но ще те вържа тук, наред касапницата, с писмо. Нека хората видят що си сторил и да видим дали ще повярват на приказките ти за вещици и вампири.

Баронът се усмихна студено.

— А аз ще ида в Манастира на Озарението. Мисля, че следващият епископ на Ридпе ще е много по-благочестив човек от теб, инквизитор Маркус.

Маркус Зхул се опита да каже нещо, но Арно го чукна с тъпото на меч по слепоочието и инквизиторът припадна. След това, с помощта на Алтиарин и Римиел, го вързаха и запушиха устата му. Арно остави свитък, в който обясняваше как вероломно е бил нападен от епископа и неговите убийци. В свитъка имаше дълго извинение към семействата на убитите и обещание, че в слаб опит за компенсация съкровището на барона ще се раздели между тях. Арно пишеше, че има нужда да отиде в манастир и да се посъветва с духовно лице за ужаса, който е преживял, но скоро ще се върне, с предложение за нов и праведен епископ и с каквато помощ може да предостави на роднините на пострадалите. Докато пишеше бележката, гърлото на барона се сви. Той обичаше искрено слугите си, познаваше семействата им, даваше им каквото може от личното си имане. Не можеше да повярва, че са били избити по този ужасен начин.

— Няма нужда да идваш с нас — опита се да го успокои Алтиарин, — преживя достатъчно. Ще се оправим и без приятелите ти от онзи манастир.

— Не бива — поклати глава Арно, докато едрото му тяло се тресеше от сълзи, — щом казвате, че светът зависи от вашата мисия, значи е тъй. Трябва да узнаете какъв е този камък и кои са онези пилигрими, които ви преследват. Ако знанието на моите приятели е ключът към успеха ви и не ви го дам... тогава целият свят може да погине. Не мога да рискувам.

— Тогава кажи ни къде е онзи манастир и ние сами ще го открием — предложи Римиел. — Или ни дай препоръчително писмо, с което да ни посрещнат. Това ще свърши работа.

— Няма — поклати глава Арно, — ония монаси са подозрителни. Инквизицията ги смята за еретици и търси и най-малък претекст, за да ги унищожи. Ще ви помислят за нейни шпиони. Както видяхте, те не се спират пред нищо...

— Добре де, но управлението на града? — намеси се отново Алтиарин. — Как ще погледнат хората като видят барона си избягал, а инквизитора си — убиец?

— На хората им стига, че ще имат виновник — отговори баронът, — мен ме притеснява как ще реагират роднините на моите стражи и слуги. Те са ми приятели. Сега ще помислят, че плащам с пари за смъртта на близките им.

— Те ще знаят, че не ги лъжеш — каза тогава Лерта, — от всичко, което видях, знам, че те правят разлика между теб и останалите управници, като този луд човек тук.

И лечителката погледна към Маркус, а на лицето ѝ се изписа безкрайно съжаление, като към човек, толкова тежко болен, че за него няма спасение.

— Това ме кара да се чувствам още по-виновен — потърка очи Арно, — но понякога човек трябва да взима трудни решения. Вярвам на това, което казахте за зеления камък. Вярвам, че моите приятели от Манастира на Озарението ще могат да ви кажат нещо повече за него и пилигримите, които ви преследват. Малко са тайните на историята и религията, скрити от тях. И ако тяхното знание е ключът към спасението на света... Нямам избор, освен да ви помогна.

Настъпи мълчание.

— В такъв случай да тръгваме — каза накрая Алтиарин. — Колкото по-бързо свършим работа в онзи манастир, толкова по-скоро ще можеш да се върнеш в този град. Той ще има нужда от теб, особено сега, след провала на своя епископ.

* * *

Маркус Зхул се събуди от студен допир по кожата си. Той отвори очи и с отвращение видя как дълга стоножка пълзи досами лицето му. Понечи да стане, но усети, че е вързан.

Огледа се. Какъв късмет! Зората едва се пукваше, а онези глупаци си бяха тръгнали. Сега щеше да намери проклетия свитък и да го изгори. Сетне да каже, че баронът е полудял и е изклал всички с помощта на вампир и черен елф. Да, точно така щеше да направи!

Какъв глупак бе Арно, че го бе оставил жив! Колко безсрамен бе, задето бе заминал, изоставяйки града, за да ходи да се съветва с други еретици!

Маркус се опита да се освободи, напрегна се да охлаби въжетата. Но уви, те бяха здраво стегнати. Инквизиторът зави от яд и безсилие. В този миг видя фигурите на монаси и замръзна.

Негови братя!

Усети как някой с крак завърта тялото му и почувства, че лицето му пламва. Какво унижение! Който и да бе непредвидливият монах, щеше да си плати за обидата.

Усети как някаква ръка маха кърпата от устата му и се развика:

— Веднага ме отвържете! Ерес! В града има убийци!

— Тихо, инквизиторе — отвърна студен глас. Маркус погледна нагоре и потръпна. Над него се бе надвесила закачулена фигура. Лицето ѝ почти не се виждаше, но и малкото, което се показваше, бе достатъчно. Дори на неясната светлина на утрото личеше как в плътта на монаха пъплят насекоми, а самата тя се разлага.

Що за привидение бе това, помисли си Маркус и изтръпна.

— Кажете какво се е случило. Някой грешник е постъпил зле с вас. Да не е един вампир, с кестенява коса и дълго палто? Той е крадец, инквизиторе. Лош човек.

— Крадец и убиец! — кресна Маркус, окуражен от думите на зловещата фигура. — Дойде заедно с...

И инквизиторът разказа цялата злощастна история, как вещицата и вампирът бяха отседнали при барона еретик, как той бе дошъл със смели войни на вярата да прочисти езическото сборище и как се бяха отнесли с него. Пилигримът го слуша внимателно, докато в един момент тирадата не му омръзна. Тогава отвори уста и без предупреждение повърна върху лицето на нещастния инквизитор цял фонтан личинки. Маркус отвори уста да изпищи, но отвратителните животинки изпълниха устата, носа, очите и ушите му, стръвно разкъсвайки кожата, плътта, а накрая и костите му. За броени секунди цялата глава на инквизитора бе изядена, а личинките се плъзнаха към останките от тялото и по пода, търсейки още трупове, с които да залъжат неутолимия си апетит.

Пилигримът се изправи и стисна зъби. Бе положил толкова усилия да настигне противниците си, дори бе използвал магията си, за

да изкриви реалността и да преодолее разстоянията по-бързо — нещо, което го бе изтощило неимоверно. Но напразно, враговете му отново се бяха измъкнали, а палячото в краката му дори не бе успял да ги забави.

И все пак вече бе много по-близо до тях. Трябваше да се напегне още малко и те щяха да му паднат в ръчичките.

И тогава светът щеше да сподели незавидната участ на инквизитор Маркус.

ГЛАВА XVI

Излязоха от града призори, скрили лица изпод качулките на тъмнозелените плащове, които Арно им бе дал. Времето бе в съзвучие с настроението им — небето осъмна с гъсти, черни облаци, от които закапаха тежки капки дъжд. Бяха яхнали конете, които иначе теглеха каретата на барона. Животните по чудо бяха останали пощадени от безмилостния касапин, който бе изклал слугите и стражите в двореца, но миризмата на кръв ги бе подлудила. Само успокояващото присъствие на Лерта бе позволило на петимата да възседнат животните. Баронът и Алтиарин язدهа сами, конят на Лерта, освен с нея, бе натоварен и с малко багаж — храна, дрехи и завивки за из път, а Римиел яздеше с Алтира, която го бе прегърнала през кръста. Петимата минаха в галоп по тихите улици на Ридпе — още бе рано и хората не се бяха събудили — след което Арно, скрит иззад качулката си, бе пуснал изходна такса за групата. Няколко часа по-късно градът бе останал далеч зад тях. Препускаха бързо, тъй като знаеха, че ако представители на духовенството ги спрат, пътуването им ще пропадне. Но имаше и нещо друго, което Римиел смътно усещаше. Зеленият камък в джоба му натежаваше, а той все по-често се сецаше за злокобното му присъствие. Алтира донякъде го разсейваше, но въпреки това вампирът долавяше, че личовете приближават. Не можеше да го докаже, но го чувстваше с подсъзнанието си и това го изпълваше с безпокойство. Бе горд от начина, по който се бе справил с убийците на Инквизицията. От това, че този път той бе спасил Алтиарин, а не обратното.

Но знаеше, че нито наученото от черния елф, нито новите мечове от звезден метал, които той и приятелят му носеха, ще помогнат срещу мрачните пилигрими.

Яздиха през целия ден и до късно вечерта, макар понякога да позволяваха на конете да минат от галоп в тръс, за да не паднат от изтощение. Лерта и Алтира пък използваха магиите си, за да вдъхват нови сили в животните. Това обаче изтощаваше тях и затова, когато групичката най-сетне спря да бивакува в една долчинка, двете жени

бяха капнали от умора. Римиел остана на пост, докато приятелите му един по един заспиха едва след няколко залька за вечеря. Дори иначе обичайният храната Арно яде малко, след което заспа, свил се почти надве в отчаян опит да се стопли. Алтира легна между родителите си, като малко дете. Всички стояха близо до конете. Бе им студено — дъждът бе намалял, но на негово място се бе появил пронизващ вятър. Не можеха да нападнат огън, донякъде и от страх да не привлекат нежелано внимание.

Така продължиха и през следващите няколко дни, а само лечителските умения на Лерта и дъщеря й предпазиха Алтиарин и Арно от опасни простуди. Пътят ги изведе към по-нецивилизовани места. Дървета отново започнаха да никнат по пътя им, а градовете и дори селата останаха зад гърба им. Приближаваха древния лес на Всемайката, там, където живееха светлите елфи. Гората още не се виждаше, но колкото повече я приближаваха, толкова по-угнетен се чувстваше Алтиарин. Черният елф не споделяше опасенията си с останалите, за да не ги плаши, но знаеше, че братовчедите му няма да са никак щастливи да го видят. Елфите на светлината се мразеха с обитателите на Иррхас-Аббат, а на младини той бе водил експедиции срещу тях, кръстосвайки меч с някои от най-изкусните им бойци. Още помнеше битката си с могъща елфа, която въртеше меч по-ловко и от него. Тя бе част от отряд елфи, притекли се на помощ на джуджетата по време на онази съдбова мисия, когато жреците от Иррхас-Аббат бяха убили първата му любов, Лертиена. Казваше се Инувиел и бе организираща защитата на Брулените брегове — родината на джуджетата, борейки се редом с тях и не по-зле от най-свирепите им войни. Мнозина от събратята му паднаха под ударите и, преди той да я посече в страховит дуел, който черните трубадури от отряда му възпяха в песен. Тя бе по-ловка и от него, но той бе мъж и поради това физически по-силен, а в крайна сметка имаше и коварство, срещу което тя не можа да противодейства. Бе излязъл победител и в това съревнование, и във войната, а предвожданите от него черни елфи опожариха джуджешките градове и отмъкнаха трупаните векове наред съкровища. Но удоволствието от победата го нямаше — джуджетата и техните съюзници бяха продали живота си скъпо и прескъпо и мнозина от собствените му събрата бяха погинали. А по-късно животът му се бе променил напълно...

Оттогава бяха минали повече от две десетилетия. Но това време бе нищо за един елф — Алтиарин се опасяваше, че тя има близки в Древния лес, които ще си спомнят за прегрешението му.

Алтиарин не знаеше, че Римиел също носи в себе си подобна тревога. Преди много, много години той бе живял по тия места. Това бе след ужасната сделка, която бе сключил с Лихваря, но преди откритието на съкровището, направило го богат. Бе срещнал друг огромен върколак, воин от племе, което още не се бе покорило на Кралските предели. Днес нямаше територия на хората, която да не превива гръб пред короната в Санпар, но някога, преди близо три столетия, нещата не бяха стояли така. Върколакът използваше силите си, за да пази независимостта на своето племе и покосяваше много от човешките рицари, дошли да го покорят. С Римиел се бяха срещнали случайно и решиха да обединят силите си. Един ден обаче, след битка, в която бе разкъсал дузина инквизитори, върколакът подивя напълно и го нападна. Римиел бе принуден да отнеме живота му, но нещата не бяха свършили дотук. Без да се е възстановил напълно от сблъсъка, той попадна на нов враг — рицар, какъвто дотогава не бе виждал — сияен воин, в чиито доспехи имаше преплетени горски листа. Той бе елф, решил да отнеме живота на чудовищните владетели, живеещи тъй близо до неговия Лес. Половината му работа бе свършена, но рицарят елф искаше и вампирът да падне мъртъв до върколака. Не помогнаха обещанията на Римиел сам да напусне тази околия. Елфът го нападна и вампирът нямаше друг избор, освен да убие и него.

Оттогава насам не бе приближавал земите на светлите елфи. Бяха минали много години, а споменът за вълчето племе бе избледнял в историята.

Но елфите, макар и не безсмъртни като вампирите, бяха дълговежни и мнозина бяха по-стари от него. Нямаше да се учуди, ако още го помнят.

Накрая Гората се ширна пред тях, но не по начин, който можеха да си представят. Пътят им в един момент рязко пропадеше като пропаст напред, а елфическата дъбрава се простираше на дъното ѝ и нататък, докъдето поглед стигаше.

— Но как ще стигнем дотам? — попита Алтиарин, а сърцето му се сви. — Виждам леса, ала той е недостъпен за нас.

— Монасите знаят пътя — успокой го Арно, — а манастирът им не е далеч.

Въпреки думите на барона, изгубиха още половин ден в езда из храсталаците, обрасли краищата на пътя, докато най-сетне не стигнаха самотен манастир, издигнат досами ръба на пропастта, надвесен над Древния Лес на Всемайката.

Когато го приближиха, видяха, че на входа му се е появил висок старец с рошава сива брада и рунтави, смръщени вежди. Беше облечен с грубо вълнено расо и носеше на гърдите си метално колело, символ на Томан Изкупителя. Когато обаче позна Арно, лицето му се отпусна и той се усмихна.

— Арно, стари приятелю, добре си дошъл! — извика той. — От години не си идвал при нас!

— Държавните дела ме държаха далеч от храма, абате Калимент — отговори благородникът, слизайки от коня, — ала сега идвам по още по-важни задачи.

— Не ще и дума, щом си оставил Ридпе в ръцете на Маркус — отговори свещеникът.

— Маркус вече няма да контролира Ридпе, приятелю — поклати глава Арно, — той дойде с убийци в двореца ми, ала бе победен, благодарение на тези мои приятели.

И той представи спътниците си, които също слязоха от конете.

Абатът радушно кимна при вида на Лерта и дъщеря ѝ, стресна се от черния елф и се обърка много от твърдението на Арно, че той не е техен враг, но когато съзря Римииел, на старческото му лице се изписа открита враждебност.

— Не ми водиш приятели, Арно, а убийци — процеди Калимент, — не съм против заниманията с вълшебства, стига да са за доброто на хората, мога дори да приема, че елф на мрака е видял светлината, колкото и невероятно да звучи, но да ми доведеш крачещ мъртвец, отказал да приеме присъдата на своя Бог, е прекалено.

— Римииел е човек, на когото моите приятели имат доверие — каза Арно, — а щом те му имат доверие, аз също му се доверявам. Не е ли казано да не съдиш другите за това какви са?

— Казано е — рече абат Калимент — и както виждаш аз приемам дори този Алтиарин, макар да съм чувал ужасни истории за командир на черните елфи със същото име. Но Римииел е вампир, добре

известен на всеки, занимавал се поне малко с история, макар това, че го виждам посред бял ден, да е нещо ново и ужасно, което легендите не споменават. Ала написаното за него в старите свитъци е достатъчно красноречиво. Нощният ужас на Тарр, кръвосмучещият в тъмнината, тиранинът от покрайнините, палачът на върколака.

— Какъв е този върколак, Римииел? — попита Алтира.

— Боен другар — тихо отговори вампирът, — който вече не е между живите.

— Нещо, в което ти си съпричастен — упрекна го Калимент.

— Нямах избор — отговори тихо Римииел.

— Винаги има избор! — не се съгласи абатът, а после се обърна към Арно: — Не мога да те приема с такива гости, приятелю. Съжалявам, че си бил целия път напразно.

— Наистина е било напразно — каза Лерта. — И тук монасите първо съдят, а после помагат. Вие дори не чухте историята ни.

Абат Калимент сви устни.

— Не сте права — каза накрая той. — Ние не сме свирепи монаси на Инквизицията, нито сребролюбци като абат Делет. Търсим истината.

— Затова и дойдохме при вас — намеси се Алтиарин, — преследвани сме от личове, наричащи се Пилигримите на Черното Начало. Знаете ли нещо за тях?

Абат Калимент пребледня, като чу тези думи, и се олюля. Барон Арно пристъпи напред и го подхвана.

— Отче, добре ли сте?

— Влезте в манастира — прошепна той накрая и направи знакът на Колелото — но... — очите му се спряха на вампира — без нашата благословия. Нашият манастир е свято място и има аура, която отблъсква злите сили. Вашето място не е сред нас. Допускаме ви само защото споменахте това... име. А има сили, пред които дори вие бледнеете, вампире.

Римииел отклони глава.

— Не му обръщай внимание — каза Алтира и го целуна по устните. Той леко се усмихна.

Свещеникът изсумтя.

— И продължавате да пръскате грях — сетне махна с ръка, — но живеем във времена, в които сме принудени да работим с какви ли не

съюзници. Заповядайте.

И абат Калимент влезе в сградата на манастира, макар и не преди да остави конете в малка, но топла и приятна за животните конюшня.

Долният етаж на сградата бе предназначен за молитви, но той ги поведе към горните, в които бяха килии за живеене. В манастира имаше малко монаси, всички, от които загледаха подозрително гостите.

— Те са добри хора — обясни барон Арно, — не са фанатици, дори са приятели на елфите...

— Достатъчно! — извика дочулият го Калимент. — Не споделяй тайните ни на случайни хора!

Арно погледна спътниците си извинително.

Калимент покани гостите в широка стая, която очевидно бе столова. В момента там нямаше никого.

Когато се обърна към тях, лицето му бе строго.

— Докато сте в храма, очаквам да спазвате някои правила, иначе ще ви изгоня — закани се абатът. Преди те да могат да отвърнат, той продължи: — Първо, няма да правите магии в манастира — погледна към Лерта и Алтира, — ние не смятаме тези практики за демонични, както нашите събратя от Инквизицията, но тук е място на чистата молитва. Нашата аура е достатъчно силна, за да отблъсне силите на злото, уверяваме ви.

— Истина е — кимна барон Арно. — Тези краища са диви и понякога през тях минават свирепи същества, тролове и върколаци например. Но никога не приближават храма.

— Добре че по пътя не срещнахме трол или върколак — каза Алтира и се притисна до любимия си.

Римиел не отговори. В миналото той бе срещал и от двата вида чудовища.

— Второ, няма да се отдавате на плътски удоволствия! — размаха пръст абат Калимент. Алтира се отдръпна от Римиел и се изчерви.

— Тук, както казах, е място за молитва — продължи свещеникът.

— Трето, няма да се молите на Рамакар — обърна се той към Алтиарин.

— Аз отдавна не го почитам — отговори хладно черният елф.

— Нима сте минал към вярата във Всемайката? — разшири очи абатът.

— Не зная — намръщи се черният елф. Понякога той казваше наум молитва, но не се бе замислял към кого.

— Както и да е. Тук може да се отправят молитви към Томан и към Всемайката. Не към Рамакар.

— Към Всемайката? — повдигна вежди Лерта. — Мислех, че това е ерес.

— Според глупците! — ядоса се Калимент. — В старите евангелия изрично пише, че Всемайката е родила Томан!

— Както и Рамакар — обади се Алтиарин.

Настана тежко мълчание.

— Да — накрая кимна абат Калимент, — както и Рамакар.

— Но това е невероятно! — ахна Арно. — Според официалната доктрина Рамакар е демон, а Всемайката не съществува!

— Да — отново кимна абатът, но после се намръщи и посочи с пръст Римиел, — но вие ме разсейвате! Щях да забравя най-важното! Изрично ви се забранява да пиете кръв тук!

— Но той се храни така! — възмути се Алтира. — Не можете да му забраните!

— Спокойно — вдигна глава Римиел, — няма. Уважавам традициите ви.

Кой знае защо, абат Калимент се намръщи още повече.

— Вие сте странен вампир — накрая каза той, — ходите под светлината на слънцето, пазите традицията на един манастир.

— Той е добър вампир — каза убедено Алтира.

— Нима? — вдигна вежди старият абат. — Кажи ми, дъще, колко пъти той е пил от кръвта ти?

Римиел се размърда неспокойно.

— Какво общо има... — отвори уста момичето.

— О, ясна е работата, значи. Той вече редовно се храни от теб, нали?

— Аз никога не бих я наранил — процеди вампирът.

— И все пак го правиш.

— Той пие съвсем малко! — възрази Алтира.

— Колкото му трябва.

— Оставете приятеля ми на мира — навъси се Алтиарин.

— Той е пил и от вас, нали? — поклати глава абатът. — Един ден всичките ще се събудите като него, прокълнати от Бога.

— Римиел не е прокълнат — твърдо каза Алтира и стисна ръката на любимия си. Римиел мълчеше, стиснал зъби.

— Той е наш приятел и му се доверяваме с живота си. Ако смятате да го обиждате, няма да останем тук — твърдо каза Лерта.

Абат Калимент се намръщи.

— Как държите само на това зло същество!

— Държим — отговори Алтиарин, — ако това не ви харесва, просто кажете и ще си тръгнем на момента.

Римиел погледна черния елф с благодарност.

— Бих ви изгонил — сви устни абатът, — но нямам избор. Трябва да знам истината. Казвате, че Пилигримите на Черното Начало ви преследват. Защо?

— Заради това — отговори Римиел и извади зеления камък от джоба си.

Реакцията на абата бе впечатляваща. Той скочи от масата, направи три пъти знака на Колелото и простена:

— Прибери го! Веднага!

Вампирът кимна.

— Хубаво — каза той и го постави обратно в джоба си, след което попита: — Какво е то?

— Откъде го взе... — глухо попита монахът.

— От един старец — отговори Римиел, — който дойде умиращ в моя замък. Пилигримите го търсеха. Бяха го ранили. Той ми остави камъка.

Абат Калимент скри очи в шепите си.

— О, не! Брат Доменикан.

— Брат Доменикан? — пребледня Арно.

— Той е от вашия орден? — попита Лерта.

— И вие ли търсите камъка? — добави Алтиарин.

— И как сте се забъркали с личовете? — отново се обади Римиел.

Абат Калимент вдигна лице от дланите си.

— Това — каза той, — е дълга история.

И започна.

ГЛАВА XVII

Това, което ще ви кажа, се знае от малцина, а има хора, които само заради изговарянето му биха ми отрязали езика. Инквизицията отдавна е глуха за истините, описани в древните ръкописи, а елфите на мрака са изопачили историята на света така, както е угодно за целите им. Дори техните благородни и светли братовчеди си затварят очите за някои неща, втрещени в братоубийствения конфликт с обитателите на Иррхас-Аббат. Чудите се за какво говоря?

За историята на света и мирозданието, истинска — такава, каквато се е случила, а не каквато я описват жреците на отделните религии. Много, много отдавна, преди създаването на самото време, в нищото плувала Всемайката, най-старата богиня, градивното начало, появило се в океана на първичния хаос. Тя се огледала в празнотата около себе си и се почувствала много самотна. И тогава решила да изкове ред от хаоса, да създаде свои деца, с които да общува и с които да изградят един нов свят. Щом го помислила, това и станало. Пустотата отстъпила място на нашия свят, а в него плъзнали различни животни, повечето от които отдавна са изчезнали и дори споменът за тях е потънал в мъглите на безкрайното минало. Ала някои от тях се развили по начин, който за другите останал невъзможен — те се изправили, започнали да си служат със сечива, да строят домове, а в сърцата и умовете им се появили странни въпроси — откъде са, накъде отиват, за какво съществуват. Всемайката погледнала към тях, видяла, че са объркани и несигурни и им пратила двамата си синове, които била създала по-напред и от света — Томан, който изчерява тревогите и носи успокоение и Рамакар, който винаги може да те защити. Възраждали се разумните животни и почнали да почитат двамата и тяхната майка, а постепенно житейските им навици ги разделили душевно и физически и те образували отделните раси и народи. Някои обичали да ровят в земята, за да търсят съкровища — те останали ниски, но пък яки и се нарекли джуджета; други съзерцавали тайните на магията и творението и се научили да живеят достатъчно дълго, че да могат да оценят красотата на света — това били елфите. Трети

решили да се наплодят и да покрият цялата земя — техният живот е кратък, но пълен със събития. Това били хората. Дълго време расите живели мирно и щастливо, но един ден нещата се променили. Създавайки света, Всемайката привлякла вниманието на онуй, що някога нямало съзнание, но с появата на Творението получило собствен, злонамерен разум. Това бил първичният хаос, безформеността, нищото. Векове наред той стоял аморфен и безжизнен, но щом Творението се появило, разсичайки неговата тъмнина, се пробудил и се изпълнил със злост към видяното. Омразата му се разляла към света като дълги, черни пипала и мрак покрил цялата земя, а хората го нарекли Кракен и започнали да изричат името му като проклетие. Уплашила се Всемайката за това, което е сътворила. Не искала да изгуби всичко и да се върне към самотното си съществуване в нищото. Затова пратила двамата си сина да спрат Кракена. Томан бил добър, красив и можел да излекува всичко само с поглед, ала не бил войн. Затова брат му Рамакар рекъл:

— Братко, не са за теб свирепите битки. Остани с хората на тая земя и бди над тях, докато аз съсека чудовището, а после ще се върна и ще ти помогна.

Томан не искал да оставя брат си самичък срещу Кракена, ала Рамакар бил непреклонен. Горд и самоуверен, войнолюбивият брат не се съмнявал, че ще срази чудовището на първичния хаос и оставил Томан и хората зад гърба си. Тръгнал той към Кракена и с всяка крачка ставал по-могъщ и по-силен. Сияен меч блеснал в ръката му, бляскава броня покрила снагата му, огромен шлем се появил на главата му. Вървял той, вървял, докле стигнал свършека на света. И там, иззад края на творението, надничал Кракена — с огромни, немигащи очи, с виещи се безспир пипала, които кършели живи късове от света и ги напъхвали в ненаситната му паст.

— Върви си! — рекъл Рамакар и вдигнал меча си. Ала Кракенът не се уплашил — той погледнал смелия войн със студените си, безжизнени очи и протегнал пипала да го сграбчи и погълне. Надигнал меча си Рамакар и едно от пипалата веднага паднало, ала десет други се устремили към него. Пак и пак богът надигал оръжието си, ала Кракенът не се отказвал от атаките. Нови и нови пипала изкачали от безформената му снага, за да стигнат нахалния войн, дръзнал да се изправи срещу него. Цялата земя се разтърсила, хората от ужас се

изпокрили в домовете си и дори Томан не можел да ги изцери от страха им. Горко съжалявал добрия бог, затуй че е оставил брат си самичък срещу чудовището, мъчно му било, че не може да изцери раните му, да успокои душата му. Но помнел волята на Рамакар и не и възразил, а вместо туй помагал на останалите, доколкото може.

Най-после, след дни, нощи, години или векове — никой не може да каже — битката приключила. Уморил се Кракен да се бори с Рамакар и се отдръпнал назад в нищото, а богът войн се върнал назад към света, който бил спасил. Ала колко различен бил той от храбреца, тръгнал на рат! Кръвта на чудовището го била покрила от глава до пети, очите му блестели свирепо, а в душата му се бил загнездил неугасим гняв. Върнал се той при брат си и като видял останалите, струпани около него, ревнол грозно и сърдито:

— Дорде вие стояхте тук да се криете, аз срещнах чудовището в битка и го сразих!

И хората се свили пред гнева на бога и потръпнали пред ужасния му поглед.

Ала Томан казал:

— Братко, сам каза, че моето място не е в битката. С радост щях да срещна звяра редом до теб, ала ти ми забрани да те последвам.

— Забраната дадох, щото безполезни са твоите умения — отговорил Рамакар, — всуе баеш песни за любов и здраве на тези жалки същества, които майка ни създаде. Само въртенето на меча помага срещу чудовището, що иска да погуби света ни.

А Томан отвърнал:

— Братко, всички ние сме признателни и благодарни, задето ни спаси от злото чудовище. Ала има време за рат, има време и за празнуване. Седни, почини си, нека изцерея раните ти, нека донеса ти успокоение.

— Не ти ща ни изцерението, ни успокоението — троснал се грубо Рамакар, — всички ще следват моя път, ако искат да оцелеят.

И той ударил брат си през лицето и го изгонил, а после научил останалите раси как да се бият и да се убиват. Гледали Томан и Всемайката с неверие как целият сътворен свят потъва в пушеци и бива огласян от писъците на умиращи в безбройни битки, та даже се зачудили дали Кракен най-после не е докопал съзиданието в пипалата

си. Ала уви, всичко, що ставало било дело на Рамакар, прокълнат от собствената си злоба.

Минало се време и Томан не издържал да слуша воплите на хората, а слязъл при тях. Където минел, носел изцерение и успокоение, както бил обещал. И мнозина отишли при него — човеци, уморени да гледат как краткият им живот изгаря в безкрайни битки; елфи, които помнели заветите на Всемайката; джуджета. Ала други елфи останали с Рамакар — усладили им се кървавите сражения и те с радост останали в мрака — а с тях били и всички създания, които богът войн бил извратил — орките, създадени да покорят брадатите джуджета, троловете, великаните, у които към първичната свирепост била прибавена злоба и вампирите — съвършените създания на Рамакар. Самият бог на войната се разгневил, като разбрал, че брат му се връща и тръгнал към него да го погуби, а около него като черен рояк летели Сталкерите на Мрака — ония небесни ангели, които доброволно паднали от небесата, за да му служат. Томан не желаел да се изправя срещу брат си, тъй като знаел, че и да може, не иска да го нарани, затуй се оставил на Сталкерите да го погубят, разпъвайки го пред всички на Колелото на Мъченията, а Рамакар грозно се смее, като гледал как брат му се мъчи. Ала криво си направил сметката — щом материалното тяло на Томан погинало и той се пренесъл на горния свят, гдето живеят Всемайката и ангелите, брат му също изгубил допир с физическия свят и заедно със Сталкерите си се пренесъл в ужасно селение, част от небето, гдето облаците винаги са черни и непрестанно бучи буря. Оттогава битката на мрака и светлината се води на земята от оцелелите раси — елфите на мрака бранят честта на Рамакар с помощта на подчинени раси като орки и гоблини; хората, джуджетата и елфите на светлината са верни на старите богове. Ала Рамакар е коварен, а зовът му за кръв и мъст често изкушава и най-добрите, а лъжливите Сталкери на Мрака заблуждават уж верни на Томан хора, че пътят на съпротивата и кръвта е пътят към щастието. Тъй са се появили извращения — като Инквизицията — които уж от името на добрия Томан вършат дела в прослава на коварния Рамакар. Но в тътена от този сблъсък е забравена истинската битка, онази, която е почернила душата на храбрия Рамакар и го проклела завинаги. Кракенът, злото същество на хаоса, още съществува, а пипалата му безспир се гънат, за да сринат сътворението в провалата на пустотата.

Вероятно се чудите какво общо има всичко това с Пилигримите на Черното Начало и със странния зеленикав камък, който вампирът носи у джоба си. Тук идва времето да разкрия историята на моя орден.

Тоя манастир е изграден преди четиристотин години. Задачата на монасите бе да съберат истината за света. Тръгнахме ние и почнахме да изучаваме стари ръкописи, устни предания, митове, легенди и приказки. Тайно от ръководството на нашата религия осъществихме контакт с елфите на светлината. Така постепенно сглобихме цялата история, която ви разправих сега. Видяхме колко ограничена е нашата догма, колко неправилно е да се мразим с поклонниците на Всемайката или онези, които търсят свой собствен път към светлината. А дори и със слугите на Рамакар, макар те самите да ни ненавиждат. Открихме, че истинският враг е Кракенът.

Ала един човек от нашия орден, монах на име Корфин, възприел събитията от миналото превратно. Той сметнал, че боговете са слаби и недостойни да владеят света — ужасна ерес, обсебила ума му. Решил, че светът трябва да принадлежи на оногова, който е най-стар, а това е Кракенът — първичният хаос, който е бил, или не е бил — това е сложен въпрос на метафизиката — много преди Всемайката да се осъзнае. Корфин открил тайни ритуали, с които направил себе си и сподвижниците си безсмъртни, след което се отдал на скверна цел — призоваването на Кракена в нашия свят. Излишно е да казвам, че той и приближените му монаси бяха изхвърлени от нашия орден. Корфин обаче ни най-малко не се смутил от това — според записките, които имаме от онези мрачни дни, той си тръгнал с усмивка и обещал на доскорошните си събратя, че когато се върне, ще срина света. Минали години и монасите от ордена ни забравили за него. Преди тринайсетина години обаче един от нас, брат Доменикан, който обикаляше целия континент, дочу обезпокоителни слухове за група от монаси, които тормозили малко селище край океана. Доменикан отиде да изследва това място и разкри ужасна истина — след всичките тези години Корфин все още съществува като лич заедно с верните си монаси, които днес се наричат — вероятно вече се досещате — Пилигримите на Черното Начало. Тяхната цел била да вкарат частица от Кракена в нашия свят и с нейна помощ да унищожат творението в негова прослава. Доменикан се върна с тия вести в манастира много разтревожен и ние писахме на Инквизицията за проблема. Църквата

прати войни да проверят какво става, ала те открили селото изоставено. И до ден-дневен остава зловеща загадка какво се е случило с обитателите му. Инквизиторите решиха, че щом няма хора, няма и проблеми, и зарязаха този случай. Тогава аз и Доменикан се свързахме с един от великите елфи от Леса — могъщия Телмакин, свещенослужител на Всемайката. Той взе присърце проблема ни и разкри ужасна истина — че Пилигримите вероятно скоро ще получат ларва на Кракена, яйце, от което ще се излюпи изчадие на първичния хаос, което да покоси живота в континента. Уви, елфите не можеха да ни помогнат пряко, тъй като служителите на Кракена предвидливо работеха в пределите на Кралството, където остават относително незабелязани. Телмакин обаче даде на брат Доменикан вълшебна биле, с което той можеше еднократно да заблуди Пилигримите и да отмъкне ларвата от тях, преди да се е излюпила от яйцето. Тъй нашият брат отиде на път, но както разбирам, няма да се върне. Не зная защо е решил да даде яйцето на теб, вампире, но в твоите ръце е съдбата на целия свят. Ако така нареченият от теб камък се разпука и съдържанието му се излюпи, тогаз ще се сблъскаме с невиждан ужас. Никой не знае какво е чудовището, което яйцето крие, ала не се съмняваме, че е могъщо и ужасно. Единствената надежда е то да бъде хвърлено във Водопада на Зората. От това място, според легендите, Всемайката благословила целия свят. Нейната сила е анатема за хаоса. Затуй трябва да идете там. Аз още сега ще пратя ястреб, който да отнесе писмо до великия Телмакин с новини за идването ви. Той ще ви преведе през Леса до Водопада и там ще сложите край на заплахата.

* * *

И с тези думи абат Калимент свърши разказа си. Бе се свечерило и в трапезарията бе притъмняло. По време на разговора други монаси се бяха присъединили да слушат, макар някои от тях да се ужасиха от присъствието на вампир и черен елф в манастира.

— Значи това е всичко — каза тъжно Лерта, — отново човешката алчност и глупост заплашват целия свят.

— Пилигримите не са глупави — поклати глава Алтиарин, — досега винаги успяват да ни намерят.

Той погледна към абата.

— Отче, ще трябва да тръгваме. Не можем да чакаме вашия приятел елф. Пратете му писмо, че идваме. Не бива да рискуваме Пилигримите да ви връхлетят.

Абат Калимент се изправи гордо.

— Този манастир е свято място — каза той, — ако не ви бях пуснал и вие нямаше да влезете. Корфин и неговите отстъпници дори няма да могат да приближат.

— Починете тази вечер — кротко промълви един от монасите — и на другата сутрин ще тръгнем с Телмакин. Истината е, че се разминахме с най-лошото. Щом яйцето е у вас, значи сме близо до унищожението му.

— Кое то и обяснява защо Пилигримите ни преследваха толкова отчаяно — кимна черният елф.

— И все пак не мога да си представя, че манастирът може да удържи тези същества — каза Римиел, — вие не знаете каква сила имат те.

— Ти, нечестиви, не знаеш каква сила има в храма — отговори гордо Калимент.

— Засега виждам само грубост — обади се Алтира.

— Да не се караме — вдигна ръце Лерта, — това място действително има света сила, макар поведението Ви, отче, да не пасва с нея.

— Вие сте добра жена, но заслепена по отношение на своя приятел — каза абатът, — ала аз няма да сторя нищо лошо нито на него, нито на вас. Може да останете и да починете. Все пак, каквито и да сте, нарамили сте се с тежка мисия. Дано тя завърши щастливо... за всички ви.

Но когато погледна Римиел, отново свъси вежди.

— А преди лягане няма ли да хапнем? — попита Арно.

Един от монасите се засмя.

— Ех, бароне, откога чаках да го кажете.

И скоро в трапезарията се разнесе вкусният аромат на бобена чорба, с която монасите и техните гости вечеряха. Само Римиел остана гладен. Той стоеше на едно място смълчан и замислен върху същността на камъка, който тежеше в джоба му. Камъкът, който

всъщност бе яйце. Изкуши се да го извади, ала се стърпя — и без това му нямаха доверие.

След като останалите се навечеряха, група монаси отведоха гостите до празни килии за сън. Те бяха единични и предвидени само за спане и молитва. Абат Калимент, който също бе с монасите, ги предупреди за последно да не се отдават на плътски наслади, да не правят магии и да не се молят на Рамакар. Не пропусна да напомни на Римиел да не пие кръв. Вампирът му обеща отново, навел глава.

Когато монасите оставиха групичката сама, Алтира приближи любимия си.

— Не им се връзвай, Рими. Те така си говорят. Фанатици.

— Не са лоши — обади се Арно, — ама малко старомодни. Няма начин.

— Това не оправдава грубото отношение — възрази Лерта.

— И все пак не ни нападнаха — каза Алтиарин. — И това е нещо.

— Абатът бе прав за някои неща, Алтира — каза тъжно Римиел, — аз наистина пия кръвта ви. Наистина не умирам, което е против законите на природата. И наистина в миналото си съм правил ужасни неща.

— Както и аз — тихо каза Алтиарин, — не си единственият с тъмно минало, Римиел.

Вампирът го погледна.

— Но си го преодолял. Победил си го и то е останало в миналото.

— Както трябва да направиш и ти — отговори черният елф.

— Понякога миналото не ти дава шанс.

— Винаги има шанс. — С тези думи елфът прегърна съпругата си. — Лерта ме научи на това.

— Винаги има шанс — повтори Римиел и погледна към Алтира. Очите му се изпълниха с нежност.

— Сладко, ама недейте много цуни-гуни, да не се обидят монасите — намеси се Арно. — Викам да лягаме, че утре път ни чака. Доколкото знам, по едни баири се слиза за Леса на Всемайката, няма да е лесно.

С тези думи баронът ги убеди да се приберат по килиите си. Всички, дори Римиел, заспаха.

Пилигримите на Черното Начало приближиха манастира, от който преди толкова години бяха излезли. Техният предводител Корфин вървеше най-отпред, смръщил останките от веждите си, които висяха от прояденото му от личинки чело. Той знаеше за святата сила на някогашните си братя и не се съмняваше, че наследниците им също я притежават. Нямаше да е лесно да пробие такава защита. Но той бе архилич, създание отвъд границите на живота и смъртта, и нормалните правила не важаха за него.

Манастирът на Озарението се разкри пред неживия му взор и пилигримът бе принуден да спре. Събратята му започнаха да ръмжат недоволно. Голяма бе силата на сътворението тук, усещаше се мощта на Томан.

Ала Корфин не се отказваше лесно, а освен това презираше боговете и не се боеше от силата им. Злият му ум започва да опипва невидимата, сияйна преграда, която препречваше пътя му. Това бе свята сила, изградена на основата на вярата и чистата молитва, отправена към Томан.

Ала бе несъвършена, осъзна архиличът и се ухили толкова широко, че язвите по бузите му се напукаха и изпуснаха лепкава гной. Защитата на Изкупителя бе могъща, ала за нея се изискваше безкористна обич към ближния, а човеците не я притежаваха. Ето, основният им враг, вампирът с кестенява коса и дълго палто, не бе защитен. Бе приет с мнителност, а не с разперени обятия, както учеше изкуфелият бог на добротата. Бяха го осъдили, без дори да разберат кой е и какъв е.

А така цялата им защита падаше.

Една хлебарка се спусна от лявата ноздра на Корфин и запъпли към устата му. Щом стигна до изгнилите му устни, личът я хвана с подут език, вкара я в устата си и я схруска. Усмихна се, сякаш дъвчеше апетитен плод.

Преследването най-после бе завършило. Враговете бяха паднали в ръцете му. Скоро Детето на Господаря щеше да се излюпи.

И с това историята на континента Тарр, а и на целия свят, щеше да завърши.

Пилигримите на Черното Начало тръгнаха към манастира, от който всичко бе започнало.

ГЛАВА XVIII

Както винаги, абат Калимент стана по-рано от всички. Макар и най-възрастен, той работеше най-много и поради това другите монаси го уважаваха. Тръгна по смълчаните коридори на манастира и направи знака на Колелото, щом мина покрай килиите на гостите си. Не знаеше дали не прави грешка, задето бе подслонил вампир и елф на мрака. В старите ръкописи имаше лоши сведения точно за тези двамата, Римиел и Алтиарин, които не бяха донесли нищо добро на света. А дори да можеше да допусне, че в елфа има някакво добро, то вероятността вампирът да е нещо друго, освен хищник бе нищожна. Абат Калимент се смущаваше от това, че ларвата на Кракена е попаднала тъкмо у такова същество, но знаеше, че понякога съдбата си прави жестоки шегги.

Старият монах стигна трапезарията. Бе изключително хладно и той потрепери въпреки дебелилото си расо. Мина покрай малка вратичка в кухнята, а оттам отвори долап и започна да сипва сушено месо и сирене за из път. Предполагаше, че по изгрев великият свещенослужител Телмакин вече ще е пристигнал. Той му бе пратил ястреба още предната вечер, а елфите умееха да реагират по-бързо, отколкото е възможно. Бе му писал всичко — кои са гостите им, какво са вършили преди и какво твърдят, че правят сега. Смяташе, че елфът ще знае как да постъпи. Телмакин бе много по-мъдър от него — абат Калимент бе достатъчно смирен, за да не се срамува да го признае.

Старият свещеник бръкна в една кошница с ядки и нададе вик на погнуса, когато напипа нещо меко и слuzесто. Отдръпна бързо ръката си и видя, че на пръстите му се е залепил гол охлюв. Монахът се отърка в ръба на долапа, пред който се бе навел, и отстъпи назад.

Откъде се бе вмъкнал този плужек?

— За път ли се готвите, абате? — дочу той непознат глас откъм гърба си и рязко се обърна. Видя, че зад него са застанали няколко закачулени фигури. Имаше нещо неестествено в тях — те стояха напълно неподвижни, а малкото плът, която оставаше видима под

качулките им, изглеждаше нездрава на вид, сякаш монасите бяха болни от чума.

Но Калимент не бе глупак — той знаеше достатъчно от покойния брат Доменикан, за да разбере какви чудовищни гости са му дошли.

— Корфин — прошепна.

Предводителят на пилигримите кимна.

— Добре е, че има кой да ме помни — отбеляза присмехулно.

— Как влезе? — попита абатът с пресъхнала уста. — Силата на Томан...

— Явно е недостатъчна — подигравателно отвърна Корфин. — Ако ти се живее, ще дойдеш с мен.

Ръката на лича внезапно се стрелна напред и стисна Калимент за китката. Абатът потрепери от погнуса — допирът на Корфин бе като на отдавна изсъхнал труп, но в кожата му, противно на всякаква логика, пъплека гнусни насекоми, които скоро полазиха и по неговата ръка.

— Хайде, абате — каза меко Корфин, — последвайте ме!

И личът, следван от своите себеподобни, отведе стария свещеник обратно в трапезарията.

— Чудесно сте запазили манастирчето — отбеляза главният пилигрим, — дори е по-китно, отколкото го помня.

— Как си могъл, Корфин — процеди абат Калимент, — как си могъл да се откажеш от нашия бог, от нашия орден. За какво?

— За сила, разбира се — отвърна небрежно личът, — за какво друго. Силните управляват слабите, тъй е било, тъй и ще бъде. А най-силен измежду всички е Господарят Кракен. Нито твоят бог, нито тези на елфите могат да се мерят с него.

— Той е едно нищо, Корфин — повиши глас абатът.

Личът се обърна и го зашлеви през лицето. Калимент усети как долната му устна се сцепва и вкуси собствената си кръв.

— Не богохулствай — изръмжа главният пилигрим. — Господарят Кракен държи ключа към всичко. Той е всичко. И скоро ще владее и това смешно творение.

— И къде оставаме ние в него, Корфин? — осмели се да попита абатът.

Личът не отговори, а само се усмихна. Един дъждовен червей плъзна по венците му.

— Сбери монасите си, абат Калимент.

— За какво са ти? — попита старецът. — Не можеш ли...

— Просто да убия гостите и да взема камъка? — довърши личът.

Лицето на абат Калимент пламна. Не можеше да повярва, че едва не е предложил такова нещо. И все пак... гостите му бяха нечестиви, а...

Корфин се засмя и прекъсна мисълта на абата.

— Ето, виждаш ли колко е слаб Томан всъщност? Той разчита на това, че се обичате помежду си, а вие се мразите и постоянно се осъждате. Кой бил такъв, кой иначе... омразата е единственото постоянно нещо. Аз поне не съм лицемерен, когато го казвам.

Свещеникът сведе глава.

— И все пак ударй гонга — продължи Корфин, — вампирът, когото преследваме, на няколко пъти избяга от нас, а и от други свои неприятели. По-хлъзгав е от змиорка и не ми се иска отново да го изтърва, отваряйки килия след килия, пълна с безполезните ти монаси. Нека този път дойде сам. Заедно с останалите.

Абат Калимент го погледна.

— Нима мислиш, че един вампир ще го е еня за нас?

— Колко си глупав само — засмя се личът. — Ако не го беше еня, защо щеше да вземе Детето на Господаря? Макар да е създание на Рамакар, по душа той е много по-близо до Томан от теб. Кое го прави по-слаб, разбира се. Но стига приказки. Ударй гонга, иначе ще стане лошо.

И архиличът надигна костелив пръст. Призрачен огън заигра по нокътя му, пламък, който поразяваше както тялото, така и душата. Калимент усети да го побиват тръпки и удари с чук по гонга. Звукът изпълни целия манастир.

— Браво, абате — похвали го Корфин, — в друго време, в друго място, от теб щеше да излезе чудесен слуга на господаря.

Абат Калимент усети как очите му се изпълват със сълзи.

* * *

Римиел се събуди от внезапно парене в бедрото си. Отвори очи и видя странно, зеленикаво сияние да свети от джоба му. Изправи се и

потрепери. Камъкът бе топъл, като жив, а навсякъде из манастира нещо тътнеше. Гонгът от трапезарията, спомни си той. Нима монасите закусваха толкова рано?

После си спомни за елфа Телмакин. Вероятно той бе дошъл. Излезе по коридора, мъчейки се да носи палтото си така, че джобът да не го докосва по крака. Внезапната активност на камъка го притесняваше — той вече знаеше, че това всъщност е яйце, от което трябва да се излюпи чудовище.

Алтира също бе станала, заедно с родителите си. Постепенно се събуждаха и монасите, които полека-лека изпълваха коридора.

— Какво става? — попита момичето.

— Не знам, но е безбожно рано — оплака се Арно, който тъкмо излизаше от килията си.

— Не богохулствай! — скара му се един монах. — Щом абатът ни вика, значи има причина!

— Вероятно Телмакин е дошъл — обади се втори духовник.

— Нямаше нужда да будят всички ни затова — оплака се трети.

Монасите тръгнаха заедно с гостите на манастира по мрачния коридор. Бе още много рано, а нощта — най-тъмна. Нямаше факли, но Римиел и Алтиарин виждаха отлично и поведоха останалите. Лерта и Алтира вървяха най-отпред.

Стигнаха трапезарията бързо.

И замръзнаха.

— Добре дошли! — каза главният пилигрим, разпервайки ръце. — Ех, приятелю вампир, голямо преследване му ударихме.

Римиел се огледа паникьосан. Отвсякъде се появяваха още пилигрими, някои от които изникнаха зад гърбовете им.

— Заповядайте, заповядайте, не стойте на прага — рече архиличът, — носи нещастие.

Вампирът стисна зъби отчаяно. Имаше силата и бързината да избяга право през стените на манастира, но не можеше да остави приятелите си. Затова приближи омразния си преследвач. Видя абат Калимент, който се бе свил зад него. Старият монах срещна погледа му и започна да обяснява:

— Той ме заплаши... не знаете с какво ме заплаши...

— Спокойно — вдигна ръка вампирът, — случило се е. Нормално е да се притесните.

Но кой знае защо, този отговор разстрои монаха допълнително. Той стисна очи, за да не се разплаче.

— Какво искаш? — попита Алтиарин пилигрима. Бе изтеглил своя меч от звезден метал, заставайки пред жена си и дъщеря си.

— Без грубости, моля — отговори Корфин, — инак ще наредя на моите приятели да избият монасите тук. Това би било голямо нещастие.

Черният елф прехапа устни. Погледът му срещна този на Римиел и двамата си споделиха нещо негласно. Каквото и да бяха правили в миналото, те вече не бяха същества на мрака. Нямаше да оставят толкова невинни да бъдат погубени току-така.

— Дайте ми камъка! — каза Корфин и приближи до Римиел. — Дайте ми камъка и всичко ще се размине тихо и кротко.

Пилигримите започнаха да се смеят, без дори да помръдват. Някои от обикновените монаси паднаха на колене и започнаха да молят своя бог за помощ, но такава не дойде.

— И ще оставиш тези хора на мира? — попита вампирът.

— Повече няма да ни видят — кимна архиличът и протегна ръка към вечно младия мъж. Пръстите му се разпериха като нокти на граблива птица.

— Това ще е краят на света, Римиел — обади се Лерта.

— Мълчи! — намеси се друг пилигрим и вдигна ръка. Пипала изхвъркнаха от пръстите му, но не за да ударят лечителката, а за да се увият около дъщеря ѝ. Римиел си спомни как самият той се бе гърчил в мъртвата хватка на това същество и извика:

— Пусни я! Ще ви дам каквото искате!

Корфин се усмихна и кимна на събрата си. Пипалата се отвиха от треперещата като лист Алтира.

— Чакам — каза архиличът.

Римиел стисна зъби и бръкна в джоба си. Камъкът бе отвратителен на допир, топъл и слюзест като току-що изваден бъбрек, ала без да оставя никакви следи по ръкавицата му.

Вампирът го постави в дланта на главния пилигрим, който склочи пръсти около него и въздъхна облекчено — като човек, открил отдавна изгубената си любима.

— Най-последно — каза той, след което се обърна към събратята си: — Избийте всички!

Абат Калимент нададе вик на ужас, когато от ноктестите пръсти на пилигримите изхвърчаха зеленикави пламъци, които покосиха монасите като сухи есенни листа. Един по един духовниците рухваха на земята, съсухрени и обгорени като трева, попарена от жестока слана.

— Не! Ти обеща, мръсник такъв! — извика Римиел и скочи към Корфин, оголил зъби. Личът вдигна камъка в дланта си и от него изхвърча струя светлина в оттенък на зеленото, който никой на тоя свят не бе виждал; тя впримчи Римиел в мъртва хватка, а вампирът отвори уста в беззвучен писък.

— Не, Римиел! — изпищя Алтира и на свой ред тръгна да напада главния пилигрим, ала той само наклони камъка и втори лъч хвана и нея. Трети плени Алтиарин, който се бе хвърлил да помага на дъщеря си, а накрая Лерта бе ударена от четвърти. Когато видя красивата лечителка в такова състояние, пълничкият Арно извика гневно и понечи да извади сабята си. Ала пилигримът с пипалата ги насочи към него и ги уви около шията му с такава сила, че вратът на барона изхрущя, а той умря в напразен опит да защити Лерта, жената, която цял живот бе обичал, без да го признае на никого.

— Какво стори? — попита с треперещ глас абат Калимент. — Какво направи?

По бузите на стария свещеник се стичаха сълзи. Всичките му монаси лежаха мъртви, погинал бе и старият му приятел барон Арно. Само Алтиарин, Лерта, Алтира и Римиел бяха живи, но на ужасна цена — левитираха във въздуха, отворили уста в крясък, ала от гърлата им не излизаше нито звук. Бяха като комари, хванати в смола.

— Пробуждам Детето — отговори сухо Корфин и пусна зеления камък, който остана да виси във въздуха, неподдържан от нищо, подобно на жертвите си. Грозни пукнатини набраздиха повърхността му, а от тях блеснаха цветовете, за които Калимент нямаше име.

— Върви си, абате — рече архиличът, — върви при елфите и им кажи, че идвам за тях.

— Ти... — отвори уста абат Калимент.

— Прогонвам те от манастира ти! — повиши глас Корфин.

Вълна от безсилие и вина заля стария абат. Той бе виновен за всичко това. Той се бе отнесъл лошо с Римиел и приятелите му, макар те да бяха дошли да търсят помощ. Бе станал горделив, суетен и

арогантен, бе загърбил пътя на Томан и сега орденът му бе платил цената. Плащаха я и тези храбри хора, които бяха били толкова много път, за да погинат заради него. Той видя така мразения от него вампир и почувства как срам жегва сърцето му. Този крачещ мъртвец, както го бе нарекъл, бе жертвал всичко в опит да спаси него и монасите му. А сега умираше, заедно с най-близките си, заради неговата грешка.

Сърцето на Калимент се сви от съчувствие и в тоя миг светлата магия, която пазеше манастира, се пробуди в него, в погледа му, в сърцето му. Той вдигна глава и очите му блеснаха в ослепителната светлина на Рая.

— Не — каза той с особен глас, — ти си този, който ще си иде, изчадие адово.

Монахът с пипалата изръмжа и посегна с тях към стария абат, но щом докосна расото му, пламна като факла и изгоря целият, заедно с чудовищните израстъци от пръстите му. Дори шепа пепел не остана да грози пода на манастира, а абатът отклони поглед към събратята му. Светлината в очите му грейна, по-ярка от изгрева на хиляда слънца, а пилигримите нададоха писък на болка и изчезнаха от тоя свят, сякаш никога не са били. Те бяха мъртъвци, поддържани само от спомена си, създания на смъртта и разложението, и нямаха място пред погледа на бога на светлината. Очите на абата им разкриха тая истина, която векове наред бяха крили от себе си и те не я понесоха, а предпочетоха да изчезнат в Ада, гдето ги чакаше любимият им господар. Изпариха се и телата на убитите от тях монаси и на клетия Арно — ала те отидоха на съвсем друго място, на което нямаше никакви грижи и където ги чакаше безкрайната любов на техния Спасител.

Корфин обаче остана. Той се къпеше в уродливото сияние на яйцето, а жертвите му все така се гърчеха в безкрайна агония.

— Не можеш да ме спреш, жалко старче — процеди архиличът. И да бе изпитал нещо от загубата на своите събрата, не го показва. Надигна ръце и разпери нокти, а от тях бликнаха зеленикави пламъци, които облизаха расото на светия абат и изчезнаха оттам с пушек.

— Махни се оттук, нечиста душо! — извика Калимент и вдигна ръка, а в нея се появи сияйно копие от чиста светлина, което той метна към главния пилигрим. Но Корфин го посрещна с грозен кикот, а копието се разпадна на бледи искрици, които също угаснаха. Архиличът се къпеше в сиянието на ужасното Дете на Кракена, което

бавно, но сигурно се излюпваше, а магията му поддържаше процеса. Абат Калимент разбра, че не ще може да разбие тази връзка и сърцето му се изпълни със страх, ала после страхът отстъпи място на безответна вяра в Бога, на когото бе обрекъл живота си. Томан нямаше да го остави, но времето му на тая земя бе свършило. Калимент разбра какво трябва да стори — да последва примера на Онзи, който толкова обичаше. Старецът извика и се хвърли тичешком към зловещия архилич, а цялото му тяло блесна в сияйна светлина. Корфин изръмжа и около силуета му грейнаха омразните зеленикави сияния, а светлината около Калимент ги разсея и абатът се блъсна във вехтото тяло на мъртвеца, понасяйки го към широкия прозорец, гледащ към бездната, водеща до древния Лес на Всемайката. Архиличът разбра какво прави неговият опонент и от устата му заклокочи сатанински рев. Чудовищни паразити изригнаха от тялото му, а безоките им глави се вкопчиха в жилавото тяло на Калимент, отваряйки рани в него. Личът надигна ръка и започна да дере по лицето своя враг, украсявайки го с кървави бразди.

Но усилията му бяха напразни — абат Калимент го избута до прозореца и двамата разбиха украсеното с красиви рисунки стъкло, за да паднат от огромна височина в дерето. Чу се страховит тътен и всичко се освети от ярка бяла светлина, а яйцето падна на каменния под, отново ставайки напукан камък. Миг по-късно го последваха жертвите му, които се проснаха по очи на земята. И не бе случайно, че веднага щом се свързеха, те първо се втурнаха един към друг и се прегърнаха — Алтиарин и Лерта, Римиел и Алтира, а после всички заедно. Така останаха не миг, а час, преди да успеят да се свързват.

— Какво стана — попита накрая вампирът, неосъзнаващ случилото се.

— Бог Томан е истински — отговори Лерта, а на лицето и бе изписано безкрайно удивление — и ни обича. Нищо друго няма значение.

Алтиарин я погледна изумено.

— Мислех, че не вярваш в митовете?

— Това, което стана, на мит ли ти прилича? — попита Лерта. — Не, то бе истинско и прекрасно.

— Но всички хора, които умряха... — поклати глава Римиел — монасите, горкичкия Арно...

— Сега те са на по-добро място — отговори Лерта — слаба утеха, наистина, ала за нас, живите. За тях означава всичко.

— Значи битката свърши? — попита Алтира, все още гушната в любимия си. — Спечелихме ли?

— Не — отвърна баща ѝ и приближи падналия камък. Макар и слабо, той продължаваше да сияе, а пукнатините по повърхността му приличаха на пропасти към чужди и враждебни вселени.

Алтиарин вдигна камъка.

— Това трябва да отиде във Водопада на Зората.

— Но как? — попита Римиел. — Как ще намерим пътя към Леса?

— То се страхува — внезапно каза Алтира. Майка ѝ я погледна рязко.

— Нима ти го докосваш с магията си?

— Не нарочно — отговори дъщеря ѝ, — но чувствам страха му. То се уплаши от светлината и знае, че някъде наблизко дебне неговият край. Дори долавям посоката, от която иде страха му.

Момичето погледна спътниците си.

— Мисля, че мога да намеря пътеката — каза.

— Това е добре — кимна Алтиарин, — да тръгваме тогава.

— Добре — кимна Римиел, — но аз ще нося камъка. Черният елф го погледна.

— Няма нужда да вървиш сам — отвърна му той.

— Зная — отговори вампирът — и няма. Но тази тежест е моя. Алтиарин кимна и му подаде камъка. Римиел го взе и бързо го пусна в джоба си.

След което четиримата тръгнаха на път.

* * *

Жрецът на Рамакар отклони поглед от далечния манастир и погледна към убития ястреб в краката си. Странните сияния, огрели сградата, му бяха казали всичко. Пилигримите на Черното Начало и светите монаси на Томан се бяха избили взаимно така, както се бе надявал. Въпреки това бе сигурен, че камъкът на Кракена още

съществува и че изменникът ще се погрижи съдържанието му никога да не се излюпи.

Точно както Сталкерите на Мрака бяха предвидили. И когато това станеше, Алтиарин щеше да си плати за всички предателства към Черния крал на Иррхас-Аббат.

ГЛАВА XIX

Пътят ги отведе към таен проход в самия манастир. Той се намираше зад гонга, който отец Калимент бе ударил за последния злополучен призив към своя орден. Това стана, след като четиримата направиха още едно зловещо откритие — личовете бяха погубили и конете им така, както бяха убили и монасите. Останали без животни и без път, по който да вървят, те бяха изпаднали в безизходица. Тогава Алтира реши да се довери на магията си и затвори очи, за да се остави на чувствата да я водят. Така нещо я накара да се върне към столовата, в която се бе състояла решителната битка с немъртвите пилигрими и да мине зад гонга. Там намери врата, която водеше към вити стълби надолу. Миризмата, идваща от тях обаче, не бе на застояло, а и усетът на младата вълшебница бе безпогрешен. Затова спътниците ѝ я последваха.

Слизаха дълго, като не спираха да се чудят кой и как е изваял прохода в масивната скала. Най-накрая стигнаха друга врата. Когато я отвориха, се озоваха сред приказно красива местност. Високи дървета се издигаха пред тях, слънцето бе по-ярко, отколкото където и да е било другаде по света, а сияйни реки извираха изпод земята и се насочваха навътре към гората. Лерта и Алтира усетиха, че въздухът буквално ухае на магия, но не някое злонамерено заклинание, а напротив — вълшебство на доброта и покой, по-меко от пух, по-сладко от мед. Алтиарин зяпаше в почуда местността около себе си. Отрасъл в мрачния и далечен Иррхас-Аббат, той не можеше да си представи, че съществува място на такова спокойствие. Дори Римиел изпита невероятно чувство на наслада и макар да нямаше потребност да диша, за да живее, си пое дълбока, сладка глътка въздух, която сякаш засити глада му, все едно е пил кръв, но без чувството за вина, което го глождеше след това.

Четиримата тръгнаха по една пътека от посипани бели камъчета и вървяха, без да говорят, любувайки се на невероятната красота около тях. Чувстваха се като извадени от техния свят и озовали се в приказка.

Колкото повече вървяха, толкова повече дърветата наоколо се сгъстяваха, ала не ставаше по-тъмно. По листенцата на дърветата имаше странна, сияйна, и подобна на кристали роса, в която слънчевите лъчи се отразяваха, така че всичко беше невероятно красиво и блестящо.

Постепенно четиримата се отпуснаха и се хванаха за ръце по двойки — Алтиарин стисна дланта на Лерта, Римиел — на Алтира. И вървяха безгрижни по пътеката, а тревогите останаха извън ума им — за преследвалите ги доскоро пилигрими, за зловещото яйце в джоба на вампира, дори за собствените им прегрешения към обитателите на тази странна гора.

Вървейки така — весели и щастливи по бялата пътека — ги обзе такова въодушевление, че се чувстваха готови да литнат. Докато напредваха по пътя обаче, съвсем не разбраха кога елфите на светлината са ги обкръжили. Внезапно гората около тях оживя — от дърветата се спуснаха сенки, които се превърнаха в красиви, стройни войни, чиито тела бяха покрити със странни дрехи като от листа. Лицата им бяха строги, а мускулестите им ръце бяха опънали лъкове. Заострените уши и златистите коси издаваха расата им.

Обкръжени, четиримата пътници сякаш се събудиха от транс. Алтиарин тръсна глава и се прокле за непредпазливостта, Римиел притисна Алтира по-близо до себе си. Само Лерта запази спокойствие и се довери на доброто чувство, което гората около нея излъчваше.

Постепенно от дърветата излязоха още сенки — фигури в брони, подобни на рицарски, ала някак по-леки и отново увити в гъста растителност. Накрая по пътеката пред тях се появи висока фигура на царствен елф, а присъствието му едва не ги накара да паднат на колене. Той бе по-едър от събратята си и бе облечен в странна дреха — като от бръшлян; плащ от треви се спускаше и по раменете му, а на лицето му, над носа, имаше подобна на домино маска, ала отново направена от листа. Очите, които се виждаха иззад нея, бяха изумителни — елфът нямаше ириси и зеници като останалите, а окото му приличаше на небе, скрито от облаци и мъгли. Той спря пред тях и се подпря на дълъг, кристален жезъл, който носеше в дясната си ръка.

— Аз съм Телмакин — каза елфът на езика, който само обитателите на Леса на Всемайката и Иррхас-Аббат, Града на

Странните Удоволствия, разбираха, — върховният свещенослужител на Всемайката, нейният глас на тоя свят.

— Аз съм Алтиарин — отговори черният елф, който единствен го разбра, на същия език, — знам, какво мислите, когато ме виждате, но...

— Знаем кой си — отвърна Телмакин, като от елфически премина на човешки — щом кракът ти стъпи в нашата дъбрава, усетихме как над земите ни се спуска сянка, а щом те съзряхме, разбрахме нейния първоизточник. Ти отне живота на моята прелестна дъщеря, великата Инувиел, ала аз не потърсих отмъщение, само се надявах нивга да не те зърна. Но уви, ти дойде и сега ще трябва да сторя онуй, що повелява законът.

— Не — поклати глава Римииел, — ние...

— Замълчи, вампире — прекъсна го Телмакин. Гласът му бе ясен и мелодичен, по-звучен от ромона на планинска река, и все пак в него се долавяше някаква твърдост.

— Знаем те и тебе — продължи Телмакин, — мигар не беше ти оня, що погуби брат ми над бездиханното тяло на твоя стар другар върколака? Зная, това се случи отдавна, ала ние помним. Всичко помним.

Римииел онемя. Гората около него бе все така красива и спокойна, ала приятното чувство в душата му се смени със страх. Станало бе това, от което се бе опасявал. Миналото им ги бе настигнало — неговото и на Алтиарин.

— Съжалявам — успя само да каже той.

Алтиарин не можа да промълви дори и толкова. Това бе бащата на Инувиел! И той сам бе отишъл при него.

— Моля ви — каза Лерта, — изслушайте ни!

Лечителката също усети как в душата ѝ пролазва страх, макар гората около нея да изглеждаше все така дружелюбна.

— Трябва да чуете какво имаме да ви казваме, жрецо — обади се и дъщеря ѝ.

— Абат Калимент — добави Лерта — трябва да ви е пратил писмо...

— Не сме получавали нищо — отговори тихо Телмакин. — Ако абатът има да ни каже нещо, защо не е дошъл лично?

Настана мълчание. Римиел и Алтиарин не смееха да продумат. Елфите около тях не сваляха лъковете си, а макар да нямаше вид на агресивен, свещенослужителят изглеждаше най-опасен от всички.

И те знаеха, че са му сторили голямо, нечувано зло.

Римиел бе убил брат му, младия храбър рицар, решил да избави от злото му присъствие земите около Леса. А Алтиарин бе погубил дъщеря му. Черният елф си представи как някой му отнема Алтира и едва не се разплака от тази мисъл. А той го бе причинил, на това мъдро и в крайна сметка — добро същество.

Затова накрая Лерта разказа какво е станало, говорейки набързо, но все пак споменавайки камъка, Пилигримите, ужасната битка, която се бе разразила в манастира.

— Значи сте донесли още смърт по тия земи — прошепна Телмакин. — Не бяха ли достатъчни черните ви деяния в миналото?

— Нямахме избор! — обади се Алтира. — Нима не разбирате! В камъка се крие чудовище! Само при вас то може да бъде унищожено!

Телмакин я погледна. Момичето потръпна и наведе глава. Не можеше да издържи взора на тези странни, обвити в облаци и мъгли очи.

— Думате истината — каза накрая той, — ала ние не можем и не бива да забравяме онуй, що е сторено преди. Не за да утолим жаждата за мъст, която води само до безпределна пустота, а заради справедливостта. Последвайте ме. Благородниците на Белия крал ще решат съдбата ви.

* * *

Телмакин ги отведе по бялата пътека до град, какъвто не бяха виждали. Неговите спътници елфи не ги изпускаха от поглед, макар да бяха взели оръжията им. Лъковете им бяха свалени, но Алтиарин нямаше съмнение, че и при най-малкия опит за бягство ще успеят да ги погубят на място, както него, така и спътниците му.

Но той нямаше сили да бяга. Бе убил дъщерята на великия свещенослужител. Вината за това го изгаряше. Преживя наново дългия дуел с Инувиел, кулминацията на неговия опустошителен поход. Спомни си как накрая бе пронизал стройното й тяло, как рапирата от

звезден метал, която носеше тогава, бе намерила сърцето ѝ. Как неговият спътник в експедицията, извергът лорд Агамон, се бе изсмял като хиена над мърша при смъртта ѝ.

Лерта, както винаги, бе до него, опитваше се да го успокои, но той само гледаше Алтира и си мислеше какво би направил, ако някой му я отнеме. Знаеше, че няма да му даде шанс да бъде изслушан, както правеше Телмакин. Уважението му към светлия елф нарасна, а с това и чувството за вина.

Самата Алтира не се откъсваше от Римииел. Вампирът бе не по-малко угнетен от приятеля си. Той също си спомни ужасните дни от миналото, страховитата битка с огромния върколак, изгубил накрая всякакъв самоконтрол, последвалия дуел със смелия елфически рицар. Спомни си лика му, непреклонното му изражение и го съпостави с това на свещенослужителя пред себе си. Видя приликите — в широките рамене, в дългата руса коса, в сигурната крачка.

Но онзи млад елф бе жизнен и енергичен, докато свещенослужителят изглеждаше уравновесен, благ и спокоен.

Римииел не очакваше милост. Дори не смяташе, че я заслужава. Сърцето му обаче се стягаше. Дали нямаше да накажат и Алтира, само задето го познава? Това щеше да е най-голямото проклятие, което му се е случвало.

Вървяха часове наред, докато стигнат града, а времето мина някак неясно, като в сън. Слънцето обаче залязваше, когато пред тях се извиси поредната изумителна гледка в Древния Лес на Всемайката. Дърветата се разреждаха, но за сметка на това ставаха огромни, високи и с извити дънери, а короните им стигаха облаците. Алтиарин разбра откъде жреците в родния му град са се вдъхновили за изграждането на тъмните кули, разцепващи небесата, и колко жалко е творението им пред това на светлите... не, на истинските елфи. Почувства се жалък и нищожен. Дърветата бяха нашарени от хралупи, оформени като прозорци, а около стволовете им се виеха стълби. Между тях крачеха елфи, красиви и съсредоточени в своите неразгадаеми за останалите раси дела. Погледите на някои от тях се спряха на Алтиарин и очите им се разшириха от изумление и отвращение, а черният елф почувства, че ще потъне в земята от срам. После те започнаха да шептят и скоро всички загледаха него и спътниците му, а на лицата им бе изписано

съжаление и огорчение, сякаш някакво много окаяно и злобно създание бе влязло в Леса им.

Телмакин обаче не реагира на цялото внимание — вървеше право напред, докато не стигна дърво, по-огромно от останалите. Приличаше на гигантска бяла кула, тъй като кората му беше с изумителния цвят на снега, а вместо праг имаше огромна хралупа. До нея стоеше елфически рицар — висок и красив, със странна коса, носеща зеления цвят на листата по околните дървета. Доспехите му сияеха като отблясъците на слънчевите лъчи, играещи по течението на бърза река, а около дългите му ръце и крака се увиваха красиви лиани.

Елфическият рицар се поклони дълбоко и заговори на елфически така, че само Алтиарин го разбра:

— Добре си дошъл, велики Телмакине, господарю на слънчевия изгрев, говорителю на нашата Майка, най-мъдър измежду елфите в Леса, освен може би самия Крал, който, уви, остана и днес безмълвен.

— Мигар няма промяна в състоянието му? — попита Телмакин с тон, от който на Алтиарин стана ясно, че се извършва ритуал, а не се задава истински въпрос.

— За жалост, Белия крал продължава своя сън, в който ни закриля от черните кроежи в Града на Странните Удоволствия.

И погледът на красивия рицар се спря на Алтиарин, а хубавото му лице се изкриви от печал.

— Ала какво виждат очите ми! — извика той. — Нима един от омразните ни братовчеди е стъпил тук?

— Не кой да е, а самият Алтиарин, черният пълководец на Иррхас-Аббат, който погуби моята щерка и твоя годеница, красивата Инувиел.

Елфическият рицар отклони очи настрани и Алтиарин видя как по бузите му се стичат сълзи. Сърцето му се сви.

— Защо е дошъл? — попита той.

— Той е спътник на Римиел, злокобния вампирски крал от вековете на човешките войни, съюзника на вълка — отговори Телмакин.

— Нима цялото зло се е събрало в нашата гора? — попита горестно младия рицар. — Римиел беше оня, погубил вашия брат, храбрия Леандър, не е ли тъй?

— Така е — кимна Телмакин, — ала да не скърбим за миналото, скъпи ми Камарай. Гостите са дошли с чудновата история. Твърдят, че носят яйце от оногова, що мъти зло в Хаоса, всемирния Кракен, мрака на нищото. Дошъл съм да поискам среща с Белия двор, нека преценят доколко истинска е тая история и какво е редно да сторим с тези престъпници и техните придружителки.

Телмакин погледна към Лерта и Алтира.

— Смърт заслужават — заради злото, което са сторили на елфите — отвърна рицарят, наречен Камарай.

— Само придворните на Краля могат да решат това — отговори твърдо Телмакин. — Не се поддавай на жаждата за мъст, Камарай. Инувиел не би го искала.

Младият елф наведе глава.

— Прав сте, свещенослужителю. Простете. Сега ще свикам аристократите.

И той влезе в хралупата.

Телмакин се обърна към пленниците си. Погледът на потъналите му в мъгли очи бе неразгадаем.

— Искам да кажа, че съжалявам — каза Алтиарин на елфически, — ужасно съжалявам. Правете с мен каквото искате, но не наранявайте приятелите ми. Моля ви!

— Един от вашите приятели е сторил зло, не по-малко от вашето — вдигна ръка Телмакин, — ала не е в моя власт да реша съдбата ви. Последвайте ме!

И свещенослужителят се обърна към хралупата и влезе в нея, а Алтиарин и спътниците му нямаха що да сторят, освен да го последват.

— Какво става? — попита Лерта.

Алтиарин преразказа разговора между Телмакин и Камарай. Римииел прехапа устни.

— Трябва да ги убедим да пуснат Тира и Лерта — каза той. — Ние заслужаваме участието си, каквото и да стане с нас.

— Не! — поклати глава момичето. — Ако мислиш, че ще те оставя след всичко преживяно, грешиш. Каквото стане с теб, ще стане и с мен. Съдбите ни са преплетени.

— Тихо, Алтира — каза Алтиарин.

— Не и този път, татко — отсече Алтира.

— Наредете на девойката да пази тишина — обърна се към черния елф Телмакин. — Тук е домът на нашия владетел, Белия крал, който вече десетилетие се бори в сънищата си с козните на вашите зли жреци и дори не е ставал от трона си. Затуй не той, а благородниците му ще решат каква да е съдбата ви, а това дърво е и техен дом. Уважавайте го и не крещете.

Алтиарин сведе глава.

Вървяха по стълби, които бяха вдълбани в самото дърво, докато не стигнаха просторна зала с прозорци, от които се виждаше долината под тях — красива и величествена, безкрайно различна от мрачния роден град на Алтиарин.

На дървени тронове седяха елфи в изящни роби от странен материал, напомнящ вплетени едно в друго бели листа. Бяха осем мъже и жени на различна възраст. Макар елфите да не старееха като хората, израженията им се променяха с вековете и Алтиарин видя колцина, които бяха на повече от хиляда години, докато най-младият — красивият рицар на име Камарай, който бе седнал на един от тронове си, в броня — вероятно нямаше и сто.

Телмакин се обърна към аристократите и даде знак на четиримата да застанат пред тронове им, наредени в полукръг. Неговите войници заеха позиции по ъглите, все така с пригответени лъкове или извадени мечове.

Телмакин заговори дълго и тържествено, като Алтиарин превеждаше думите му на приятелите си. Свещенослужителят поздравяваше всеки от благородниците по титла, изброявайки подвизите на семейството му, затова само в официалната част бе изгубен половин час. Подир това Телмакин представи гостите си, като подробно се спря на Алтиарин и Римиел. Жрецът знаеше безкрайно много за миналото им. Черният елф усети хлад в стомаха си, докато Телмакин припомняше на аристократите мрачните му завоевания в името на Иррхас-Аббат, а Римиел прехапа устни до кръв, когато свещенослужителят разказа за страховитите му дела от времената, в които бе млад вампир.

Чак накрая Телмакин спомена мисията, за която бяха дошли, за зеления камък и за случилото се в тъмното абатство.

Един от благородниците, елф с безизразна физиономия и снежнобяла коса, махна с ръка към Римиел. Телмакин се обърна към

него.

— Почитаемият елфически лорд Рисафай желае да види яйцето на Кракена.

Римиел бръкна в джоба си и извади напуканият тъмнозелен камък. Чувстваше го лепкав и мазен на допир, макар, както винаги, да бе напълно сух.

Лорд Рисафай кимна и се обърна към останалите благородници, които замърмориха. Камарай извиси гневно глас, но белокосият елф му се скара и младежът замълча.

Телмакин гледаше ставащото, без да показва никакво вълнение, а очите му оставаха забулени в мъгла.

Накрая лорд Рисафай погледна към четиримата и заговори на човешки език, макар и със силен акцент.

— Ще говоря на вашия език, тъй като разговорът засяга всички ви. Бихме искали да чуем вашата гледна точка за станалото. Разкажете ни всичко за вас, откъде сте, как сте станали такива, каквито сте, как сте се сдобили с Детето на Всемирния Кракен, защо сте дошли при нас. Телмакин ще превежда на събратята ми, а аз ви разбирам отлично.

И тогава напред излезе Лерта. Лечителката изпревари съпруга си, изпревари дъщеря си, бе по-бърза и от Римиел. И започна да разказва за всичко. За себе си и своето минало на лечителка, преследвана от Инквизицията, за майка си Илтера, убита от Църквата като вещица, за баща си Крау. За Алтиарин, когото бе намерила на един заледен хребет, смъртоносно ранен след битка с отвратителния снежен човек Йети. За това как го бе опознала, как се бе влюбила в него, за живота му, за всичко, което той и бе споделил. За Лертиена и мрачните му походи, за предателството на жреците, за изгнанието му, за битките с Лихваря и Рицаря на смъртта, за Алтира, дъщерята, която бяха отгледали.

Когато свърши, Алтиарин усети устата си пресъхнала. Жена му го обичаше толкова много, а той не заслужаваше това.

После Лерта разказа за Римиел, вампира, дошъл в техния дом като убиец. Разказа как го бе спасила от злата магия на Лихваря, а после сподели историите за живота му, които бе прочела в ума му, докато го бе измъквала от мъртвата хватка на Последния силф. Вампирът нямаше представа, че лечителката знае толкова много за него и за ужасната жажда, която някога го бе измъчвала, за неутолимия глад, който го бе накарал да извърши ужасни неща, за историята с

Жийна и Леонций. Алтира го прегърна, когато една кървава вадичка потече по бузата от дясното му око.

— Каквото и да си правил, каквото и да е било, аз те обичам — каза му тя и Римииел се успокои, а после момичето каза същото и на баща си. Алтиарин стисна ръката и благодарно, без да продума нищо.

Накрая Лерта разказа за намирането на камъка, за трагичната история на монасите от Манастира на Озарението и Пилигримите на Черното Начало и ужасната истина за това какъв е товарът им.

Елфите реагираха различно на историята им. Някои останаха свъсени и недружелюбни, други се трогнаха и дори разплакаха, а израженията на Телмакин и Рисафай останаха неразгадаеми.

Внезапно Камарай стана, с лице, изопнато от емоция.

— Никога не ще забравя смъртта на моята Инувиел — каза той на елфически, — ала зная, че тя имаше милостиво и справедливо сърце. Тия хора са страдали достатъчно. Заслужават милост.

Това стъписа Алтиарин, който отвори уста, без да знае какво да каже.

— Какво каза? — попита дъщеря му, но черният елф поклати глава. Възможно ли бе да съществува такова благородство! Това, което бе чул, излизаше отвъд представите му. Годеницата на този млад рицар бе загинала от неговата ръка, а именно той молеше за помилването му!

Някои от елфите закимаха одобрително, но лорд Рисафай каза:

— Хубаво, ала е видно, че тази жена обича черния елф. Може съзнанието ѝ да е замъглено от копнежа по него, а може и самата тя да е съучастник на някои от деянията му и да лъже. Знайно е, че на обитателите на Иррхас-Аббат не може да се има доверие; смущаващо е и твърдението ѝ, че немъртвият кръвосмучещ също е минал на страната на светлината.

— Та той ходи в светлината — намеси се Алтира.

— За което сте отговорна вие — прекъсна я Рисафай, а момичето млъкна под тежкия му поглед.

— Чичо — рече Камарай на елфически, — видно е, че тези хора не лъжат.

— Или го правят изкусно — отвърна Рисафай на същия език.

— Не лъжем — каза Алтиарин, — но приемам присъдата си, каквато и да е тя. Само пуснете тях, те са невинни.

— Спътникът ти Римииел не е невинен — възрази белокосият.

— Имам предложение — намеси се тогава Телмакин и всички се обърнаха към него.

Свещенослужителят надигна глава. Вече бе тъмно и залата бе осветявана само от странни мъхове, които излъчваха мека, бледа светлина. На нейния фон той изглеждаше като призрак.

— Историята, която разказа лечителката, несъмнено е трогателна, както каза моят скъп приятел Камарай. Ала стои въпросът дали е вярна, както предвидливо отговори лорд Рисафай. Ние не можем да знаем това.

Камарай отвори уста да възрази нещо, но Телмакин вдигна лявата си ръка и рицарят замълча.

— Ние не можем да знаем това — повтори той, — ала Всемайката може. Тези хора искат да идат до Водопада на Зората, нашата най-голяма светиня. Нека това да стане.

Елфите в залата се разшумяха.

— Искаш прекалено много, Телмакин — предупреди лорд Рисафай.

— Моля да бъде изслушан, владетелю — продължи жрецът. — Знайно е, че Водопадът е свято място и там истината ще стане ясна. Нека престъпниците бъдат пуснати в ладия по него. Ако душата им е чиста, Всемайката ще ги пощади. Нали така казват легендите. Ако ли пък не — ще погинат заедно с нещото от камъка, който носят. Така злото ще бъде изчистено от Леса.

Останалите елфи занемяха. Накрая Камарай каза:

— Това са легенди от времената, в които най-древните от нас са били още деца, свещенослужителю Телмакин. Водопадът на Зората е неудържима стихия. Пуснем ли четиримата по него, просто ги обричаме на смърт. Дори вампирът няма да издържи под тежестта на водата.

— Мигар нямаш вяра, млади рицарю? — попита Телмакин и зеленокосият елф млъкна, посрамен. Свещенослужителят погледна лорд Рисафай, който бе подпрял брадичката си с ръка, замислен.

— Мисля като момчето — накрая каза благородникът, — но не виждам друго решение. Не мога да осъдя невинни, нямам право да пусна виновни. Нека Всемайката отсъди какво ще се случи с тях.

— Мъдро решение, лорд Рисафай — каза Телмакин и се обърна към Алтиарин със скръбно изражение.

— Вече стана късно, а за вас е време да се наспите. Утре по обяд ще тръгнем към Водопада на Зората. Там нашата Майка ще реши съдбата ви.

ГЛАВА XX

Отведоха ги от бялото дърво на благородниците до друго — по-малко, кафяво. Там щеше да бъде техният затвор. Когато влязоха, видяха, че и то е удобно и елфите на светлината се отнасяха добре дори с ония, които обричаха на смърт.

Телмакин влезе с тях в помещението, след което хлопна дървената врата, прикачена към хралупата, и се обърна към Алтиарин и приятелите му.

— Надявам се разбирате, че всеки опит за бягство е безсмислен — каза той.

Черният елф знаеше това и без да му го казват. Елфите на светлината бяха учтиви, ала не и глупави. Навсякъде имаше лъконосци и рицари, които да се справят с тях, ако опитат да се измъкнат.

— Няма да бягам — каза Алтиарин, — приемам съдбата си. Заслужавам го заради смъртта на дъщеря ви. Трябва обаче да пуснете тях — и той посочи приятелите си.

— Не, Алти — намеси се Римииел, — нека бъда аз. Аз съм немъртвият без надежда за изкупление. Нека си отида със зеления камък. Вие сте тези, които трябва да живеете.

Вампирът се обърна към Телмакин.

— Помилвайте ги, свещенослужителю! Нека аз понеса вината за кончината на вашия брат, но и на вашата дъщеря! Те са добри хора, някой с вашата мъдрост не може да не го разбира!

— Разбирам много повече, отколкото подозираш, мили ми Римииел — усмихна се Телмакин. Мъглата в очите му се разпръсна, за да разкрие абсолютна чернота. А изящният му кристален жезъл заблестя със злокобна червеникава енергия.

Вампирът отвори уста.

— Какво...

— О, богове — прошепна обаче Алтиарин, — о, мили богове. Не и тук.

Телмакин се изсмя.

— Какво става, скъпи? — попита Лерта.

— И стига сте ми се извинявали за смъртта на Инувиел и Леандър — не й обърна внимание свещенослужителят, — наистина сърцето ми бе разбито, когато разбрах, че глупавият ми малък брат е загинал — и Телмакин погледна Римииел. — Но днес знам, че така е трябвало да стане. Леандър бе слаб и наивен, изправи се срещу теб, без да е готов за това. Смъртта му ме научи колко голяма е цената на глупостта. Научи ме къде е истинската сила.

— За какво говори той, татко? — попита и Алтира.

— Ти си жрец на Рамакар — каза обаче Алтиарин вместо отговор, — но как е възможно?

— Всичко е възможно, лорд Алтиарин — изръмжа Телмакин, — когато са замесени Сталкерите на Мрака и великият бог Рамакар. Когато, болен от скръб за брат си, помолих другите елфи за отмъщение, за войни, с които да проследя и смачкам тази пиявица... — той посочи Римииел с показалец — ми бе отговорено, че не бива да отдавам сърцето си на мъстта и всички останали дрънканици, на които ни учат Всемайката и Томан. И тогава обърнах сърцето си към Рамакар. О, да, Алтиарин, прегърнах бога на войната. Нямах представа какво ми показва той...

И Телмакин се усмихна като безумец.

— Станах неговите уши и очи в светая светих на враговете му, докато продължавах да правя това, което се очаква от един добър свещенослужител на Всемайката. В това време с останалите станаха нещастия, организирани от мен, разбира се. Срещнаха чудовищни врагове или се разболяха. Така стигнах върха. Отне ми десетилетия, но не бързах заникъде. Започнах бавно да троя вярата във Всемайката така, както преди мен са направили с религията на едnodневките, между другото. Да отслабвам устоите на учението й, да размивам басните за милост и състрадание с ученията на моя бог за сила и възмездие...

— С каква цел? — попита Лерта, а гласът й бе пълен с горчивина. — В какъв свят ще живеем, ако вие успеете?

— В силен свят — отговори рязко Телмакин, — такъв, какъвто трябва да бъде един свят. Но да не се отплесвам. Плановете ми вървяха отлично, дори скъпата ми съпруга не знаеше какво правя. Само дъщеря ми Инувиел заподозря нещо. Тя бе доста умна, а след като майка й внезапно почина, покосена от ухапване на отровна змия, започна

открито да се съмнява в мен, да оспорва решенията ми. Тогава моите приятели от Иррхас-Аббат изпратиха отряд срещу джуджетата и моята дъщеря като пълна глупачка отиде да ги защити. И ти свърши моята работа, Алтиарин. Дори не се наложи моят приятел лорд Агамон да се намеси.

Лицето на свещенослужителя се изкриви в демонична гримаса.

— Ти си чудовище — прошепна черният елф, без да може да осъзнае напълно какво чува.

— Глупости — махна с ръка Телмакин, — просто следвам заръките на моя бог. Както той се е отказал от майка си и брат си, така и аз мога да плюя на дъщеря си. Тогава дойде твоят ред, Алтиарин. Ти предаде черните елфи и им направи големи пакости. Уби някои от най-кадърните им жреци. Уби Лихваря. Такива неща не се прощават и храмът на Рамакар ти издаде смъртна присъда, когато получихме откровение. Ние всички, които се кланяме на Бога на Войната. В съня ни се яви Сталкер на Мрака, ангел на черното възмездие, който предупреди, че древният враг, Всемирният Кракен отново се размърдва и че ти си един от онези, които ще се изправят срещу него. Затова не можехме да те убием, а бяхме принудени да чакаме, година след година. Но най-после търпението ни бе възнаградено. Когато Пилигримите на Черното Начало се раздвижиха (отците от Манастира на Озарението бяха така добри да ме уведомят за това), разбрах за каква битка иде реч. Предупредих началниците си от Иррхас-Аббат, те обаче ми дадоха инструкции да не се намесвам, да чакам, да имам вяра в нашия бог. Така и сторих. И наистина, ти не се провали, лорд Алтиарин. Заедно с приятелчето си Римииел и двете вещици, които имаш за жена и дъщеря, съсипахте плановете на личовете, а пътьом размазахте и може би последния орден с истински свети монаси на Томан. Така разчистихте пътя пред тоталното господство на Рамакар. Утре във Водопада ще изтлее и прословутото Дете на Кракена, направило толкова поразии, а оттам нататък ще е детска играчка да завладеем света.

— Не и ако планът ти свърши тук — отвърна вампирът и оголи зъби, готов за скок.

Телмакин обаче само наклони жезъла си към Алтира и Римииел замръзна.

— Остави ги на мира — процеди Алтиарин.

— Ако зъбатият ти приятел не прави глупости, нищо лошо няма да се случи — отвърна жрецът. — В крайна сметка, не бих искал да отнемам обяда на нашата велика Всемайка, нали така?

— Наистина ли мислиш, че можеш да спечелиш, Телмакин? — попита Лерта. — Не говоря за битка с нас, а за битката за човечеството. Наистина ли смяташ, че всички са черни и зли като теб?

— Ще отнеме няколко столетия — прошепна Телмакин, — ала те са като мигване пред взора на нашия господар. Без Деца на Кракена, които да отслабват нашия свят, и без светци, верни на Томан, ще имаме широко поле за действие. Инквизицията върши чудесна работа с вярата на Томан, аз правя нещо подобно тук. Кой мислиш вкара Краля в мъртвешки транс, така че никога да не може да стане от трона си, та се налага да бъде хранен като жалко и безпомощно бебе?

Свещенослужителят на Рамакар се изсмя безумно.

— Аз бях. Един ден — може би далечен, а може би не — ще настане моментът всички религиозни водачи по света да поискат обединение, в името на правдата, на сигурността и на силата ѝ, разбира се, в името на защитата срещу Кракена, чието присъствие ще е само отдавна отминал спомен. И тогава великият бог Рамакар ще стане господар на този, на онзи и на всички светове!

Жрецът погледна пленниците си. Римиел все още стоеше, оголил зъби, приближил Алтира, готов във всеки миг да я защити. Алтиарин обаче бе мъртвешки отпуснат. Сърцето на вампира се сви, като видя приятеля си. Черният елф изглеждаше напълно победен. Лерта сякаш също долови това, тъй като приближи съпруга си. Тя понечи да каже нещо, но Телмакин я изпревари.

— Жалкото е само, че вие няма да сте живи, за да го видите. Вашият път свършва още утре под съкрушителните води на Водопада. Освен ако не вярвате на детските приказки от едно време, което аз не бих сторил. Хвърлял съм няколко души във водите и никой не се измъкна.

Телмакин отново се изсмя, след което каза:

— Разказах ви всичко това, за да сте наясно за какво умираете. Не заради покойните ми дъщеря и брат. А защото дръзнахте да се изправите срещу Града на Странните Удоволствия. Няма случай някой, направил това, да е останал жив.

С тези думи Телмакин оголи зъби като див звяр, а после добави:

— Разбира се, може да споделите тази трогателна история със стражите пред вратата или с който елф намерите за добре. Никой няма да ви повярва. За всички аз съм върховният служител на Всемайката, най-светият лидер на континента Тарр.

И жрецът им намигна подигравателно, след което тръгна към вратата и понечи да я отвори, но се сети за още нещо и се обърна към Алтиарин.

— О, и още нещо, лорд Алтиарин. Преди последната ти нощ смятам да ти оставя малко храна за размисъл. Ти си черен елф, минал на страната на светлината, а аз — светъл, обърнал се към мрака. Гледайки ситуацията, в която се намираме, не мога да не стигна до извода, че аз съм направил по-добрата сделка. Лека нощ, приятелю!

И с тези думи Телмакин отвори дървената врата, излезе и я затръшна подире си.

* * *

Алтиарин се обърна към съпругата си, пребледнял като снега по склоновете на Ледената планина.

— Те победиха — прошепна той.

— Не, Алтиарин — приближи Лерта, — те никога няма да спечелят.

— Не го ли чу? — поклати глава елфът. — Те стоят зад всичко, манипулират събитията отдалеч, така, че накрая всичко да стане както искат. Жив съм само защото те са решили така.

— Чуй ме, Алтиарин — каза Лерта, — жив си, защото се изправи срещу враговете си и ги победи. Спаси мен от инквизитора. Спаси Римииел от Лихваря. Сега спаси и Тарр от Кракена. Всичките ти противници смятаха, че нямаш шанс срещу тях. Но тях вече ги няма, а ти още си тук.

— Защото Сталкерът е пожелал така — пророни Алтиарин.

— Да — кимна Лерта, — а защо е пожелал? Защото не може да се справи сам! Защото злото е безсилно! Трябваме му ние. Аз, ти, Римииел, Тира. Те не могат да направят нищо без нас.

— И когато вече не сме им нужни, ще ни избият — отвърна черният елф.

— А може би няма да успеят. Имай вяра, Алтиарин.

— В кого? — попита черният елф.

— В себе си. В мен. В Тира. В Рими. Във Всемайката и Томан. Може би Водопадът ще ни пощади. Може би старите легенди са верни. Но дори да не са, какво значение има?

Алтиарин я погледна сепнат. В очите на лечителката блестяха сълзи.

— Ние с теб имяхме хубав живот, Алти. Имаме най-прекрасното момиче на света. Най-голямата любов. Спасихме цял един свят в лицето на Ралмия. Утре ще сложим край на Детето на Кракена. Ако си отидем, така е било писано. Отвъд няма да ни чака лошо.

— Теб не — пророни Алтиарин, — но мен...

— Стига! — извика Лерта. — Стига! И ти, и Римиел се обвинявате за неща, върху които нямате контрол, за грехове, които са простени, за злодеяния, които не сте извършили.

— Но от мен започна всичко — обади се вампирът. — Аз убих брата на жреца. Аз го направих зъл.

— Не е вярно — намеси се Алтира. Досега тя бе мълчала, смаяна от слабостта, която бе показал баща ѝ, но сега разбра, че трябва да се намеси, така както се бе намесила Лерта. — Не е вярно, Рими. Телмакин сам е избрал пътя си. Ти също си избрал своя.

— Той е пратил дъщеря си на смърт — вдигна очи Алтиарин, — как е възможно такова нещо? Как може да има такъв елф и то тук, в Леса на Всемайката?

— Не всички са като него, Алтиарин — поклати глава Лерта, — спомни си Камарай. Той поиска нашето опрощение, нали? Аз не знаех езика ви, но долавям чувствата. Не всички са като Телмакин или жреците на Рамакар, като Лихваря или инквизиторите. Някои са като Камарай. Или като Римиел. Или... — Лерта повдигна главата на любимия си и го погледна в очите.

— Или като теб — каза накрая тя.

Римиел отклони поглед, а Алтира, разбрала, че родителите ѝ имат нужда да останат малко сами, го дръпна настрана. Дървото, в което бяха настанени, имаше няколко стаи и момичето отведе вампира в една от тях.

— Горкият татко — каза накрая тя, — да види такова зло от това място... Той винаги е искал да види светлите елфи, да разбере какъв е

бил родът му, преди да потъне в тъмнината на Рамакар. Да намери такъв жрец тук...

Алтира поклати глава.

— Алтиарин е някой, на когото много бих искал да можех да приличам — каза Римиел.

Момичето го погледна.

— Татко си е татко, ти си си ти. Не се подценявай, Рими. Това, което си преживял не е малко.

— Как можеш да ме гледаш? След всичко, което разбра за мен днес?

— И аз не зная. Минал си през толкова много и си го преодолял. Не всички успяват. Виж само Телмакин.

Римиел премигна. Не знаеше какво да отговори. Алтира винаги намираще начин да стопли сърцето му, да сгрее душата му. На него. На немъртвия.

— Обичам те — каза накрая той.

— И аз те обичам — каза Алтира и го приближи, — обичам те от мига, в който те видях, макар тогава да не го осъзнавах. Затова те върнах в светлината на слънчевия ден. За да мога да те гледам. Защото за мен ти си всичко на тоя свят, всичко, което искам.

Римиел я прегърна и тя отвърна на прегръдката му. Устните им се срещнаха в целувка, която продължи дълго. Когато Римиел отдръпна лицето си, видя как Алтира го гледа с копнеж, който го изпълни с повече енергия от цялата кръв, която бе пил някога.

— Утре може да е последният ни ден на този свят, Римиел — каза тихо момичето. — Искам да го напусна като твоя жена.

Вампирът първоначално не отговори, хипнотизиран от погледа ѝ, от лицето, от устните ѝ.

А в следващия момент двамата се прегърнаха и започнаха танц, който ги сля в едно.

* * *

Телмакин си тръгна щастлив от дървото със затворниците. Бе казал на предателя това, което има да му казва, а утре щеше да приключи всичко. Черният крал и лорд Агамон, Господарите му от

Иррхас-Аббат щяха да останат доволни. Той щеше да успее там, където самият легендарен Лихвар се бе провалил. Освен това щеше да свърши и неприятната работа около ларвата на Кракена. Богът му щеше да е доволен.

Той беше доволен от себе си.

Увлечен в мисли, не забеляза как настъпва нещо меко и противно. Отскочи назад и изсъска от погнуса, когато видя в тревата да се гъне огромен дъждовен червей.

— Гнусно същество! — процеди жрецът и насочи кристалният си жезъл към създаването. Блесна яркочервена светлина и червеят изчезна в малко облаче дим.

Телмакин изръмжа доволно, след което продължи към високото, тъмно дърво, в което живееше.

Скрит иззад сянката на едно дърво, главният пилигрим го наблюдаваше с омраза. Ето че и жрец на Рамакар се бе набутал в суматохата. Маранята от присъствието му оставяше отпечатък в магията, който архиличът не можеше да сбърка. Само това му липсваше — агент на Черния крал. И без това тази мисия се бе усложнила прекалено много. Томан се бе намесил лично, благославяйки малоумния абат с достатъчно сила, че да избие събратята му. Самият Корфин също се бе спасил на косъм от смъртта, поразен от силата на Калимент, и се бе принудил да прекрати заклинанието по излюпването на Детето на Господаря.

Но Корфин бе архилич и бе невероятно труден за убиване. Имаше чувството, че Господарят не му дава да умре, че го пази за нещо специално.

Изкуши се да нападне Телмакин, но се въздържа. В проклетия град имаше твърде много светли елфи. Бе рискувал много дори с това, че бе дошъл. Нямаше начин да се измъкне, ако нападнеше свещенослужителя или пък пленниците.

Щеше да му се наложи да направи засада.

Последният пилигрим се усмихна. Този път обаче той щеше да бъде с крачка пред противниците си. Пък и... кой знае. Може би Телмакин щеше да му помогне, макар и не по своя воля.

В крайна сметка, неговият бог Рамакар бе свършил работата на Кракена, отравяйки собствения си свят.

ГЛАВА XXI

Римиел се събуди преди Алтира, отваряйки учи при първите лъчи на изгрева, проникнали в стаята му. Усмихна се на това. Някога, не толкова отдавна, появата на зората означаваше, че той трябва да се скрие от света, да потъне в мъртвешки сън, докато нощта не падне, когато отново ставаше, за да утоли нечовешката си жажда. Ала това бе в миналото, благодарение на момичето до него, момичето, което бе направил жена.

Целуна я нежно и тя се размърда в прегръдката му. Той въздъхна. Искаше да прекара още векове с нея и знаеше, че при други обстоятелства, в един друг свят, това щеше да е възможно. Алтира носеше кръвта на майка си, а в нея бе магията, оставила Лерта почти непроменена, въпреки неумолимо изминаващите години. Както възшебницата бе останала младолика като своя съпруг, дълголетния елф Алтиарин, така и Алтира можеше да остане жизнена и свежа до него, вечно младия вампир.

Но съдбата им бе писала друго. Жреците на Рамакар ги бяха осъдили на смърт, още от онзи съдбовен ден, в който Амрак'арр бе изпратил Лихваря по петите на Алтиарин.

Но Римиел вече не се страхуваше от това. Той бе живял много дълго и бе прекарал по-голямата част от това време в бягство — от рицарите на Томан, от Лихваря, от пилигримите. Сега враговете му най-сетне го бяха настигнали, но това нямаше значение. Той бе успял да се изсмее в лицето им, да намери приятели, накрая — да намери и любовта си. И дори със смъртта си щеше да спаси света, унищожавайки проклетото яйце на Кракена.

Но му бе жал за Алтира — тя бе млада, не бе видяла нищо от света, а го заслужаваше. Носеше доброто сърце на майка си и имаше смелостта на баща си.

Той отново я целуна. Спомни си думите на Лерта. Не трябваше да губи надежда. Спомни си ситуацията в Манастира на Озарението, когато Корфин го бе хванал в мъртвата хватка на яйцето и се бе опитал да прелее жизнената му сила в пробуждащото се вътре изчадие. Но не

бе успял, абатът ги бе спасил със силата на любовта, на изкуплението и на спасението. Може би и сега щеше да стане чудо. Може би поне Тира щеше да се спаси.

Вампирът погледна през прозореца. Виждаха се стволовете на околните дървета, клоните им, поръсени с разцъфнали цветове и листа, по които блещукаха капки роса като късчета диаманти.

Това бе ден на живот, не на смърт, каза си Римиел. Нещо хубаво щеше да стане.

Обзет от това неясно чувство, той целуна Алтира за трети път, а момичето се събуди и му се усмихна. Римиел също ѝ се усмихна.

— Добро утро — каза той.

— Дано да е добро — отговори тя.

— Хайде да ставаме. Искам да свършим нещо — рече вампирът.

Двамата се надигнаха и се облякоха, а след това излязоха от стаята си. Алтиарин и Лерта вече бяха станали и закусваха от подноси с плодове, които явно им бяха донесли по-рано. Едно не можеше да се отрече на елфите — отнасяха се безупречно с всеки, озовал се в Леса, дори да го бяха осъдили като враг.

— Последна закуска — усмихна се криво Алтиарин.

— Кой знае, приятелю? — попита Римиел. — Кой знае.

И Лерта му се усмихна, разбрала всичко от неговия поглед и този на Алтира, която цялата сияеше.

Алтиарин се задави с ягодата, която хапваше.

— Стана ли белята? — попита той.

— Може да се каже — отговори Римиел, — но не го възприемам така.

Внезапно той коленичи пред черния елф и каза:

— Алтиарин, приятелю, искам да те помоля да дадеш дъщеря си за моя съпруга.

Лерта се подсмихна.

— Е, точно днес ли намери? — не се сдържа Алтиарин.

— Няма кога, Алти. Утре може и да ни няма — отговори вампирът.

— И ти си прав — поклати глава черният елф. — Ами в такъв случай...

А после се усмихна. И се изправи.

— Имате благословията ми на приятел, родител и лорд на елфите. Няма да уточнявам на кои.

— Ти си лорд на светлината по дух, Алтиарин, а другото няма значение — добави Лерта и също се изправи. — Имате и моята благословия на майка.

Римиел се изправи и се обърна към Алтира.

— Много мило — каза момичето, — но щеше да е хубаво и мен да беше попитал.

— Ами аз... тъъ... — обърка се вампирът, но след това се съвзе и отново коленичи.

— Алтира, дъще на лорд Алтиарин и магьосницата Лерта, взимаш ли ме за свой съпруг?

Алтира хвана Римиел за ръце и го изправи на крака.

— Да — отговори тя, а в очите ѝ блеснаха сълзи, — сега и завинаги. На този, на онзи и на всички светове.

И двамата се целунаха, първо нежно, а после все по-страстно.

— Богове — промърмори Алтиарин и отклони поглед настрана. Лерта го плесна леко по рамото.

— Колко трогателно — каза Телмакин, който влезе в дървото им без никакво предупреждение, — последна целувка преди пътя към смъртта.

— Не забравяй легендите, Телмакин! — отговори Лерта. — Всемайката може и да ни пощади.

Свещенослужителят се намръщи.

— Вие май наистина вярвате в това. Нека ви кажа нещо. Става дума за много стар мит — за някакъв елф, който бил обвинен в убийството на брата си. За да докаже невинността си, се метнал във Водопада на Зората и Всемайката го спасила, люлеейки го като малко дете. Това е. Оттогава има предание, че който е с чисто сърце, ще оцелее в опустошителните води. Но аз съм изпробвал това, лечителко. Хвърлял съм елфи, които бяха, хмм, как да се изразя... добри хора, бихте казали вие. Верни на Всемайката, на своя народ. За жалост, никой нито ги спаси, нито ги залюля. Така че не хранете сърцата си с празни надежди. Да тръгваме!

И Телмакин се обърна към изхода.

— Вчера ми остави храна за размисъл — каза Алтиарин, — за това какъв съм аз, какъв си ти, кой бил правил по-добри сделки и така

нататък.

Телмакин се обърна към него.

— И?

Алтиарин прегърна Лерта през рамо.

— Жал ми е за теб, жрецо — каза той.

Лицето на Телмакин се изкриви в грозна гримаса.

— Запази съжалението си за собственото си чедо, Алтиарин.

Римиел, който бе прегърнал дъщерята на черния елф, отвори уста да каже нещо, но Алтира го прекъсна с целувка.

— Остави го — каза тя простичко.

Телмакин се олюля.

— Достатъчно се помайвахте! — излая той. — Да тръгваме!

Четиримата го последваха. Пред дървото свещенослужителят бе очакван от своите пазители, елфите с лъкове и мечове. Лицата им бяха красиви, но студени и те сляпо вярваха на своя водач, в неведение за това, че той ги маме.

Римиел и приятелите му ги изгледаха със съчувствие и те отклониха поглед, без да знаят защо.

— Към златния път! — излая Телмакин и групата тръгна по пътека, още по-чудна от тази, по която на предния ден бяха дошли. Тя бе от златни късчета и се виеше между дърветата, превеждайки вървящите по нея през все по-големи красоти. Дърветата ставаха все по-странни и по-красиви, листата им грееха в цветовете на дъгата, а от някои от тях капеше златиста роса. Навсякъде имаше рекички — ромолящи, криволичещи, все повече и повече, събиращи се в един поток. Когато златната пътека ги стигнеше, тя преминаваше в златен мост, преди отново да стане пътека.

Постепенно дърветата оредяха, а до тях остана само един огромен поток, който течеше със страшна сила нанякъде, откъдето се чуваше оглушителен грохот.

— Интересно — обади се един от елфите пазители, — течащата вода не спира немъртвия.

— Ще видим това на Водопада — отвърна Телмакин и елфът млъкна.

Най-накрая стигнаха самия Водопад. Бяха от горната му страна, тъй че не виждаха безспорно запомнящата се гледка на тоновете вода,

изливаща се от видимо голяма височина надолу. Навсякъде имаше водни пръски.

Римиел притисна Алтира силно до себе си и сърцето му се сви. Телмакин бе прав. Този водопад бе просто една първична стихия. Нищо не можеше да оцелее, хвърлено от такава височина, под толкова вода.

Но в този момент Лерта го докосна по рамото и му се усмихна и той се успокои. Всичко ще е наред, казваше погледът ѝ.

— Какво искаш да направим? — попита Алтиарин свещенослужителя.

— Да се повозите малко — усмихна се Телмакин и бръкна изпод бръшляновия си плащ. В ръката му се появи красива малка лодчица под формата на фламинго. Той прошепна нещо и я потупа с жезъла си, след което я постави на земята. Лодката започна бързо да нараства, докато се превърна в голяма ладия.

— Ще се качите вътре — обясни свещенослужителят — и ще ви избутаме във водата. Ако оцелеете след падането по Водопада, значи сте праведни.

Телмакин се усмихна жестоко и Алтиарин се досети, че ладията е омагьосана. Жрецьт не оставяше нищо на шанса.

— За последен път те умолявам — каза черният елф, — нека само аз бъда пуснат. Аз съм този, когото търсиш, нали?

— Не — озъби се Телмакин, — приятелите ти ще споделят съдбата ти! Хайде, качвайте се!

— Велики свещенослужителю! — обади се тогава един от елфите пазители. — Какво му има на това дърво?

Всички отклониха поглед към него. Заговорилият елф бе стрелец, приближил едно изгнило дърво. По кората му лазеха дървояди и стоножки.

— Откъде да знам — отговори Телмакин, — сега имаме друга работа!

— Но ако гората е болна... — опита се да отвърне елфът, когато Римиел, който гледаше напрегнат дървото, внезапно изкрещя:

— Махни се оттам!

Късно. Изгнилото дърво се пръсна и от него изскочи главният пилигрим, черна сянка, която стоеше като мръсно петно на цялата обстановка. Гнилите му ръце се стрелнаха напред и мръсните му нокти

прерязаха гърлото на елфа стрелец, който рухна на колене, давейки се в собствената си кръв.

— Какво... — Телмакин надигна жезъла си, ала Корфин бе побърз. От пръстите му изхвърчаха струи зелени пламъци, които подхванаха елфическия жрец, завъртяха го във въздуха и го проснаха на тревата. Предателят не мръдна повече, а архиличът насочи вниманието си към останалите, смеейки се оглушително. Струите зелен огън докоснаха красивите елфи пазачи, а дрехите им от листа повехнаха, докато самите те паднаха на земята като изгнили трупове, които продължиха да се разпадат, докато от тях накрая не остана само купчина слюз.

После немъртвият се насочи към четиримата си врагове, а очите му горяха с опустошителна омраза.

— Хвърли камъка във водата! — извика Алтиарин на Римииел и скочи към лича, разперил нокти. Корфин зина и от паста му изскочи невъзможно дълъг лилав език, който се уви около гърлото на черния елф. Алтиарин го стисна и се опита да охлаби хватката му, но не можа. Падна на колене и започна да се дави, а лицето му потъмня.

— Не! — извикаха в един глас Лерта и Алтира, но Римииел вече скачаше напред, стиснал яйцето на Кракена. Той помнеше колко се боят пилигримите от силата му, как самият той се бе освободил от хватката на един от тях, лича с пипалата, удряйки ги с тъмнозеления камък. Сега той удари с все сила езика на Корфин и архиличът наистина нададе вой и освободи Алтиарин, който падна на земята, широко отворил уста за глътка въздух. Ала с това движение пилигримът дръпна яйцето от ръката на вампира и то, попаднало на езика му, се хлъзна към широко разтворената му уста.

Без да се усети, Корфин го глътна.

Всички замръзнаха.

Архиличът се ухили, но след това се сви от спазъм и се хвана за стомаха. Очите му се ококориха и той най-сетне разбра защо Господарят му го е пазел жив толкова време. Каква е била важната задача, за която е разчитал на него.

Да бъде гостоприемник на паразита, който ще погълне света.

Корфин отвори уста за отчаян писък, но тялото му се пръсна и от него изскочи ларвата на Кракена, ужасното същество, най-сетне сполучило да се излюпи. Това бе неописуемо, изменчиво създание,

отрицание на самия свят, който не можеше да понесе присъствието му. Черно и в същото време пъстро, високо и в същото време ниско, пълзящо, летящо, крачещо и плуващо във въздуха. Реалността трептеше около него като кипнала вода, сякаш не можеше да удържи присъствието му. Съществото мина през ладията на Телмакин, която се разпадна от докосването му, изгаряйки като стар пергаментов лист. После надигна някаква част от себе си — може би глава — и от нея излезе ЗВУК — неописуем стон от място, където правилата на живота не бяха като в Тарр, ако изобщо имаше такива. Масата на променливото му тяло потръпна и прие цветове, които не бяха познати нито на Римииел, нито на спътниците му.

Създанието погледна към гората и всички дървета, озовали се пред погледа му, започнаха да вехнат, след което наклони частица от себе си към Лерта и лечителката изпищя, докосната за миг от скверното му съзнание. Алтиарин я прегърна полуизправен, без реално да може да я защити, а Алтира стоеше като вцепенена, неможеща да повярва, че такова ужасно изчадие може да съществува.

Римииел усети да го изпълва странно спокойствие и разбра, че сблъсъкът с това същество е съдбата му, че всичко, което е преживял, всичко, което е сторил — добро и зло — е водело до този миг, до този сблъсък, до тази абсолютна конфронтация между реда и Хаоса.

Вампирът скочи към съществото — със силата, ловкостта и решителността на човек, който отдавна е умрял — и блъсна създанието с цялата си нечовешка сила, избутвайки го към реката, а оттам и към свещения Водопад на Зората. Тялото му мигновено пламна в огън, който гореше в неестествени шарки, а болката прониза цялото му същество, разума, душата.

Но той не се отказа, а продължи да бута съществото към смъртта му, към древния Водопад, без да спира, без да се колебае, без да се отказва. Макар огънят на ларвата да го унищожаваше. Изчадиято отново нададе ЗВУК, този път на страх и паника, а после опита да се противопостави. Ала въпреки цялата си ужасна сила то все пак бе новоизлюпено, още съвсем слабо, оставено самичко след смъртта на Пилигримите, които трябваше да го пазят и отглеждат, докато добие сила да покоси целия свят.

Римииел избути ларвата в реката, догаряйки от адските пламъци, с които създанието го бе запалило, а оттам реката ги пое, силна и

безмилостна, и ги събори към Водопада.

— Римиел — успя само да отрони Алтира, не успявайки да възприеме какво се случва.

След което се втурна и скочи във вдигащия пръски до небесата водопад.

А Алтиарин, замаян от езика на архилича, се изправи до Лерта, изкривил лице от скръб и ужас.

— Детето ми... — прошепна той.

И този път дори Лерта, потресена и смазана от станалото, не можеше да го утеши.

— Тя е последната ти грижа — дочу се омразен глас и черният елф усети жесток удар да го поваля на земята. Чу как Лерта вика, а после лечителката падна до него с окървавена уста.

Алтиарин вдигна поглед и видя как Телмакин се извисява над него, вдигнал кристалния си жезъл. Пурпурен лъч бликна от оръжието и облиза тялото му, а черният елф целия потръпна, разтърсен от удара.

— И така, ти изгуби всичко, Алтиарин — просъска свещенослужителят, — съдбата ти ще послужи за урок на всички, опълчили се срещу мощта на Иррхас-Аббат.

Пурпурният лъч отново покоси черният елф. Алтиарин простена, а викът на Лерта отекна в ушите му.

— Детето ми загина, за да може целият свят, включително и твоят ужасен град, да живеят, нещастнико!

Но в следващия момент пурпурният лъч удари и нея. Алтиарин почувства писъка ѝ като нож в сърцето си.

— Дъщеря ти загина, защото беше глупава и слаба, робиня на несъществуващо чувство като любовта. Тя последва жалкия вампир, който наистина свърши важна работа, ликвидирайки ларвата на Всемирния Враг. Сега вече нищо няма да застане на пътя ни. Най-малко пък вие. Бъдете проклети и умрете!

И пурпурният лъч отново удари Лерта и Алтиарин, този път, без да спира, без да отслабва, неугасим и изгарящ като омразата на самия Телмакин...

* * *

Водата понесе Алтира, но момичето не ѝ обръщаше внимание. Нейният Римииел изгаряше там, до адското същество, което се бе излюпило от пилигрима, и тя нямаше да го остави сам, дори и в смъртта му. Най-малко в смъртта му. Докато падаше, изпита странно усещане, че вълните на водопада я носят като майчина милувка, а не я мачкат, така, както бе очаквал жрецьт. Когато тя потъна под водата, се приземи като в пух, а когато отвори уста, се почувства все едно диша в най-слънчева и хубава утрин в родната си Ледена планина, а не все едно се дави.

Алтира се огледа под водата. Навсякъде плуваха късове от скверната, кощунствена същност на ларвата, смакани и разхвърляни от всепомитащата сила на Водопада, разтварящи се в бистрите води под него. А сред тях... сред тях бе и Римииел. Или по-скоро това, което бе останало от него. Тялото на вампира бе почти изпепелено и съвсем безжизнено. Очите на Алтира се изпълниха със сълзи и тя заплува към него, след което го хвана в обятията си. Това, което прегръщаше, бяха само тленните останки на нейния любим, обгорени от допира на адското създание, излюпило се от яйцето на Кракена. Момичето усети как водата ги изнася на брега, леко и нежно като майка котка, побутваща малките си, така че да проходят. Алтира се озова извън водата, легнала на мократа трева, но все още държаща това, което бе останало от Римииел. Сълзите ѝ закапаха по обгореното лице.

Не можеше да свърши така. Та нали баща ѝ ги бе благословил. Та нали бяха станали мъж и жена? Нали Римииел ѝ бе казал, че има хубаво предчувствие, че трябва да има вяра?

Ридаейки, момичето приближи ръка до зъбите на любимия си, останали по чудодееен начин здрави, и я поряза с тях. Но кръвта ѝ потече по почернялата от огъня брадичка, а Римииел остана безжизнен.

— Събуди се! — извика Алтира и хвана изпепеления вампир за рамене. — Събуди се!

И тя наведе глава и целуна изгорените ме устни, използвайки цялата си магия, всичката си лечебна сила, която имаше. Внезапно мъртвият отвори очи, а ръцете му стиснаха момичето за рамото. Меко сияние обви двамата. Изгорялата плът на вампира грейна и заздравя, а следите от изгорено изчезнаха от тялото му, което се показа напълно здраво и дори по-силно и красиво от преди.

Двамата останаха слети в целувка, а Римиел се възстанови напълно, ставайки нещо повече от това, което е бил. Кестенията му коса падна по раменете и по тялото му се образуваха странните дрехи от листа, които носеха елфите.

Момичето дръпна лицето си от вампира и през хлипове попита:

— Как... какво стана...

— Ти ме спаси — отговори Римиел. — Любовта ти ме спаси. Това е, което стана.

И двамата отново се целунаха, а после погледнаха към Водопада, падащ от десетки метри, искрящ във всички цветове на дъгата от светлината, която се пречупваше през пръските му.

От ларвата на Кракена не бе останала и следа.

— Всичко свърши, нали? — попита Алтира.

— Не — поклати глава Римиел, — остана още малко.

След това прегърна момичето през кръста. И полетя нагоре.

* * *

Алтиарин и Лерта се прегърнаха, а погледите им се срещнаха. Бяха направили каквото могат, но то не се бе оказало достатъчно. Детето им си бе отишло, заедно с най-добрия им приятел, а този ненормален жрец щеше да ги убие само заради това, че бяха дръзнали да са свободни. Кикотът на Телмакин проглушаваше ушите им, а лъчите от кристалния му жезъл изгаряха телата им.

Но това не ги вълнуваше. Изпратили детето си, те нямаха желание да живеят, но поне смятаха да си отидат заедно. Двамата се целунаха, а изгарящите лъчи на свещенослужителя останаха като нещо далечно, което не ги засяга. Усетиха да ги изпълва истински покой. Почувстваха се като в люлка и се изпълниха с истинско блаженство и в следващия миг осъзнаха, че нито Томан, нито Всемайката ще ги изоставят, че на света, освен зли, има и добри сили и те ни обичат, а нещастията на враговете им идва от това, че не могат да го разберат и живеят в отчаяние и злост като бесни кучета. Всяко лошо чувство напусна сърцата им, а с него си отиде и черната енергия, с която ги облъчваше Телмакин. Жрецът на Рамакар нададе писък на отчаяние и безсилна омраза, когато собствената му злост се върна към него и го

удари с опустошителен магически заряд, а тялото му се пръсна на парченца тъмен кристал, заедно с жезъла, който държеше.

Лерта и Алтиарин се изправиха на крака и се обърнаха към Водопада — тъкмо навреме, за да видят как дъщеря им се появява във въздуха, носена в прегръдките на най-добрия им приятел.

ЕПИЛОГ

И така, мисията на Римиел и неговите приятели се увенча с успех. След победата над Корфин, Телмакин и ужасното създание от яйцето на Кракена, четиримата се върнаха в града на Елфите, където неочаквано ги посрещна Белия Крал. Оказа се, че със смъртта на жреца предател, владетелят на Леса на Всемайката най-сетне се бе пробудил от кошмарната дрямка, в която бе изкарал последните десет години. Кралят разкри, че действително съзнанието му било вплетено в борба с жрец на Рамакар, но не някой от Иррхас-Аббат, а със самия Телмакин, който го омайвал със смъртоносни билки и нечестиви заклинания.

Кралят приветства Римиел и спътниците му като герои и се опита да повдигне завесата над загадъчните събития, спасили ги по време на последния им сблъсък с пратениците на злите сили. Когато чу за станалото във Водопада, владетелят сподели с вампира своето мнение за случилото се. Той му каза, че ако оцелее достатъчно дълго, един вампир спира да жадува за човешката кръв и започва да се храни със самите емоции на хората, като от тяхната сила получава и уменията да лети. Ала докато повечето немъртви, достигнали това ниво на съществуване, започвали да се крепят от човешките страх или ненавист, то Римиел бил стигнал такъв етап от своето развитие, че единственото, от което имал нужда, за да оцелее, било любовта на Алтира — тя била чувството, което го върнало към живот, само тя му била и необходима за по-нататъшно оцеляване. Така жаждата му за кръв остана в миналото, както невъзможността да крачи под слънчевите лъчи и да преминава през течаща вода.

Любовта на Алтира към Римиел спасила, освен него и самата нея — според Краля — богинята Всемайка усетила нейните искрени чувства към вампира и затова могъщите води на Водопада не я засегнали.

Що се отнася до Лерта и Алтиарин, тяхната обич, смирение и доброта били такива, че черната магия не могла да издържи

докосването им и се върнала към своя създател, унищожавайки го така, както той смятал да унищожи тях.

Тези разкрития бяха последвани от пищни тържества, на които Алтиарин бе обявен официално за Лорд на Светлината в Белия двор на светлите елфи. Според Краля завръщането на един от техните тъмни братовчеди в Светлината било само по себе си достойно за празник и затова, както и за безбройните си подвизи, черният елф получи своята благородническа титла. От всички, на това, най-много ръкопляска зеленокосият Камарай, намерил в сърцето си силата да прости смъртта на погубената му любима.

Лерта наследи поста на върховен свещенослужител на Всемайката и така за пръв път в историята на елфите тази длъжност бе заета от човешко същество. Според Краля не била важна расата, а душата.

Римиел и Алтира бяха признати за Приятели на Елфите и получиха отделен дървесен дом от този на лорд Алтиарин, в който да живеят, вече като съпруг и съпруга. Както своята майка, Алтира също нямаше да старее като обикновен човек — нито магията на Лерта, нито елфическата кръв на баща ѝ Алтиарин щяха да позволят това.

Прочее, Белия крал ожени както тях, така и Лерта и Алтиарин, които никога не бяха сключвали брак официално.

В Леса на Всемайката настана щастие за всички, а ехо от него достигна земите и на хората, където Инквизицията претърпя съкрушителна загуба на влияние след разкритията за злодеянията на Маркус Зхул. Над континента Тарр, света на непристъпната Ледена планина, настъпи мир.

Докато...

Очаквайте следващата битка на Римиел и Алтиарин в „Черната корона“, последното сказание за Ледената планина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.